

PASEANDO POR VALENCIA

Encrucijadas histórico-culturales

ПРОГУЛЯНКА ВАЛЕНСІЄЮ

Історично-культурні перехрестя

Viktoriya Dergal
Nataliya Filenko
Oksana Polyakova Nesterenko

PASEANDO POR VALENCIA

Encrucijadas histórico-culturales

ПРОГУЛЯНКА ВАЛЕНСІЄЮ

Історично-культурні перехрестя

Viktoriya Dergal

Nataliya Filenko

Oksana Polyakova Nesterenko

edUPV

Universitat Politècnica de València

Autoría
Viktoriya Dergal
Nataliya Filenko
Oksana Polyakova Nesterenko

Ilustración
Hugo Barros Costa

Edición
Editorial Universitat Politècnica de València

Maquetación
Enrique Mateo, Triskelion Diseño Editorial

Imagen de portada
Torres de Serranos de Valencia

© de los textos y las imágenes: sus autoras
© 2023, edUPV

Venta www.lalibreria.upv.es / Ref.: 6731_01_01_01

ISBN: 978-84-1396-176-7 (versión impresa)
ISBN: 978-84-1376-207-8 (versión electrónica)

DOI: <https://doi.org/10.4995/2023.673101>

Si el lector detecta algún error en el libro o bien quiere contactar con los autores, puede enviar un correo a edicion@editorial.upv.es

Paseando por Valencia: encrucijadas histórico-culturales / edUPV

Se permite la reutilización de los contenidos mediante la copia, distribución, exhibición y representación de la obra, así como la generación de obras derivadas siempre que se reconozca la autoría y se cite con la información bibliográfica completa. No se permite el uso comercial y las obras derivadas deberán distribuirse bajo la misma licencia que regula la obra original.

Resumen

Descubre con afecto el primer, y de momento único, volumen bilingüe que hemos creado con pasión para los amantes de la cultura y la historia. Este libro, guiado por un equipo diverso de personas que incluye: una guía turística, una lingüista, un profesor de historia y una fotógrafa, te invita a explorar los encantos de la Valencia antigua y moderna. Sumérgete en ocho cautivadoras rutas por las calles de la ciudad, conéctate con las tradiciones y la cultura valenciana, y viaja a través de intrigantes encrucijadas históricas que vinculan España y Ucrania, y la entrada simbólica a Europa desde el oeste y el este.

Nuestro propósito coincide con los objetivos esenciales de la Agenda para el Desarrollo Sostenible hasta 2030: las personas, el planeta, el bienestar, la asociación y la paz.

¡Disfruta del recorrido!

Резюме

Книга, що перед вами, написана з величезною любов'ю для поціновувачів культури та історії водночас. Це перше, унікальне двомовне видання, що є доволі символічним. Колектив авторів (серед яких гід, лінгвіст, історик, фотограф) прагнув ближче познайомити читача із найвизначнішими локаціями, як давньої, так і сучасної Валенсії. Повірте, вона того вартує! Прогуляйтесь вулицями міста за нашими маршрутами, яких вісім; відчуй-те й доторкніться до традицій і культури валенсійців. Разом із тим, на прикладі Валенсії, ми відшукали для вас цікаві «перехрестя» історій не тільки з українськими містами та пам'ятками, а й вцілому обох країн (Іспа-нії-України), які є своєрідними брамами Європи: одна - з заходу, друга - зі сходу.

А нашою метою були фундаментальні орієнтири Порядку денного сталого розвитку до 2030 року: люди, планета, добробут, партнерство, мир.

Тож, гарної вам прогулянки!

¡Compañeros y compañeras de viaje!

La cultura y la historia crean las dimensiones espirituales de nuestras vidas, así que les invitamos a todos a experimentarlas y sumergirse en este mundo tan frágil que puede desaparecer en cualquier momento. ¡Disfrútenlo aquí y ahora!

Друзі-мандрівники!

Культура з історією створюють духовні виміри нашого життя, тому запрошуємо всіх вас відчутти та зануритись у цей світ, який є таким нетривким, і може зникнути у будь-який момент.

Насолоджуйтеся тут і зараз!

Agradecimientos

El presente proyecto se llevó a cabo gracias a la colaboración de personas creativas, a quienes el equipo de autores expresa su más sincero agradecimiento.

Al Vicerrectorado, representado por María Salomé Cuesta Valera, por la aprobación y apoyo al proyecto.

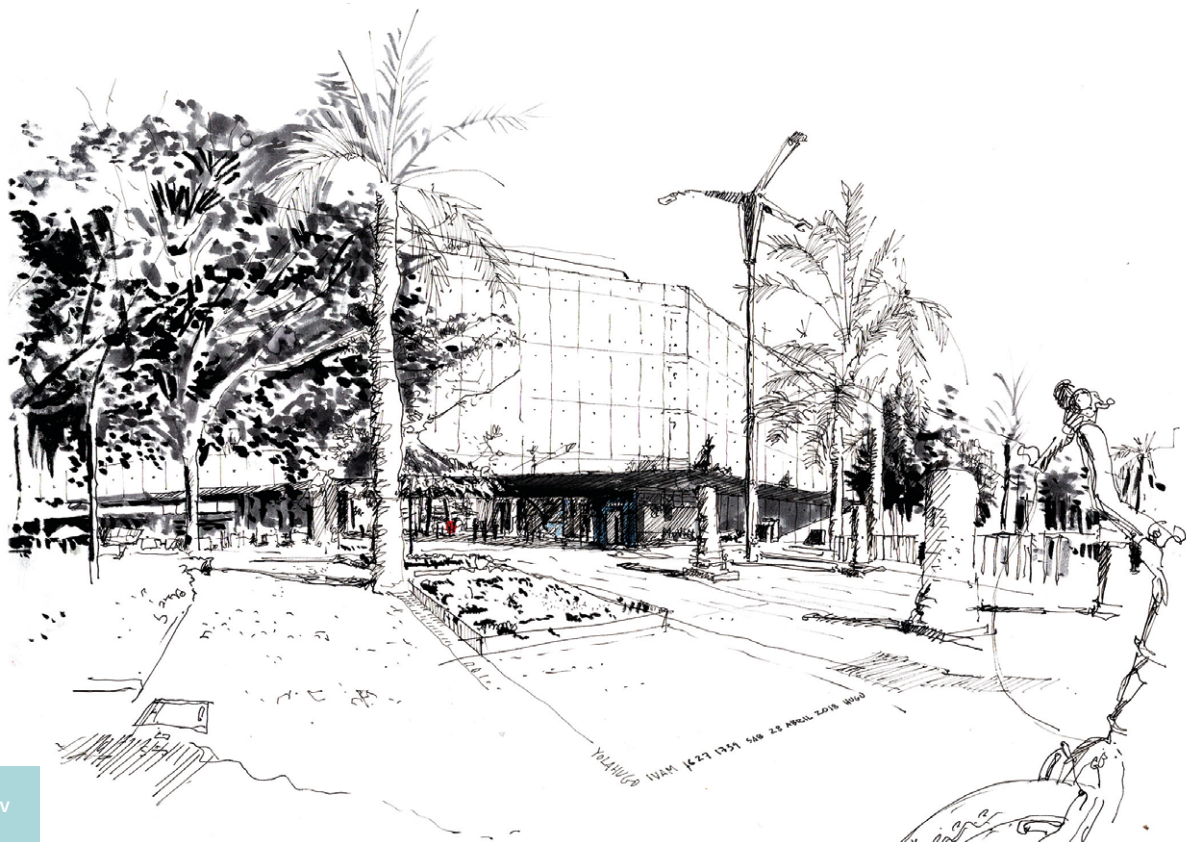
Al Cónsul General de Ucrania en Barcelona, Artem Oleksandrovich Vorobiov, y a la Cónsul de Ucrania en Málaga, Svitlana Mykolaivna Kramarenko, por su apoyo al proyecto.

Подяка

Цей проект відбувся завдяки об'єднанню позитивних зусиль багатьох творчих людей, яким колектив авторів висловлює щиру вдячність!

Відреєкторату в особі Марії Саломе Кюеста Валера за апробацію та підтримку проекту.

Генеральному консулу України м. Барселона Воробйову Артему Олесандровичу та Консулу України м. Малага Світлані Миколаївній Крамаренко за підтримку проекту.

A la inigualable María Remedios Pérez García, por su creencia en el mensaje de vida afirmativo de la idea de la guía bilingüe, así como por su cálido apoyo personal, consejos y ayuda desde el inicio hasta la finalización del proyecto.

Al increíblemente talentoso y creativo Hugo Barros Costa por amablemente proporcionar sus ilustraciones, las cuales han aportado un encanto y carácter especial a la guía.

Al fabuloso profesional Enrique Mateo Martínez, por su elevado criterio estético y artístico, así como por su enorme dedicación a este libro.

A José Manuel Rodrigo Balero por su amor inmenso hacia Valencia y su historia, el cual se reflejó en las excursiones realizadas, los comentarios y las contribuciones que se plasmaron en estas páginas. También por su ayuda en la corrección del texto en español.

A la encantadora y creativa fotógrafa Svitlana Danylko por las fotografías y su minucioso trabajo en ellas.

Al catedrático Bogdan Ostapovych Vodiany por su apoyo creativo y recomendaciones profesionales.

A Dzvinici Torokhtushko por la edición profesional del texto ucraniano y su apoyo moral.

A Lucía de Ros Cócera por la edición profesional de varios textos en español.

A Oleksandr Synelnykov, Lilia Holovchak, Pavlo Monakhov, Lyudmyla Tomko y Oleksandr Vykhoivanets por proporcionar fotografías profesionales.

A Tetyana Pysmenkova por el desarrollo creativo del material expositivo.

Незрівняній Марії Ремедіос Пéрез Гарсія за віру у життєстверджуючий месендж ідеї двомовного путівника та особистий теплий контроль, поради і допомогу від початку проекту і до його завершення.

Неймовірно талановитому та креативному Уго Баррос Коста за люб'язне надання своїх малюнків, які привнесли путівнику особливого колориту та шарму.

Фантастичному професіоналу Енріке Матео Мартінез за високий естетичний та мистецький критерій і мегапотужну працю, вкладену у цю книгу.

Хосé Мануелю Родріго Балеро за безмірну любов до Валенсії та її історії, яка випромінювала-ся у проведених нам екскурсіях, коментарях і доповненнях, що відобразились на цих сторінках. Також подяка за допомогу та корегування тексту іспанською мовою.

Чарівній і творчій людині фотографу Світлані Данилко за світлини та кропітку роботу над ними.

Професору Водяному Богдану Остаповичу за творчу підтримку та професійні рекомендації.

Дзвінці Торохтушко за професійне редагування українського тексту та моральну підтримку.

Лусії де Рос Кóсера за якісне редагування певних текстів іспанською мовою.

Олександрю Синельникову, Лілії Головчак, Павлу Монахову, Людмилі Томко та Олександрю Вихованцю за надання професійних світлин.

Тетяні Письменковій за креативну розробку експозиційного матеріалу.

Prefacio

El Arte Salva

“Paseando por Valencia” es un proyecto personal llevado a cabo por tres mujeres ucranianas que llegaron a la ciudad de Valencia en diferentes momentos y se enamoraron de su belleza y tradiciones. Para Victoria, guía turística y filóloga de profesión, el impresionante patrimonio cultural de Valencia se convirtió en un salvavidas.

En tiempos de guerra, para escapar de la avalancha de negatividad y desconectar de las dolorosas noticias de Ucrania, encontró refugio en el arte. Después de todo, la creatividad enfocada en la contemplación de lo bello inspira tranquilidad y promueve el amor como base y plenitud del ser y la paz.

Передмова

Мистецтво рятує

«Прогулянка Валенсією» - авторський проект трьох українок, які приїхали до міста в різний час і закохались у його красу та традиції. А для Вікторії, гідки та філолога за фахом, вражаюча культурна спадщина Валенсії стала рятувальним кругом.

У часі війни, щоб зупинити шквал негативу та відірватися від болючих новин з України, вона знаходить порятунок в мистецтві. Адже творчість, сфокусована на спогляданні прекрасного, налаштовує на спокій та запрограмує на любов, як основу та цілісність буття і миру.

El arte es un poderoso fenómeno de comunicación capaz de trasladarnos a otra dimensión en tiempos tan complicados, calmar y sanar el alma. Une a personas de todos los niveles sociales y nacionalidades, y no requiere traducción. Es un contacto directo entre el artista, su creación y el receptor: un contacto, una conexión, un intercambio energético a nivel espiritual; una adquisición de nuevos conocimientos y experiencias. Sobre esta base, se produce una reevaluación de valores, un cambio de conciencia e incluso la salvación de vidas.

En eso radica la esencia y el potencial del arte. Desde tiempos antiguos, todas las civilizaciones han comprendido la influencia del arte y su gran poder como esencia de la belleza pura e inmortal. Por eso, desde la antigüedad, el poder sublimador y catártico del arte ha sido un hecho irrefutable, y los humanistas han desarrollado la idea de su inmortalidad a través de la historia.

Мистецтво – потужний комунікаційний феномен, якому під силу в такий надскладний час перенести в інший вимір, заспокоїти та полікувати душу. Воно об'єднує людей усіх соціальних рівнів, національностей та не потребує перекладу. Адже це безпосереднє спілкування між митцем, його творінням та реципієнтом: контакт, взаємозв'язок, енергетичний обмін на рівні духу; набуття нових знань та досвіду. На основі цього відбувається переосмислення цінностей, зміна свідомості та навіть порятунок життя.

Саме в цьому полягає сутність і потенціал мистецтва. З найдавніших часів усі цивілізації усвідомлювали вплив мистецтва та його велику силу, як сутність чистої і нетлінної краси. Тому з античних часів сублімаційна та катартична сила мистецтва була беззаперечним фактом. А гуманісти розвивали ідею його безсмертя крізь призму історії.

Місто - 21.9.19 - НВ

La guerra muestra el lado más terrible de la humanidad, mientras que el arte es lo más hermoso. El arte, la cultura artística, probados por el tiempo, crean una imagen de autoafirmación e identidad histórico-cultural de cada nación, no sus dictadores.

En el contexto actual, es fundamental comprender el papel que el arte ha desempeñado y sigue desempeñando a lo largo de la historia de la humanidad: transmitir la belleza, transmitir sensaciones y sentimientos, enriquecer la experiencia emocional, lo cual, a su vez, ayuda a conocernos más profundamente y nos eleva a un nuevo nivel espiritual y cualitativo de vida.

Війна демонструє найстрашніший бік людства, в той час як мистецтво – найпрекрасніший. Адже саме мистецтво, художня культура, випробувані часом, створюють образ самоідентичності та історично-культурну візитівку кожної нації, а не її диктатори.

В контексті сучасності домінантним є усвідомлення тієї ролі, яку відіграє та відіграло мистецтво упродовж усієї історії людства – трансляцію краси, передачу відчуттів та почуттів, збагачення емоційного досвіду, що у свою чергу допомагає глибше пізнати себе й виводить на новий духовний та якісний рівень життя.

En un mundo globalizado, la persona contemporánea debe adquirir una mentalidad planetaria y transmitir a las generaciones futuras lo mejor que hemos heredado en forma de arte y cultura artística como un tono espiritual, en aras de un futuro pacífico para todos los ciudadanos de la Tierra.

У глобалізованому світі сучасна людина має набувати масштабів планетарного мислення і передати наступним поколінням найкраще, що ми отримали у спадок в іпостасі мистецтва та художньої культури як духовного камертону, заради мирного майбутнього усіх громадян Землі.

Introducción

Вступ

Hay un dicho que afirma: "Ve al extranjero y aprenderás mucho sobre tu país". Parece que a todos nos encanta viajar, ¡y con razón! Esta es la mejor oportunidad para conocer la cultura y las tradiciones de diferentes países. Es especialmente agradable cuando el tiempo invertido en un viaje, unas vacaciones o un viaje de negocios no se gasta en vano, sino que se aprovecha al máximo.

Nuestra guía está diseñada especialmente para ese perfil de visitante, interesado y práctico, que valora su tiempo.

Un equipo de autores ucranianos ha elaborado una guía turística de Valencia que incluye algunas comparaciones e interrelaciones con diferentes ciudades ucranianas y con la propia historia de Ucrania. A primera vista, puede parecer que no tenemos muchas similitudes con la península Ibérica debido al clima diferente y la falta de influencia directa de la cultura romana, entre otros aspectos. Sin embargo, a medida que conozcáis la guía, encontraréis muchas sorpresas y conexiones que os fascinarán.

Є такий вислів: поїдь за кордон і ти дізнаєшся багато нового про свою країну. Ми всі любимо мандрувати. Авжеж! Це — найкраща можливість ознайомитись із культурою та традиціями різних народів. Особливо приємно, коли час, відведений на подорож, відпустку чи відрядження, витрачений не марно, а з користю.

Наш путівник саме для такого гостя. Зацікавленого, практичного та раціонального, який цінує свій час.

Додаткова опція від нас, колективу україно-іспанських авторів путівника, кілька влучних порівнянь, «перехресть» із містами та історією України. На перший погляд здається, що з Іберійським півостровом у нас замало співпадінь: різний клімат, римська доба, Реконкіста. Однак, знайомлячись із путівником, знайдете багато сюрпризів та збігів, які вас здивують.

Por otro lado, es interesante observar cómo en el mismo período histórico, nuestros pueblos hicieron cosas similares, coincidieron en ciertas estrategias, vivieron periodos de decadencia y de regeneración, lucharon y triunfaron.

Esperamos que estos “paralelismos” contribuyan a clarificar los períodos históricos de ambos países. Es especialmente importante porque España, desde el oeste, y Ucrania, desde el este, son puertas de entrada a Europa. ¡Así que empecemos a caminar juntos por las calles de Valencia! En español, ¡vámonos!

Valencia es una ciudad que atrae por varias razones, su clima confortable, el mar cálido, los festivales extraordinarios, el misterioso Santo Grial, la deliciosa paella...

En cualquier caso, es muy importante ir conociendo sus atracciones turísticas. Valencia es la tercera ciudad de España por número de habitantes y por el desarrollo de sus infraestructuras, después de Madrid y Barcelona.

La historia de la ciudad se remonta a la Edad de Bronce, cuando se establecieron en ella los primeros asentamientos. Será en la época romana, cuando se fundó Valentia como colonia en el año 138 a.C. Durante su larga historia, la ciudad ha experimentado momentos de decadencia, pero su ubicación cercana al mar y la presencia del puerto, le ha permitido desarrollar actividades comerciales de exportación e importación con territorios de la cuenca mediterránea obteniendo importantes beneficios económicos.

А з іншого - цікаво ж спостерігати, як в одному історичному проміжку часу наші народи робили схожі речі, обирали певні стратегії, занепадали й відроджувались, боролися й перемагали.

Сподіваємось, що такі «перехрестя» додадуть знань та розуміння процесів і подій в історичних періодах обох країн. Тим більше, що вони є європейськими своєрідними брамами: Іспанія — з заходу, Україна — зі сходу. Отже, рушаймо мандрувати вулицями Валенсії разом! Іспанською — vámonos!

Валенсія приваблює комфортним кліматом, теплим морем, незвичними фестивалями, загадковим Граалем, смачною паельєю тощо.

У будь-якому випадку, знайомитися з туристичними пам'ятками рекомендується обов'язково. Валенсія - третє місто в Іспанії (після Мадриду й Барселони) за чисельністю населення та розвиненістю інфраструктури.

Історія міста губиться у бронзовому періоді до н.е., коли тут поселились перші люди. Заснована Valentia, як римська колонія, у 138 році до н.е. За довгу історію місто пам'ятає і злет, і падіння; але завдяки вдалому розташуванню біля моря саме порт допомагав налагоджувати торговельні відносини з сусідами й отримувати економічні прибутки.

En el año 718, los musulmanes llegaron a estas tierras y la ciudad comenzó a crecer rápidamente, alcanzando los 15.000 habitantes durante la etapa del Califato de Córdoba.

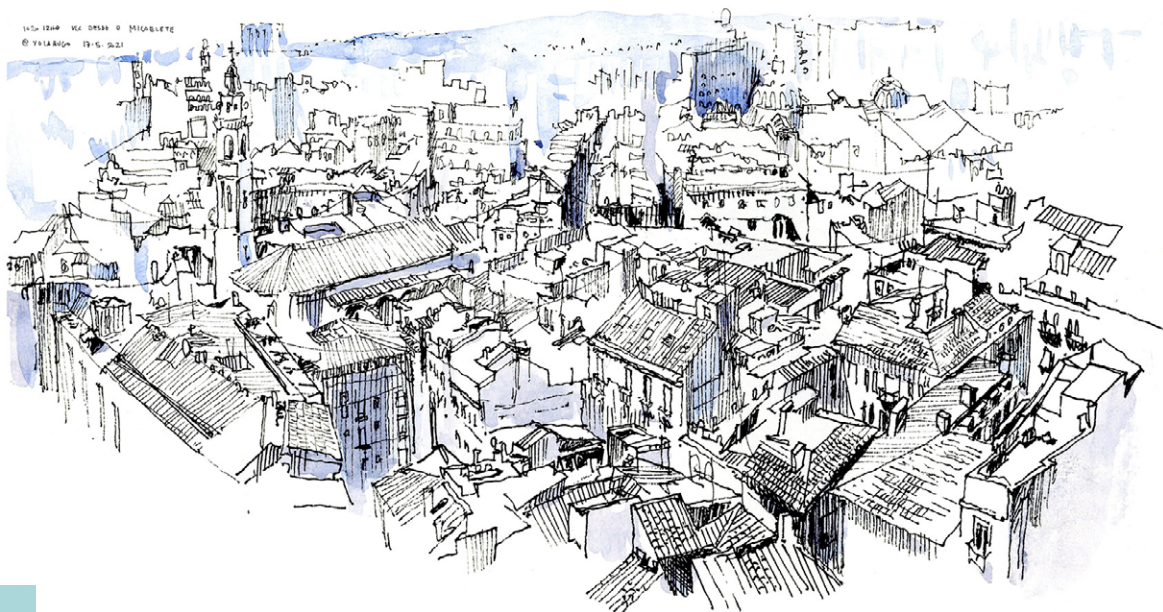
En el siglo xi, Valencia se convirtió en la capital del reino de taifas, y se impulsó la agricultura con la implantación de una red de sistemas de regadío. También fue creado el Tribunal de las Aguas, con la intención de impartir justicia en los litigios entre los agricultores por el uso del agua para el riego de sus campos.

La reconquista definitiva por parte de los cristianos tuvo lugar en 1238, bajo el reinado de Jaume I, cuando Valencia se convirtió en la capital del Reino de Valencia, y pasó a formar parte de la Corona de Aragón. La época de mayor prosperidad se alcanzó en el siglo xvi, cuando el Reino de Valencia se convirtió en una poderosa potencia marítima del Mediterráneo. Manifestando todo su esplendor urbano en edificios tan icónicos como la Lonja de la Seda, el Palau de la Generalitat o la Catedral.

У 718 р. на ці землі прийдуть мусульмани, і місто почне стрімко рости (до 15 тис.чол.) в часи Кордовського халіфату.

В XI ст. - тут столиця мавританського королівства, створюється мережа зрошувальних каналів та засідає «Водяний Трибунал», який розподіляє воду для поливу у регіоні.

Остаточне відвоювання міста християнами відбудеться у 1238 р. при королі Хайме I, коли Валенсія стане столицею королівства та ввійде до складу Корони Арагона, як автономія. Найвищого розквіту буде досягнуто у XVI ст., коли королівство перетвориться на потужну морську державу Середземномор'я. Місто-фортеця укріплюється, у центрі будуються знакові споруди: Шовкова біржа, Палац Уряду (Женералітату) та Катедральний собор.

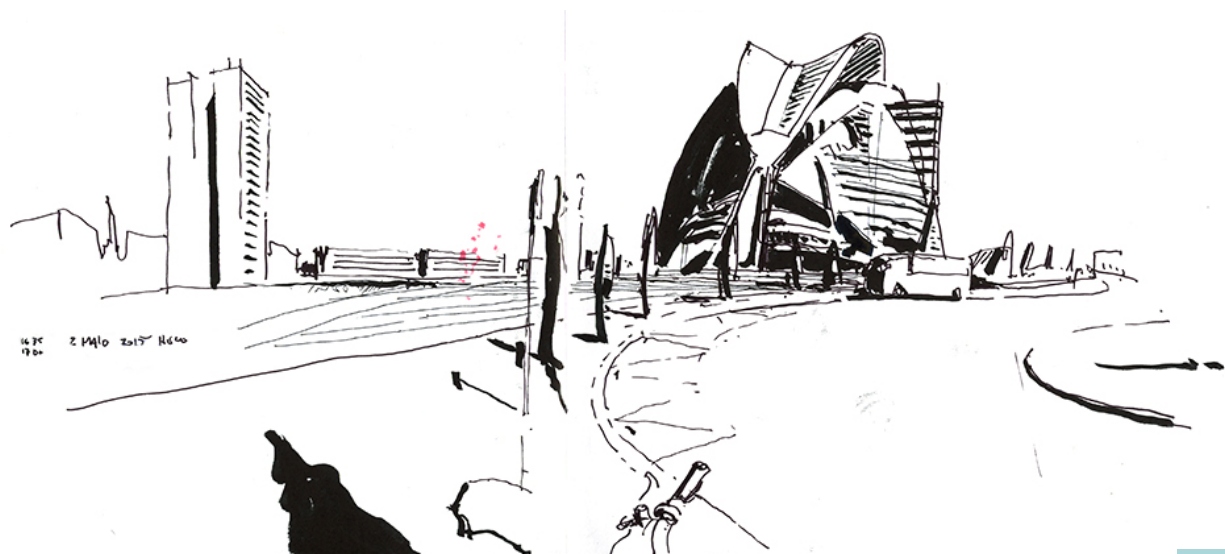

Es admirable que hasta la fecha, se mantenga la sesión semanal del Tribunal de las Aguas. Esta tradición ha sobrevivido al devenir de los siglos. Los turistas pueden presenciar las reuniones de este prestigioso tribunal, todos los jueves a las 12:00 horas en la puerta gótica de la catedral que da acceso a la plaza de la Virgen.

El arroz y los cítricos fueron la base del crecimiento de la economía de la ciudad y del puerto, proporcionando cuantiosas ganancias. A mediados del siglo XIX Valencia, con el derribo de sus murallas, vivió un importante proceso de crecimiento urbano que cambió la estructura y el propio aspecto de la ciudad. En el siglo XX, tras la catastrófica riada del año 1957, las obras de desvío del cauce del río Turia permitieron acondicionar, con el transcurrir de los años, más de un millón de metros cuadrados para la construcción de parques, jardines, pistas deportivas, establecimientos de ocio y cultura. Ejemplos de esta transformación, son el parque del antiguo cauce, el Oceanográfico, el Hemisférico o el Palacio de la Ópera. La existencia de esta moderna arquitectura junto al magnífico patrimonio del centro histórico, su clima confortable, las extensas playas próximas a la ciudad y la famosa cocina local con la paella como indiscutible referente de la gastronomía local, convierten a Valencia en uno de los principales destinos del turismo nacional e internacional.

Цікаво та викликає захоплення, що до сьогодні у Валенсії не забули про засідання «Водяного Трибуналу». Ця традиція дивом збереглась після 500-літнього мусульманського володарювання, і сучасні туристи також мають можливість відвідати це засідання під дзвони вежі Мігелет, щочетверга о 12:00 за адресою: plaza de la Virgen, біля готичної брами Катедрального собору.

Рис та цитрусові культури — основа бурхливого росту економіки міста, порту, головний його експорт і прибутки. У XIX ст. Валенсія значно розширюється за межі фортечних стін, які стримували її зростання вшир. Стіни знесуть у 1865 р. Це дозволить здійснити значні перетворення у вигляді та структурі міста. А у XX ст. (1957 р.) зміна русла ріки Турії покладе край доволі частим та руйнівним повеням. На відвойованих у ріки землях (більше 1 млн. м²) розбіють парки-сади та збудують заклади культури й дозвілля. Це сучасне Місто Мистецтва та Науки, Палац Музики, які є візитівками нової Валенсії. Отже, мікс архітектурних пам'яток історичного центру, сприятливий клімат, пляжі та славетна місцева кухня — все це вкупі робить місто значним осередком національного і міжнародного туризму.

Encrucijadas / Перехрестя

Os va a sorprender, Valencia tiene una ciudad hermana en Ucrania, se trata de Odesa.

Ambas ciudades tienen una historia extraordinaria, ya que fueron fundadas junto al mar y cuentan con puertos internacionales. Valencia y Odesa ocupan la tercera posición, por el tamaño y número de habitantes, en sus respectivos países. También comparten características muy similares en su actividad industrial y agrícola.

El primer asentamiento de Odesa es griego y recibió el maravilloso nombre de Odesos. Posteriormente se convirtió en la pequeña ciudad fortaleza turca de nombre Jadsibey. En ella encontraremos un muelle para la exportación de trigo, una casa de huéspedes, un bazar, una mezquita y un faro.

Можливо ви здивуєтесь, але іспанська Валенсія має місто-побратима. Це українська Одеса.

Обидва міста з неабиякою історією, засновані біля моря та мають міжнародні порти. Окрім того Валенсія та Одеса мають дуже схожі характеристики щодо індустріальної та аграрної структури. А ще вони вважаються третіми містами у своїх країнах за розміром та населенням.

Перше давньогрецьке поселення із чудовою назвою Одесос згодом переросте у невеличке турецьке місто-фортецю Хаджибей. Тут з'явиться пристань для експорту зерна, гостинний двір, базар, мечеть, маяк.

José Miguel De Ribas / Хосе Мігель де Рібас.

Odesa siglo XIX / Одеса, XIX ст.

Valencia siglo XIX / Валенсія, XIX ст.

La prosperidad de Odesa se atribuye, en gran parte, a la turbulenta y fructífera actividad de José Miguel De Ribas, de origen español. Este aventurero y militar de vocación impulsó, a finales del siglo XVIII, la construcción de dos puertos, uno militar y otro comercial, astilleros e iglesias. Todas estas iniciativas provocaron una intensa actividad urbana.

José Miguel De Ribas, con el paso del tiempo, se convirtió en ciudadano de Odesa, adoptando el nombre ucraniano de Yosyp Mykhailovych Deribas. En reconocimiento a su labor, existe un monumento dedicado a su persona y la calle más famosa de Odesa, Deribasivska, lleva su nombre.

Розквіт власне Одеси припадає на бурхливу й плідотворну діяльність Хосе Мігеля де Рібаса, іспанця за походженням і військового авантюриста за покликанням. Саме тоді (наприкінці XVIII ст.) під його керівництвом збудують військову гавань, порт, верфі, церкви, а місто почне активно розвиватись.

Де Рібас остаточно втратить свою іспанську ідентифікацію і стане справжнім одеситом - Йосипом Михайловичем Дерибасом. Сьогодні в Одесі є пам'ятник йому, а найвідоміша вулиця міста названа Дерибасівською. А одеський порт завжди мав добрі прибутки, торгуючи саме українським зерном.

Volvamos a Valencia para ofrecerlos los 8 lugares imprescindibles que debéis visitar en esta ciudad.

Але повернемось до Валенсії. Пропонуємо вам 8 топ-маршрутів до визначних пам'яток для обов'язкового знайомства з містом.

El corazón de Valencia	V	Серце Валенсії
La catedral y el campanario del Miguelete	A	Катедральний собор і дзвіниця Мігелет
Mezcla de siglos: Gótico, Barroco, Rococó	L	Мікс століть: готика, бароко, рококо
Plaza del Ayuntamiento. Siglo xx	E	Площа Мерії. Шалене XX ст
Barrio de la Seda	N	Шовковий квартал
Entre las torres medievales	C	Між середньовічних башт
Por el cauce del Turia	I	Руслом Турії
Alrededores de Valencia	A	Навколо Валенсії

El placer de aprender algo nuevo se puede combinar o ampliar en el tiempo. ¡Elijan lo que les guste! ¡Y adelante!

Це задоволення від пізнання нового можна об'єднати або розтягнути у часі. Обирайте, що вам до душі! І вперед!

1734 1812

CARRER DE SERRANS © YOLAHU

Índice

ЗМІСТ

RUTA V МАРШРУТ V	4
El corazón de Valencia	
Серце Валенсії	
RUTA A МАРШРУТ A	20
La Catedral y el campanario del Miguelete	
Катедральний собор і дзвіниця Мігелет	
RUTA L МАРШРУТ L	28
Mezcla de los siglos: Gótico, Barroco, Rococó	
Мікс століть: готика, бароко, рококо	
RUTA E МАРШРУТ E	40
Plaza del Ayuntamiento. Siglo xx	
Площа Мерії. Шалене ХХст	
RUTA N МАРШРУТ N	56
Barrio de la Seda	
Шовковий квартал	
RUTA C МАРШРУТ C	72
Entre las torres medievales	
Між середньовічних башт	
RUTA I МАРШРУТ I	92
Por el cauce del Turia	
Руслом Турії	
RUTA A МАРШРУТ A	116
Alrededores de Valencia	
Навколо Валенсії	

ruta V

El corazón de Valencia

1. Plaza de la Virgen / Foro Romano

1. Площа Богородиці/
Римський форум

2. Basílica de la Virgen de los Desamparados

2. Базилика
Св. Діви
Знедолених

3. Palau de la Generalitat

3. Палац Уряду

4. Puerta Apostólica de la Catedral / Tribunal de las Aguas

4. Апостольська
брама Собору/
«Водяний
трибунал»

5. Plaza de Almoína. Puerta del Palacio

5. Площа
Альмоїна.
Палацова
брама

МАРШРУТ V

Серце Валенсії

Plaza de la Virgen

V1

Площа Богородиці

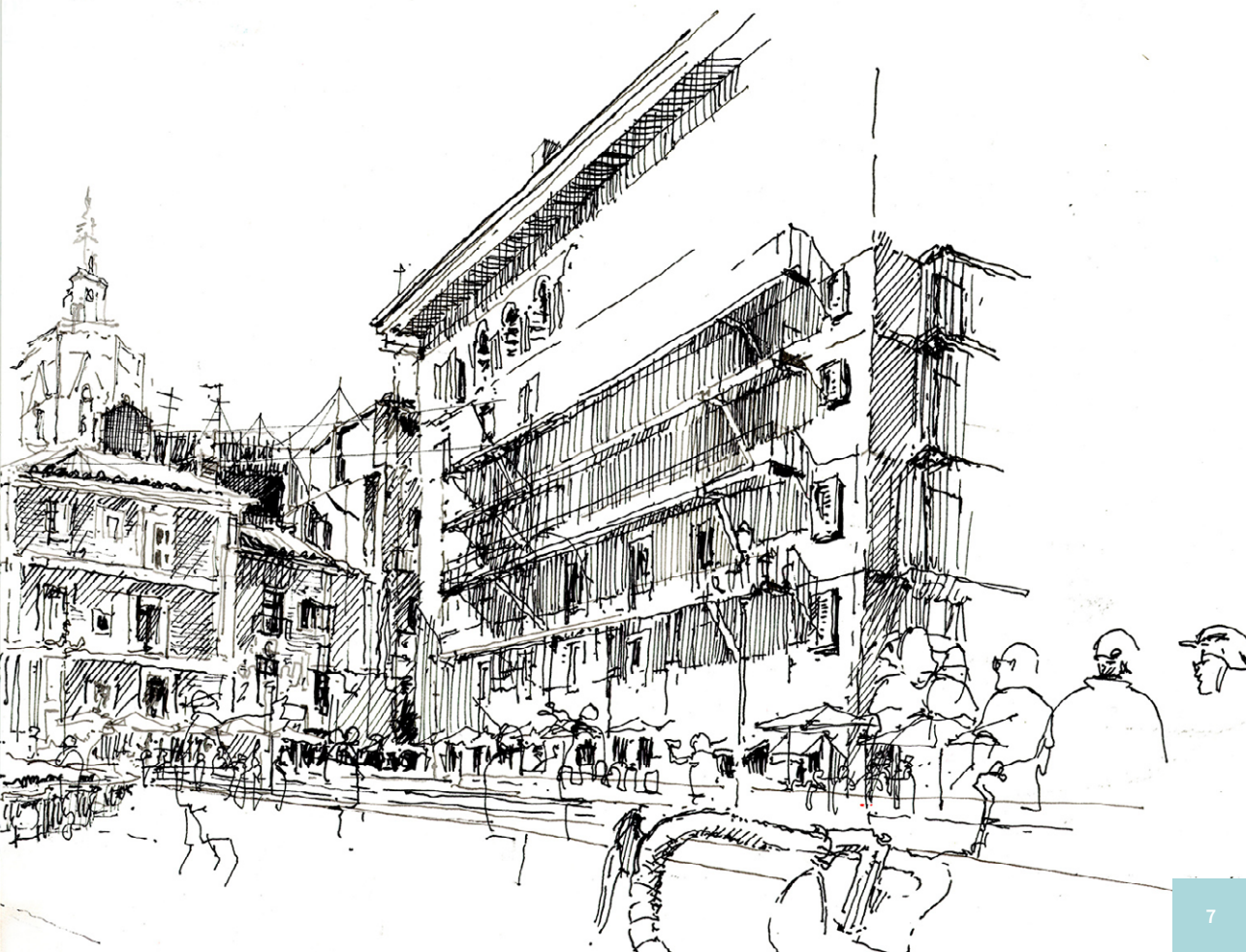

No importa por dónde empecéis vuestra familiarización con la ciudad, definitivamente os encontraréis en la icónica Plaza de la Virgen. Este lugar es precioso y acogedor. Hay una fuente y cafeterías. Tómense su tiempo para sentir el espíritu de la plaza donde todo comenzó, y disfruten de un café contemplando los alrededores...

Aquí late el corazón de
la ciudad antigua

Де б ви не почали своє знайомство з містом, ви обов'язково опинитесь на культовій площі Св. Діви Марії (Plaza de la Virgen). Тут гарно, затишно, є фонтан і кав'ярні. Не поспішайте, відчуйте дух площі, з якої все починалось, присівши з кавою в одній з кав'ярень, і роздивіться навколо.

Тут б'ється серце
давнього міста

En este lugar, había una isla entre dos brazos del río Turia, los romanos construyeron, en ella, el primer foro. Posteriormente, se asentaron allí visigodos, musulmanes y cristianos.

En conmemoración del río, los agradecidos valencianos modernos en 1976 instalaron una fuente simbólica.

Siempre hay mucho ambiente en este lugar, pues en sus alrededores encontraremos la catedral de Valencia, la Basílica de la Virgen de los Desamparados y el Palau de la Generalitat, sede del gobierno de la Comunitat Valenciana. Estos son los primeros edificios que marcan el comienzo de la historia de la ciudad.

Plaza de la Virgen/ Foro Romano

V1

Площа Богородиці/ Римський форум

Саме на цьому місці, колишньому острові між 2-ма течіями річки Турії, римляни збудували перший форум, а згодом тут по черзі облаштовувались вестготи, мусульмани, християни.

На згадку про ріку вдячні сучасні валенсійці у 1976р. встановили символічний фонтан.

Тут завжди гамірно, це місце притягує магнітом, адже навколо і головний Собор, і базиліка Св. Діви Знедолених, і Палац Уряду (Женералітат) — автономного правління Валенсії. Це ті перші будівлі, з яких починалась історія міста.

En el centro de la fuente hay una figura masculina que representa al río Turia. El hombre sostiene en sus manos el cuerno de la abundancia desde donde salen los frutos de la huerta valenciana. Las ocho mujeres que lo acompañan representan las ocho acequias de riego más importantes. ¿Por qué la figura masculina simboliza el río? Es sencillo, en español "río" es masculino.

В центрі мармурової чаші - чоловіча фігура, що уособлює власне Турію. В руках чоловік тримає ріг достатку, із плодами валенсійських полів. Вісім жінок, які його супроводжують, уособлюють вісім зрошувальних каналів. Чому чоловіча фігура символізує річку? Все просто: в іспанській мові «річка» чоловічого роду - el río.

La Real Basílica de la Virgen de los Desamparados tiene un estilo arquitectónico tradicional del siglo XVII, denominado Barroco temprano español.

Es una iglesia de planta ovalada y con una cúpula extraordinaria y hermosa.

Basílica de la Virgen de los Desamparados

V2

El templo siempre apenas acomodó a una gran congregación. La imagen de la Virgen de los Desamparados, patrona de la ciudad de Valencia, está situada en el altar/iconostasio principal. Es una escultura gótica del siglo XV de maravillosa belleza, con los hombros encorvados, conocida cariñosamente por el pueblo valenciano como "La Geperudeta" (la jorobada).

Базиліка Св. Діви Знедолених

Королівська базиліка Св. Діви Знедолених має традиційний архітектурний стиль XVII ст., який називають «раннім іспанським бароко»: прямокутна споруда з овальним та традиційно-гарним склепінням-банею.

Храм завжди ледве вміщував чисельну паству. Образ Марії, що прикрашає вівтар — дивної краси готична скульптура XV ст. зі схиленими плечима, наче назустріч парафіянам. У народі її ласкаво називали «Ла Джеперудета» (La Geperudeta) або «Горбатенька».

Basílica de la Virgen de los Desamparados

Базиліка Св. Діви Знедолених

El segundo domingo de mayo tiene lugar un hecho extraordinario: la imagen de la Virgen de los Desamparados es sacada de la basílica y, pasando de mano en mano, es llevada hasta la Catedral. ¡Imaginadlo! Esta auténtica fiesta va acompañada de un gran tapiz de flores que decora la fachada de la basílica. ¡Donde hay una Madre de Dios, hay flores! Cuando la procesión vespertina regresa con la Virgen a la basílica, desde los balcones la rocían con pétalos de rosa.

У другу неділю травня тут відбувається незвичайна подія: цю скульптуру покровительки міста виносять з базиліки і несуть, передаючи з рук у руки, до Собору. Уявіть тільки! Це справжнє свято супроводжується великим «килимом» з квітів, що прикрашає фасад Собору. Де Богородиця, там і квіти! Коли вечірня процесія повертає Богоматір назад до базиліки, її обсіпають з балконів пелюстками троянд.

El manto de flores de la Virgen

Квітова мантія Діви Марії

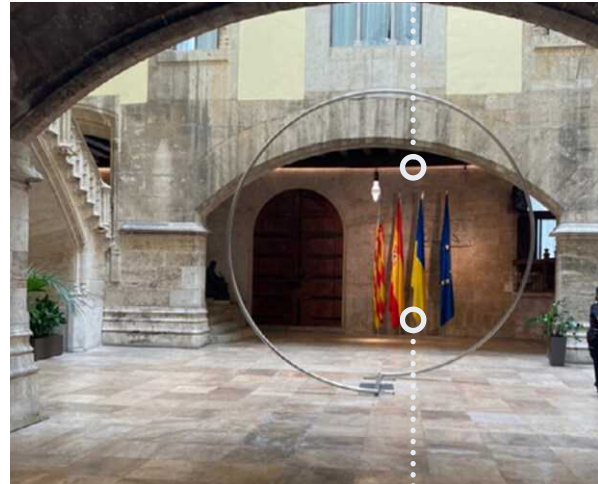
Y este no es el único encuentro de la Santísima Virgen con el pueblo valenciano. Durante el mes de marzo se celebran las fiestas de las Fallas. Las falleras, ataviadas con el traje típico valenciano, ofrecen a las Virgen de los Desamparados su ramo de flores con el que se formará un precioso y enorme manto floreado en señal de amor y estima a su patrona. De hecho, no es casualidad que la plaza se llame plaza de la Virgen.

І це не єдина зустріч Св. Діви з квітами. Передує цьому заходу березневе свято «Фальяс» під час якого фаєри-жінки у розкішних національних вбраннях проходять парадом із букетами квітів, кожен з яких сформує мантію Богородиці. Це буде величезна квітова піраміда на ознаку всенародної любові. Недарма і площа має однойменну назву.

Nada más entrar en el patio del Palacio, considerado el mejor patio de la ciudad, se percibe el silencio y la paz. Por cierto, durante la guerra ruso-ucraniana, levantaron la bandera ucraniana sobre este edificio como señal de apoyo a nuestro pueblo, y ahora en este patio hay 4 banderas: la de España, la de Valencia, la de la Comunidad Europea y la de Ucrania. Nuestros corazones continúan latiendo al unísono con los corazones de Kyiv, Odesa, Kharkiv y Lviv, aunque ahora estemos aquí...

Palau de la Generalitat

Las Cortes son una institución parlamentaria que, en el siglo xvi, estaba formada por clérigos, militares, nobles y ciudadanos.

V3

Палац Уряду

Кортеси - це парламентарі, які у XVI ст. формувались із духівництва, армії, знаті та містян.

А завітавши до подвір'я Палацу, який вважається найкращим у місті, ви відчуєте тишу і спокій. До речі, під час російсько-української війни саме на цій будівлі майорів український прапор на знак підтримки нашого народу, а в цьому дворіку - і зараз поряд стоять 4 прапори: Іспанії, Валенсії, Євроспільноти й України. А наші серця продовжують битися в унісон з серцями Києва й Одеси, Харкова та Львова, хоча зараз ми знаходимось тут...

El Palau de la Generalitat comenzó a construirse en el año 1421 para los miembros de las Cortes Reales y de las comisiones especiales que gestionaban el pago de impuestos por parte de los ciudadanos. Desde el exterior, el edificio, no parece muy atractivo (en realidad, así como el pago de los impuestos), aunque combina los estilos Gótico y Renacentista.

Палац Уряду (Palau de la Generalitat) почали будувати у далекому 1421 р. для членів королівського парламенту та спеціальних комісій, які б контролювали сплату податків мешканцями міста. Зовні масивна будівля здається не дуже привабливою (як, власне, і сплата податків), хоча в ній поєдналися такі стилі, як готика і ренесанс.

Son los espacios interiores los que impresionan con su riqueza de decoración y la variedad de interiores. Especial atención merecen los lujosos salones, considerados obras maestras del arte español y de gran valor artístico, como los salones dorados Grande (Studi Durant) y Pequeño (Retret Daurat), el Salón Real y el Salón de las Cortes o Sala Nueva (Salón de Cortes o Sala Nova).

Вражають багатим убранням та різноманітністю інтер'єрів саме внутрішні приміщення. Особливу увагу привертають розкішні зали, які вважаються шедеврами іспанського мистецтва та становлять велику художню цінність. А саме: Велика та Мала золоті зали, Королівська зала та Зала Кортесів або Нова Палата.

Отра традиция де esta plaza es el Tribunal de las Aguas de Valencia. Muy cerca se encuentra la Puerta de los Apóstoles de la Catedral, es una de las tres puertas que hay en ella. Esta puerta, situada en la Plaza de la Virgen y con arcos ojivales, no es la más antigua, sino un ejemplo del Gótico del siglo XIV. Es aquí donde celebra sus reuniones el Tribunal de las Aguas, el más antiguo de Europa.

De hecho, la sesión de este tribunal se celebra tradicionalmente junto a esta puerta todos los jueves al mediodía (12:00). ¿Qué es? Un procedimiento jurídico que, año tras año, se encarga de dirimir los conflictos sobre el uso y aprovechamiento de las acequias de riego. Imaginaos, esta tradición es tan antigua como los propios canales construidos en la época romana. Por cierto, mirad hacia abajo y veréis que en el suelo está escrita la fecha de la fundación de Valencia en números romanos: 138 a.C.

Puerta de los Apóstoles de la Catedral / Tribunal de las Aguas

V4

Апостольська брама Собору/ «Водяний трибунал»

Ще одна традиція цієї площі - «Водяний трибунал». Тут поряд - Апостольська брама головного Катедрального Собору. Взагалі їх три; і цей портал на Plaza de la Virgen зі стрільчастими формами арок — зразок готики XIV ст. Саме тут збирається найстаріший судовий безперервний захід Європи по розподілу води — «Водяний Трибунал». Унікальна модель правосуддя.

Власне біля цієї брами щочетверга опівдні (12:00) традиційно проводяться збори «трибуналу». Що це? Юридична процедура, за якою рік у рік вирішуються суперечки про використання та експлуатацію зрошувальних каналів. Уявіть, ця традиція така ж давня, як і канали, побудовані ще в романську епоху! До речі, опустіть очі дотолу і пошукайте під ногами на площі дату заснування Валенсії, написану римськими цифрами: 138 рік до н.е.

Plaza de la Almoína

Площа Альмоїна

Pasando el soportal que une la catedral con la basílica en la Plaza de la Almoína, se pueden ver los restos de la antigua ciudad romana bajo una fina lámina de agua.

Повернувши під аркадою, що єднає Собор із базилікою, на площі Альмоїна (plaza de la Almoína) можна побачити залишки давньоримського міста під тонким шаром води.

Puerta del Palau

Палацова брама

Según la leyenda, simbolizan las bodas multitudinarias ordenadas por el rey Jaime I entre los soldados de su ejército y 300 muchachas traídas de Lleida para aumentar la población de la ciudad conquistada por los cristianos. Pero descartando esa leyenda, se supone que son 7 matrimonios de patrocinadores que participaron en la reconstrucción del templo con su dinero. ¿O son 8 parejas? ¡Contemos juntos! Así que, elegid vosotros la versión que más os guste.

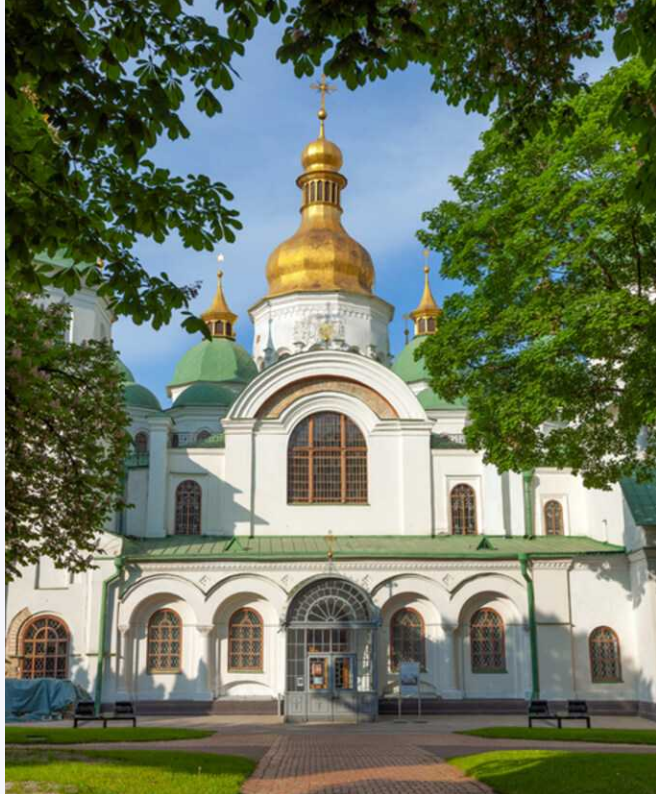
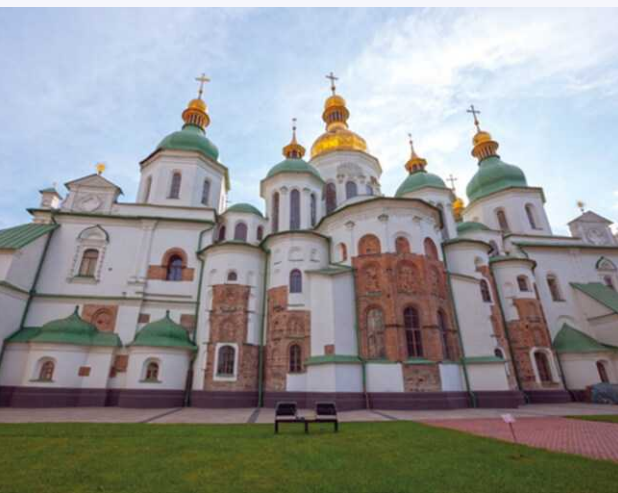
También está la puerta más antigua de la Catedral: la Puerta del Palau. Es de estilo sobrio Románico tardío del siglo XIII. Si miráis su extraordinaria fachada, veréis unas cabezas humanas.

Тут же і найстаріша брама Собору — Палацова. Це стриманий пізньо романський стиль XIIIст. Підніміть очі на незвичне піддашшя порталу і побачите там людські голови.

За легендою, вони символізують масові весілля за наказом короля Хайме I між солдатами його армії та 300 дівчатами, привезених із Лериди, для збільшення населення відвойованого християнами міста. А якщо легенду відкинути, то вважається, що це обличчя меценатів, 7 подружніх пар, які долучилися до відбудови храму грошима. Чи 8 пар? Порахуємо разом! Отже, обирайте для себе більш прийнятну версію.

Encrucijadas

Перехрестя

Terminaremos nuestra ruta en el corazón de la antigua ciudad de Kyiv, en la Plaza de Sofía.

Este es nuestro símbolo milenario y Patrimonio de la Humanidad por la UNESCO. La catedral es más antigua que la de Valencia, ya que fue construida en el siglo XI y a lo largo de la historia combinó dos estilos: el original Bizantino y el Barroco ucraniano moderno. Consagrada en honor a Santa Sofía, junto a ella se encuentra, como suele ser habitual, el campanario.

El principal tesoro está dentro del templo: la colección más grande del mundo de mosaicos (260 m²) y frescos (3000 m²) del siglo XI. La imagen en el ábside del altar de la Oranta, una figura de la Madre de Dios de 6 metros de altura cuyas manos se levantan en oración, se considera una obra maestra del arte del mosaico. "Oranta" del latín "orans" significa "el que ora", y, por lo tanto, representa protección y defensa. El segundo nombre de este único y pequeño ícono es "Muro irrompible".

Завершимо наш маршрут перехрестям з українським серцем давнього міста Києва. Серце столиці б'ється на Софійській площі.

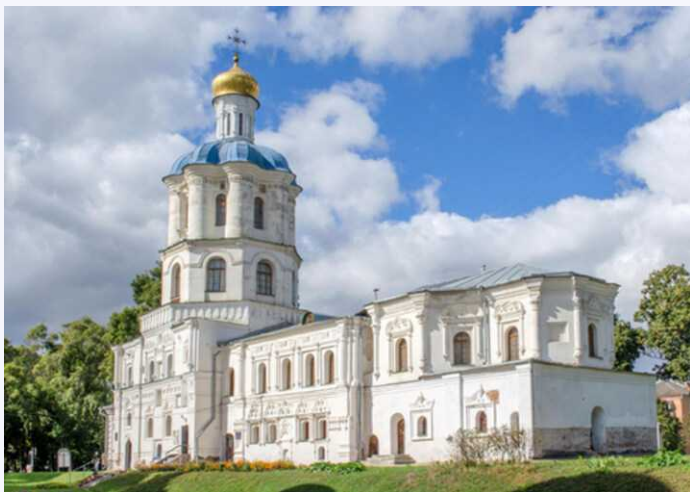
Це наш тисячолітній символ і об'єкт Світової спадщини ЮНЕСКО. Собор старший за валенсійський, адже будувався у далекому II ст. і протягом історії поєднав у собі два стилі: (первісний) візантійський та (сучасний) українське бароко. Названий храм на честь Св. Софії, поряд, як зазвичай, дзвіниця.

Головний скарб, звісно, всередині храму: найбільша колекція в світі мозаїк (260 м²) та фресок (3 тис.м²) II століття. Найбільшим витвором мозаїчного мистецтва вважається зображення на вівтарній апсиді 6-метрової Оранти — фігури Божої Матері, руки якої підняті в молитві. «Оранта» з латинської мови «orans» означає «той, хто молиться», а отже, уособлює в собі захист і оборону. Друга назва цієї унікальної ікони зі смальти — «Незламна стіна».

Hasta que nuestra Oranta se mantenga en pie, Ucrania es invencible. Podemos afirmar que es nuestra reliquia más preciada, como el Santo Grial de la Catedral Mayor de Valencia.

І допоки стоїть наша Оранта, Україна — непереможна. Можна сказати, що це наша найдорожча реліквія. Як Св. Грааль в головному Соборі Валенсії.

Además, lo que une a España y Ucrania es el estilo arquitectónico Barroco. El apogeo tanto del Barroco ucraniano, como el español, comenzó en el siglo xvi, cuando el estado cosaco de Hetmanshyna comenzó a restaurar antiguas iglesias bizantinas y construir nuevos edificios con un estilo artístico peculiar. Ucrania le dio al Barroco europeo las características de un estilo nacional, tiene cúpulas de iglesias en forma de pera, ornamentación más moderada y formas más simples, y, por lo tanto, se considera más lacónico y sobrio.

La edad de oro tuvo lugar en los años de Hetmanshyna de Ivan Mazepa. Fue entonces cuando se construyeron un gran número de colegios, magistrados, oficinas militares y edificios residenciales de estilo Barroco ucraniano. Entre ellos se encuentra la Academia de Kyiv financiada por Mazepa. Las raíces del glorioso edificio de Collegium del Chernihiv se remontan a la misma época. Por lo tanto, este estilo arquitectónico a menudo se llama “cosaco” o “mazepynsky”.

А ще Іспанію з Україною об'єднує архітектурний стиль бароко. Розквіт українського бароко, як власне, й іспанського, припав на XVII ст., коли козацька держава Гетьманщина/Україна почала реставрувати старі візантійські церкви й будувати нові споруди в особливому мистецькому стилі. Україна надала європейському бароко рис національного стилю, воно має грушоподібні бані-маківки церков, помірніший орнамент і простіші форми, а тому вважається більш лаконічним і стриманим.

Золота доба припадає на роки гетьманування Івана Мазепи. Саме тоді зведено велику кількість колегіумів, магістратів, військових канцелярій та храмів у стилі українського бароко. Серед них – профінансована Мазепою Київська академія, Микільський собор, що, на жаль, не збереглися, відреставровані Києво-Печерська лавра, Софійська дзвіниця тощо. Тих же часів сягають корені славної будівлі Чернігівського колегіуму. Тому цей архітектурний стиль часто називають «козацьким» або «мазепинським».

RUTA A

La Catedral y el campanario del Miguelete

1.
La Catedral

1.
Катедральний
собор

2.
El Santo Grial

2.
Святий Грааль

3.
El campanario del
Miguelete

3.
Дзвіниця Мігелет

4.
El Palacio de
Benicarló, sede
de las Cortes
Valencianas

4.
Палац Бенікарло,
штаб-квартира
валенсійських
кортесів

МАРШРУТ A

Катедральний собор і дзвіниця Мігелет

Катедральний собор

La Catedral. Los valencianos la conocen como La Seu (El lugar Sagrado). La construcción de este del templo, de estilo Gótico, comenzó en 1262 sobre los cimientos de la antigua mezquita y los trabajos se extendieron a lo largo de siglos, por lo que no sorprende que el conjunto actual es una interesante mezcla de diferentes estilos arquitectónicos.

Катедральний собор (catedral de Valencia). Валенсійці називають його La Seu (Святе місце). Розпочалось будівництво готичного храму на фундаменті колишньої мечеті у 1262 р. Воно тривало довгих п'ять століть, тому не дивно, що сьогоdnішній ансамбль являє собою барвисту сукупність стилістичних деталей.

Esta heterogeneidad de estilos se puede apreciar claramente en el exterior de las tres puertas de acceso a la catedral. Cada una de ellas orientadas respectivamente a las plazas de la Virgen, de la Reina y de la Almoína.

Buscadlas una tras otra. Encontrareis una de estilo románico, otra de estilo Gótico... Y la tercera y principal es la llamada puerta de los Hierros es un ejemplo de magnífico Barroco italiano, construido al principio del siglo XVIII. La puerta diseñada en forma de altar de piedra, cautiva por su belleza, y es un referente en la arquitectura barroca española.

Цю різномірність архітектурних стилів можна чітко побачити на зовнішньому вигляді трьох входних дверей до собору. Кожні з них орієнтовані відповідно на площі Пласа-де-ла-Вірхен, Пласа-де-ла Рейна та Альмоїна.

Шукайте їх один за одним. Ви знайдете одну в романському стилі, іншу в готичному... І треті та головні - це, так звані, Залізні ворота, зразок розкішного італійського бароко, збудованого початку XVIII ст. Це зразок пишного італійського бароко, збудованого на поч. XVIII ст. Портал, спроектований у вигляді кам'яного вівтаря, захоплює своєю красою і є визначною подією/віхою в іспанській архітектурі.

Encrucijadas

Перехрестя

El principal tesoro de la Catedral, que la hizo famosa, se encuentra sin duda en su interior, en la capilla. Este es el Santo Grial, la copa de la que, según la leyenda, bebió el mismo Jesucristo durante la Última Cena. Una reliquia muy venerada, reconocida por el Vaticano (2016), cuya búsqueda se prolongó durante siglos. Se dice que el Grial estuvo en Valencia hace mucho tiempo, entregado como muestra de gratitud por el rey aragonés por la ayuda militar, pero se mantuvo en silencio. Según algunas leyendas, esta copa prometía poder e inmortalidad a su dueño. Multitud de personas se sintieron atraídas por el poder del Santo Grial y trataron de encontrarla. No fue posible, porque la copa misma elegía a quién pertenecía. Para convertirse en el dueño de ella la persona tenía que ser espiritualmente pura...

A2

Головний же скарб Собору, який прославив його, безперечно, знаходиться всередині, у каплиці. Це Святий Грааль - чаша, з якої, за переказами, пив сам Ісус Христос під час Таємної вечері. Дуже шанована реліквія, визнана Ватиканом (2016р.), пошук якої тривав століттями. Кажуть, що Грааль у Валенсії був давно, подарований на знак подяки арагонський королем за військову допомогу, але про неї мовчали. Згідно з деякими легендами, цей артефакт обіцяв своєму власнику владу і безсмертя. Багатьох людей притягувала сила Святого Граля, і вони намагалися віднайти цю чашу. Це не вдавалося, адже чаша сама вибирала, кому їй належати. Для того щоб стати власником цього предмета, людина повинна була виявитися морально чистою...

En la literatura ucraniana, la imagen del Grial aparece en la poesía de Lesya Ukrainka y Yuriy Klen. Los motivos para buscar el santo cáliz también los encontramos en el poema “El Grial” de Mykhaylo Orest (1932):

*Dejaré por la luz de la fe
Los valles y la lejanía de la Patria
Partiré hacia un camino sin límites
En búsqueda de Santo Grial.
Desaparecieron en el pasado los años
Como en el verano el murmullo de las hojas
Pero no encontraron mis pasos
Hacia el templo auténticas huellas
Y en mis pensamientos y esperanzas
Se entrelazó la tristeza serena
Quien dirá ¿dónde resplandece
La luz celestial, el Grial?*

Hoy podemos afirmar que la preciosa copa de ágata, hecha hace más de dos mil años en Jerusalén “eligió” precisamente a Valencia.

В українській літературі образ Грааля теж з'являється у творах Лесі Українки та Юрія Клена. Ось мотиви пошуку священного келиха звучать у вірші Михайла Ореста «Граль» (1932):

*Покину для саяйва віри
Отчизни доли і даль.
І рушу в дорогу без міри
Шукати священний Граль.
Зникали в минулім роки,
Як в літі - лепети віт,
А ще не знайшли мої кроки
До храму нехибний слід.
І в думи мої, і надії
Ясна заплелася печаль:
Хто скаже, де золотіє
Світич небесний, Граль?*

Сьогодні ми можемо констатувати, що келих, зроблений з дорогоцінного агата більше, ніж 2 тис. років тому в Єрусалимі, «обрав» саме Валенсію.

La torre del Miguelete

A3

Дзвіниця Мігелет

A su lado se encuentra el auténtico símbolo de la ciudad: la torre campanario del Miguelete. El remate gótico de la torre finalizó su construcción a principios del siglo xv, cuando se consagró la campana mayor el día de San Miguel Arcángel (1418). De ahí el nombre del propio campanario. Esta campana tenía la función de avisar a los valencianos sobre los acontecimientos de la ciudad.

Поряд знаходиться справжній символ міста — дзвіниця Мігелет (Miguelete). Готичне мереживо на башті завершило її будівництво на поч. XV ст., коли на день Св. Архангела Михаїла (1418р.) був освячений головний дзвін. Звідси і назва самої дзвіниці. Саме цей дзвін сповіщав валенсійців про події у місті.

Y ahora nosotros nos dirigiremos a la Plaza de San Lorenzo para conocer otro de los palacios emblemáticos de los valencianos. El Palacio de Benicarló del que destacaremos la fachada con elementos góticos y renacentistas, que conserva su voladizo original y sencillo. En el siglo xv la casa fue la residencia de los Duques de Gandia, la familia Borgia.

En el siglo xix convirtieron el palacio en una fábrica de seda, y en el siglo xx volvió a ser “famoso” porque el Gobierno Republicano se instaló en él a comienzos de la Guerra Civil Española. Hoy en día es la sede las Cortes Valencianas.

Glosario / Словничок

Кортеси - (від corte — королівський двір) — парламентарі.

A4

А ми попрямуємо до площі святого Лоренсо, щоб побачити ще один валенсійський емблематичний палац. Палац Бенікарло (Palacio de Benicarló) зверніть увагу на його фасад з елементами готики та Ренесансу, який зберіг свій початковий, простий за формою, навіс даху. У XV ст. будинок був резиденцією герцогів Гандійських, родини Борджія.

У XIX ст. Палац перетворили на шовкову фабрику, а в XX ст. будівля знову «прославилася» завдяки Республіканському Урядові, який тут розмістився на початку Громадянської війни в Іспанії. Сьогодні це штаб-квартира валенсійських кортесів.

Los Borgia alcanzaron mucho poder en la Iglesia Católica Romana, unos al conseguir el nombramiento de Papas, otros el de cardenales. El más famoso de ellos fue el Papa Alejandro VI (Rodrigo Borgia), cuya mala fama obligó más tarde a la Iglesia Católica a disculparse. Probablemente fue su peor y más insidioso representante: manipulaba a la gente, les envenenaba y mataba. Por otro lado, fue mecenas de destacados artistas: Rafael, Miguel Ángel, Buanarotti, etc. Murió a la edad de 72 años, al comer dulces envenenados. Según otra versión, el Papa mezcló veneno en el vino de los cardenales de los que quería deshacerse, pero accidentalmente lo bebió él mismo...

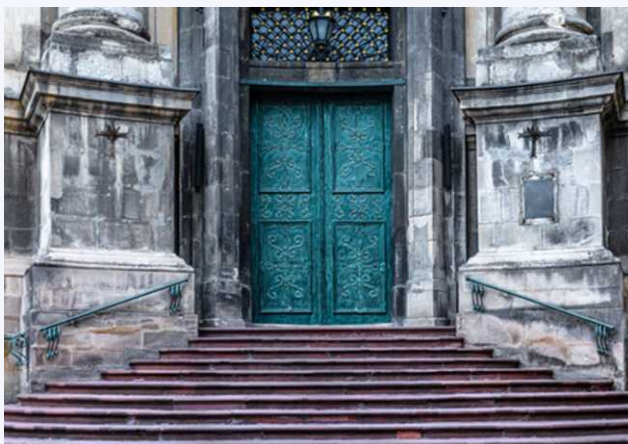
Борджія досягли великої влади в Римо-Католицькій Церкві, одні, посівши папський престол, інші - отримавши призначення кардиналами. Найвідомішим з них був Папа Олександр VI (Родріго Борджія), чия погана репутація згодом змусила католицьку церкву вибачитися. Це був, мабуть, найгірший і найпідступніший її представник: маніпулював людьми, отруював і вбивав. З іншого боку він був меценатом видатних художників — Рафаеля, Мікеланджело тощо. Помер у 72 роки, згідно свідчень сучасників, він з'їв отруєні солодощі. За іншою версією, папа підмішав отруту в вино кардиналам, яких хотів позбутися, але ненароком сам його й випив...

Encrucijadas / Перехрестя

Trazaremos analogías entre la puerta principal de la catedral de Valencia y la catedral católica más antigua de Ucrania en la ciudad de Leópolis. El ejemplo el más brillante del Barroco en la ciudad se encuentra en la Plaza de los Museos - la Iglesia Dominicana (Iglesia de la Sagrada Eucaristía, UGCC).

Por cierto, la Orden de Domínicos fue fundada por un monje español Domingo de Guzmán en Toulouse, una ciudad francesa en el siglo XIII, para luchar contra los herejes, estudió teología, fundó instituciones educativas en Europa.

Проведемо аналогії між головною брамою Валенсійського Собору та найстарішим католицьким собором України у м.Львів. На площі Музейній розташувався найяскравіший зразок бароко у місті - Домініканський костел (Храм Пресвятої Євхаристії, УГКЦ). До речі, Орден домініканців був заснований іспанським монахом Домініком (Домінго де Гусман) у французькому місті Тулуз, ще у XIII ст. Для боротьби з еретиками, він вивчав богослов'я, засновував освітні заклади в Європі.

La Orden de Domínicos llegó al Leópolis ortodoxa durante la época del rey Danylo (siglo XIII) y en el siglo XVI se alzaba la catedral gótica de piedra, la sede principal del catolicismo en nuestras tierras. Este edificio de tipo defensivo fue testigo de muchos acontecimientos, porque los tiempos eran duros.

También hubo una historia romántica y trágica sobre un arreglo de un matrimonio. En 1559, Halshka, la heredera más rica de los duques magnates de Ostroh, se escondió en el templo, pero los dominicos se la entregaron a su marido cuando éste asedió el edificio y cortó el suministro de agua... La catedral fue restaurada en estilo Barroco ya en el siglo XVIII.

Sin la menor duda tras las puertas de la catedral de Valencia también habrá muchas historias por contar.

До православного Львова Домініканський Орден прийшов ще за часів короля Данила (XIII ст.), а в XVI ст. тут вже стояв кам'яний готичний собор - головна резиденція католицизму в наших землях. Ця споруда оборонного типу стала свідком багатьох подій, адже часи були суворі. Не обійшлося й без романтично-трагічної історії зі «сватанням». У 1559 році тут ховалася найбагатша спадкоємиця магнатів князів Острозьких Галшкі, але домініканці видали її чоловікові, коли той взяв споруду в облогу та перекрив водопостачання... Відновили собор у бароковому стилі вже у XVIII ст. Інтер'єри помпезні і заслуговують на увагу. Без найменшого сумніву, за дверима катедрального собору Валенсії також зберігається багато схожих історій.

ROUTE L

Mezcla de los siglos: Gótico, Barroco, Rococó

1.

Campanario de
Santa Catalina

1.

Дзвіниця Санта-
Каталіна

2.

La Plaza Redonda

2.

Кругла Площа

3.

Palacio del Marqués
de Dos Aguas

3.

Палац маркіза
Дос Агуас

4.

La antigua
Universitat de València

4.

Колишній
Університет Валенсії

МАРШРУТ L

Мікс століть: готика, бароко, рококо

BYOLA HUGO

Mezcla de los siglos:
Gótico, Barroco, Rococó

Мікс століть:
Готика, Бароко, Рококо

Campanario de Santa Catalina

Дзвіниця Санта-Каталіна

Nos despedimos de la catedral de Valencia, pero antes de abandonar la Plaza de la Reina, echemos un vistazo a otra torre emblemática para los valencianos. El campanario de Santa Catalina. Esta belleza de la arquitectura barroca se construyó en el siglo XIV y está anexa a la propia iglesia.

Прощаємось із головним Собором Валенсії на площі Королеви (Plaza de la Reina). Та, перш ніж покинути її, погляньмо праворуч на дзвіницю-наступницю вежі Мігелет. Ця барокова красуня з'явилась у XIV ст. і була прибудована до самої церкви. Вийшло ошатно та романтично!

L2

La Plaza Redonda

Muy cerca del campanario y de la iglesia de Santa Catalina se encuentra la antigua Plaza Redonda, no es difícil de encontrarla entre muchas tiendas. Alrededor de la fuente redonda hay casas con doble fachada. Antiguamente aquí se sacrificaba el ganado y se transportaba a las carnicerías de la ciudad, y la fuente servía para limpiar el suelo de la plaza. El agua “borró” todas las historias sucias del pasado y ahora aquí hay una plaza acogedora con cafés y restaurantes.

Кругла Площа

Зовсім поруч старовинна Кругла Площа (Plaza Redonda), її неважко знайти серед численних крамничок. Навколо круглого фонтану стоять будинки з подвійними фасадами. Колись тут забивали худобу й розвозили м'ясо по крамницях міста, а фонтан слугував для очищення території площі. Вода «змила» всі брудні історії з минулого і зараз тут затишне місце з кафе-ресторанчиками.

Avanzamos por la calle de San Vicente Mártir hacia la fachada de la iglesia gótica de San Martín. ¡Párense un momento! Presten atención a la escultura de bronce, “San Martín y el mendigo”, en la hornacina de la fachada principal de la iglesia. Es una obra de transición entre el Gótico y el Renacimiento del escultor flamenco (holandés) de 1494. Representa el momento en el que San Martín parte su capa para entregar la mitad al mendigo. ¿Creéis que el santo se parece a un soldado a caballo? Así es. La historia de San Martín os la contaremos en las encrucijadas.

А ми рушаємо далі вулицею Св. Великомученика Вінсента (San Vicente Martir) і пропонуємо вам зазирнути за фасад готичної церкви Св. Мартіна із дзвіницею. Там буде диво! Щоб зорієнтуватись, спершу зверніть увагу на бронзову скульптуру в ніші над входом церкви, що поруч. «Кінь Св. Мартіна» - це перехідний твір між готикою та ренесансом фламандського (голландського) скульптора 1494 року. Зображений саме момент, де святий віддає свій плащ жебракові. Вам здається, що праведник схожий на військового на коні? Так і є. Історію Св. Мартіна розкажемо у перехрестях.

Encrucijadas

Перехрестя

El santo patrón de la antigua ciudad ucraniana de Mukachevo (Transcarpatia) es San Martín. ¡Su imagen en el escudo de la ciudad desde 1376! La historia del santo es bien conocida: Martín soñaba desde pequeño entrelazar su vida con la iglesia, pero sus padres incrédulos insistieron en que su hijo siguiera la carrera militar. Fue durante su servicio en la Galia (Francia), como comandante militar, cuando ocurrió un hecho que todos conocen. Al ver a un hombre necesitado desnudo, Martín partió un trozo de su capa y se la entregó. Cuando terminó su carrera militar dedicó su vida al servicio de Dios. Y esta historia de San Martín y el mendigo a menudo se representa en pinturas y escudos de armas. De hecho, en Mukachevo, recientemente se erigió un monumento en la plaza principal.

Покровителем старовинного українського м. Мукачево (Закарпаття) є Св. Мартин. Його зображення на гербі міста розміщене з 1376 року! Історія святого дуже відома: Мартин з дитинства мріяв пов'язати своє життя з церквою, але невірючі батьки наполягли на військовій кар'єрі сина. Саме під час служби у Галлії (Франції), де він був воєначальником, і трапилась подія, яку знають усі. Побачивши голого нужденного чоловіка, Мартин відрізав шматок свого плаща та віддав жебракові. Відтак закінчив кар'єру військового і пішов служити Богові. А цей сюжет людяності часто зображують на картинах та гербах. А в Мукачевому нещодавно на головній площі ще й пам'ятник поставили.

Palacio del Marqués de Dos Aguas

L3

Палац маркіза Дос Агуас

Hoy en día aquí se encuentra el Museo Nacional de Cerámica y Artes Suntuarias González ¡Es imposible quitar la vista de los exuberantes motivos de alabastro en estilo Rococó! De hecho, en el portal principal destacan dos atlantes vertiendo agua desde dos vasijas en alusión al propietario del palacio, el Marqués de Dos Aguas. ¿Se olvidó el marqués de su mujer y de sus hijos al encargar la magnífica fachada de su palacio? ¡Por supuesto, que no! Cuentan que la escultura de la Virgen con el niño y los ángeles, situada sobre la puerta principal, giraba 180° cuando los dueños estaban en el palacio para proteger a toda la familia.

Os recomendamos la visita al Museo Nacional de Cerámica y Artes Suntuarias González Martí.

Праворуч від церкви Сан-Мартін є однойменна вулиця, по ній ми пройдемо до палацу Маркіза де Дос Агуас (Palacio del Margues de Dos Aguas) чи не найемблематичнішої будівлі Валенсії. Від пишних алебастрових ліпнин у стилі рококо неможливо відірвати очей! До речі, на головному порталі зображено двох атлантів, які ллють воду із двох посудин, натякаючи на власника палацу маркіза Дос Агуас. Невже маркіз забув про свою дружину та дітей, здаючи в експлуатацію чудовий фасад свого палацу? Звичайно, ні! Кажуть, що скульптура Богоматері з немовлям та ангелами, розташована над головними дверима, поверталася на 180°, коли господарі були в палаці, щоб захистити всю сім'ю.

Рекомендуємо відвідати Національний музей кераміки та декоративного мистецтва імені Гонсалеса Марті.

Muy cerca del palacio del Marqués de Dos Aguas se encuentra una de las primeras instituciones educativas de la Edad Media en València, la sede de la antigua Universitat de València – Estudi General. Actualmente en Valencia existen dos universidades públicas, la Universitat de València – Estudi General y la Universidad Politécnica de València. También hay varias universidades privadas.

Frente al antiguo edificio de la Universidad de València encontraremos el Real Colegio Seminario del Corpus Christi.

Недалеко від палацу Маркіза де Дос Агуас знаходяться споруди перших освітніх закладів Середньовіччя. Сьогоднішня Валенсія по праву вважається університетським містом. Тут працюють два відомих державних заклади: Universitat de Valencia, (заснований у 1499р.) і політехнічний Universitat Politècnica de València. Ще є кілька приватних внз.

Навпроти знаходяться Королівський коледж семінарії Корпус-Крісті (Real Colegio Seminario del Corpus Christi) та давня будівля Валенсійського Університету.

L4

Colegio desde el siglo XVI y hasta el día de hoy centro de formación de futuros ministros de culto. Sus muros esconden auténticos tesoros en el interior: un museo con obras de arte de El Greco, Francisco Ribalta y otros artistas de los siglos XVI y XVII, los fondos de la Biblioteca y Archivo, que incluyen manuscritos antiguos, primeras ediciones, obras del poeta y dramaturgo Lope de Vega y partituras originales de compositores valencianos. También el primer mapa del mundo del siglo XVII, realizado justo después del descubrimiento de América por Colón. Y un regalo de uno de los presidentes de Perú: un cocodrilo.

Колегія з XVIст. і до сьогодні є центром підготовки майбутніх служителів культу. Аскетично суворі зовні, ці стіни приховують справжні скарби всередині: музей із мистецькими творіннями Ель Греко, Франсіска Рібальті та інших митців XVI-XVIIст., фонди Бібліотеки та Архіву, до складу яких входять давні манускрипти, першодруки, оригінали-партитури валенсіанських композиторів та творчість найвидатнішого літератора іспанського Лопе де Веги. Тут є і перша мапа світу XVIIст., складена щойно після відкриття Америки Колумбом, і подарунок президента Перу - крокодил.

El edificio original de la Universidad de València no se conservó, y en su lugar fue construido un edificio en el siglo XIX con un evocador patio interior presidido por la estatua del humanista valenciano y exalumno de esta institución, Juan Luis Vives.

Luis Vives propuso la implicación del Estado para mejorar la vida de las gentes más humildes, así como iniciativas para garantizar la educación de las clases más desfavorecidas. Sus propuestas fueron tomadas en consideración en la legislación de Inglaterra y Alemania. Desafortunadamente, la Inquisición española no le permitió vivir y trabajar en su tierra natal.

Оригінальна будівля Університету Валенсії не збереглася, а на її місці в XVI ст. з'явилася нова - з привабливим внутрішнім двориком, у якому стоїть статуя валенсійського гуманіста та колишнього студента цього закладу Хуана Луїса Вівеса.

Луїс Вівес запропонував ідеї для вирішення проблем із бідністю а також започаткував ініціативи, щоб гарантувати освіту найбільш знедоленим класам. Його пропозиції були враховані в законодавстві Англії та Німеччини. На жаль, іспанська інквізиція не дозволила йому жити і працювати на батьківщині.

La antigua Universitat de València

L3

Колишній Університет Валенсії

Actualmente el edificio de la Universidad de València ofrece una interesante oferta cultural con salas de exposiciones y una biblioteca para uso de investigadores. La fachada situada en la plaza del Patriarca está decorada con una fuente que data de 1966 y una galería de reyes y personajes de la iglesia católica.

Зараз тут діє бібліотека й експозиційні зали. Фасад, розташований на Площі Патріарха (Plaza del Patriarca), прикрашений фонтаном 1966 року та галереєю королів і діячів із католицької церкви.

Encrucijadas

Перехрестя

Las primeras instituciones educativas ortodoxas en la parte oriental de Europa aparecieron precisamente en el territorio de la Ucrania contemporánea. Se trata del Collegium de Ostroh (siglo xvi) y la Academia Kyiv-Mohyla (siglo xvii), que continúa su tradición educativa de más de 400 años. Pero decidimos presentarles la institución de la educación superior de la ciudad Chernivtsi. Sí, la Universidad de Chernivtsi es mucho más joven que la Universitat de València, pero es la Universidad la que encarna el poder de la unión de la ciencia y la iglesia.

Перші освітні православні заклади у східній частині Європи з'явилися саме на території сучасної України. Це Острозький колегіум (XVI ст.) та Києво-Могилянська Академія (XVII ст.), яка продовжує свою більш, ніж 400-річну освітню традицію. Але ми вирішили познайомити вас із закладом вищої освіти у м. Чернівці. Так, Чернівецький університет значно молодший від Валенсійського, але саме він уособлює силу поєднання науки й релігії.

En 1864, el obispo de Chernivtsi, Yevhen Hakman, construyó una institución educativa, cuyo proyecto desde el principio determinó la Residencia de los Metropolitanos de Bukovyna, la ubicación de varias facultades y los parques de estilo inglés y francés. ¡Una gran idea que se convirtió en realidad! Magnífico ambiente para facilitar el estudio de nuestros actuales modernos universitarios.

У 1864 році чернівчанин-єпископ Євген Гакман будує заклад, проєкт якого від початку обумовлює Резиденцію Буковинських митрополитів та розміщення тут кількох навчальних факультетів. А ще тут розбиваються парки в англійському й французькому стилях. Грандіозний задум, який перетворився у реальність! Прекрасна атмосфера для навчання сучасних студентів.

RUTA E Plaza del Ayuntamiento Siglo xx

1.

La Plaza del Ayuntamiento

2.

Edificio de Correos

3.

La Estación del Norte

4.

La Plaza de Toros

5.

El Mercado de Colón

1.

Площа Мерії

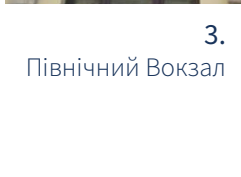
2.

Будівля поштамту

3.

Північний Вокзал

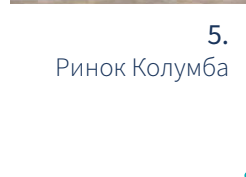
4.

Арена для кориди

5.

Ринок Колумба

МАРШРУТ E Площа Мерії Шалене ХХст

La Plaza del Ayuntamiento

Площа Мерії

La Plaza del Ayuntamiento / Площа Мерії

Esta bulliciosa y espaciosa plaza se considera un nuevo centro cultural de Valencia. El antiguo barrio del monasterio San Francisco poco a poco se irá transformando en un espacio educativo. Durante el siglo XVIII, un grupo de mecenas tomaran la iniciativa de reconstruir la Real Casa de Enseñanza para... las chicas. Pasados muchos años, se estableció el Ayuntamiento de Valencia.

Наступна площа - Мерії або Міського Зібрання (Plaza del Ayuntamiento). Ця гамірна й простора площа вважається новим політичним і культурним центром Валенсії. Колишній монастирський квартал XIIIст. (San Francisco), поступово ставав освітнім: у XVIIIст. безпосередньо на місці Мерії меценати відбудували королівський Будинок освіти для... дівчат. Благородна мета проіснувала років сто, доки до закладу не переїхала Міська Рада Валенсії.

Desde entonces, la plaza empieza desarrollarse activamente, llegando a tener la primera estación de ferrocarril. En el siglo xx fueron construidos edificios monumentales, la mayoría de estilo ecléctico y racionalista: Oficina de Correos, los edificios del Rialto o el nuevo Ayuntamiento. Todo ello va conformado una espaciosa plaza llena de tiendas de flores.

Відтоді площа починає активно забудовуватися, з'являється, навіть, перша залізнична станція. У ХХст. тут будують нові монументальні споруди, більшість з яких в еkleктичному та раціоналістичному стилях: Поштамт, будинок Ріальто та новий фасад Міського Зібрання - Мерію. Утворюється простора площа, заповнена квітковими крамничками.

La fachada principal del Ayuntamiento está decorada con esculturas, un amplio balcón y una torre de tres pisos con un reloj. Las alas laterales de la fachada tienen unas torres que aportan armonía al conjunto. Observad el escudo de la ciudad de Valencia: las coronas, las letras L y L, las alas de murciélago...

Hay muchas leyendas al respecto. La más conocida nos cuenta que durante una de las batallas contra los árabes, un murciélago se posó sobre el casco del rey Jaime I, en aquellos momentos esto se consideró como un gesto de misericordia de Dios. Tras este episodio, las tropas del rey Jaime I ganaron y recuperaron la ciudad creando un escudo de armas. Ahora la imagen de un murciélago se puede encontrar en todas partes: en las tarjetas de transporte público, en el escudo del club de fútbol valenciano e incluso en las alcantarillas.

Головний фасад Мерії (Ayuntamiento), прикрашений скульптурами, просторим балконом і триповерховою баштою з годинником. Бічні крила фасаду з круглими вежами додають гармонії віцілому. Роздивіться герб Валенсії: корони, літери L і, зовсім негеральдичні, крила кажана.

Навколо цього існує багато легенд. Найпоширеніша - він є символом перемоги короля Арагону Хайме I над маврами. Під час битви кажан сів на шолом короля, а це вважалося Божою милістю. Іспанці виграли битву, відвоювали місто і створили герб. Сьогодні зображення валенсійського кажана можна знайти скрізь: на картках громадського транспорту, на гербі валенсійського футбольного клубу та, навіть, на каналізаційних люках.

Encrucijadas

Перехрестя

Las dos letras del escudo, significan lealtad. Simbolizan el título “dos veces leal”, otorgado por Pedro IV como muestra de agradecimiento a los valencianos por su lealtad en los dos asedios que sufrió la ciudad de Valencia; y las coronas sobre ellas significan que así es por voluntad del rey.

Quiero detenerme en una palabra importante para muchos pueblos: LIBERTAD. La que también está presente en el actual escudo de armas estatal de Ucrania: el tridente. La propia palabra “libertad” está representada en este símbolo. Y cuando el rey Jaime I conquistó Valencia en el oeste de Europa, el tridente dorado sobre un escudo azul fue el signo del estado de Kyiv durante el reinado del príncipe Volodymyr el Grande, que se encuentra en el este de Europa. Hoy en día, estos escudos de armas y su contenido simbolizan la continuidad del desarrollo histórico.

Щодо двох літер L на гербі, то вони означають вірність (ісп. Lealtad). Символізують титул «двічі вірний», наданий королем Педро IV у знак подяки валенсійцям за відданість під час двох облог міста; а корони над ними символізують, що «така королівська воля».

Хочу зупинитися на важливому слові для багатьох народів - ВОЛЯ. Воно присутнє й на державному гербі сучасної України - тризубі. Власне слово «воля» й зашифроване у цьому символі. І коли король Хайме I завоював Валенсію на заході Європи, золотий тризуб на синьому щиті був знаком Київської держави часів правління князя Володимира Великого, що на європейському сході. Сьогодні такі герби та їхнє наповнення символізують безперервність історичного розвитку.

También sobre el edificio del Ayuntamiento de Valencia ondean las banderas de España y de la ciudad de Valencia. Curiosamente, ambas banderas tienen colores similares, y sus escudos tienen coronas y letras. En la antigüedad se creía que no existía tierra más allá de Gibraltar, por lo que en la bandera española se escribió la frase “Non plus ultra”, que se traduce como “No hay nada más allá”. Pero cuando Colón descubrió el Nuevo Mundo el rey Carlos V eliminó el ‘non’ y lo convirtió en su lema personal. “Plus ultra” significa “Más allá del límite”.

A ще на будинку Мерії майорять прапори Іспанії та Валенсії. Обидва стяги мають схожі кольори, а їхні щити мають корони та літери. Цікаво, що за часів античності вважалося, що далі за Гібралтаром немає землі, а отже, на іспанському прапорі значилася фраза: «Non plus ultra», що можна перекласти, як «Далі нічого немає». Та коли Колумб відкрив Новий Світ, король Карл V прибрав 'non' і зробив її персональним девізом. «Plus ultra» означає «Далі за межі».

También en el edificio del Ayuntamiento de Valencia se encuentra el Museo Municipal. En él encontraremos muchas curiosidades: la espada del rey Jaime I, los Pendones de la Conquista, la Carta puebla de la ciudad (1329), planos antiguos de Valencia (1608, 1704, 1769), obras de científicos y artistas... todo ello catalogado como Bienes de Interés Cultural. Durante la Guerra Civil, tanto en los subterráneos del ayuntamiento como en los de las Torres de Serranos se guardaron las pinturas del Museo del Prado de Madrid.

До речі, в будівлі Мерії виділені приміщення для Муніципального Історичного музею. Тут багато раритетів: меч короля Хайме I, бойові штандарти реконкисти, хартія міського самоврядування (1329р.), найдавніші плани Валенсії (1608р., 1704р., 1769р.), роботи вчених і митців... Усе це внесено до Каталогу Культурної Спащини. Під час громадянської війни тут у підземних сховищах, як і в баштах Серранос, таємно зберігали картини з музею Прадо, що у Мадриді.

Edificio de Correos

Merece la atención el edificio de enfrente del siglo xx de estilo ecléctico con elementos de modernismo valenciano. Es el edificio de Correos. Hace tiempo el edificio estuvo coronado por una estructura de acero de 30 metros de la torre de televisión, en la actualidad es solo una copia de la misma. Lo más interesante está dentro: se han conservado todos los interiores de cien años de antigüedad. En el lado izquierdo del edificio se hallan dos lindos leones, que nos recuerdan cómo antes los valencianos enviaban las cartas por España y en el extranjero.

Будівля поштамту

Заслуговує на увагу і будівля ХХст. в еkleктичному стилі з елементами валенсійського модернізму навпроти. Це Поштамт (Correos). Колись будинок увінчувала 30-метрова сталева конструкція телевежі, зараз це вже її копія. Є гвинтові сходи для доступу до оглядового майданчика. Найцікавіше - всередині: збережені всі сторічні інтер'єри. Зовні з лівого боку будівлі - милі леви, поштові скриньки, що нагадують нам, як раніше валенсійці відправляли листівки у межах країни та за кордон.

E2

La plaza del Ayuntamiento fue renovada recientemente. Y desde 1993 se erigió aquí un monumento al caballero Francesc de Vinatea, jurado valenciano del siglo XIV, que defendió los privilegios y leyes del Reino de Valencia durante toda su vida.

Incluso cuando el rey Alfonso IV estaba dispuesto infringir la ley, Francesc de Vinatea pronunció su famosa frase: "Cada uno de nos somos tanto como vos, pero todos juntos mucho más que vos". En reconocimiento a su labor en defensa de los fueros valencianos, los más prestigiosos premios parlamentarios lleven el nombre de Vinatea.

Нещодавно на площі пройшла реконструкція а з 1993 року тут встановили пам'ятник лицарю Франческо де Вінатеа - валенсійському присяжному XIVст., який все життя захищав привілеї й закони Королівства Валенсії. Навіть, коли король Альфонсо IV готовий був порушити закон, Франческо виступив проти авторитарної монархії, вимовивши відому фразу: «Кожен з нас такий же, як Ви, але всі ми разом більше, ніж Ви». Тому не дивно, що сьогодні вищі парламентські нагороди носять ім'я Вінатеа - символічної фігури для валенсійців.

Esta plaza cambió de nombre muchas veces a lo largo de su historia... Desde el siglo XX aquí se celebra la fiesta más relevante de Valencia las Fallas. En el centro de la plaza se dispara la mascletà, y también se planta la Falla del Ayuntamiento.

Ця площа за свою історію багато разів змінювала назву... З XX ст. тут святкують головне шоу Валенсії - фестиваль Фальяс. У центрі площі відбувається звукове шоу масклета та встановлюється Фалья від Мерії.

Si nos alejamos del ayuntamiento en dirección a las calles Játiva y Colón estaremos acercándonos al lugar donde se situaba una parte de la antigua muralla cristiana.

Frente a ambas calles se halla la “nueva” estación de tren. La antigua pequeña estación, construida en 1852 con el paso del tiempo no satisfacía las necesidades industriales y urbanas de la ciudad. Se acercaba el siglo xx...

La Estación del Norte

E3

Північний Вокзал

Поступово ми наближаємось до виходу із давньої Валенсії. Зовсім поряд проходила колишня фортифікаційна стіна, саме на ній сьогодні вулиці Хатіва (calle Xativa) та Колон (calle Colón). За ними - «новий» залізничний вокзал. Колишня невеличка станція, збудована у 1852 році, з плином часу перестала задовільняти індустріальні й урбаністичні потреби міста. Наближалось шалене XX століття.

La Estación del Norte es la principal estación ferroviaria de la ciudad a la que llegan los trenes procedentes de Madrid, Barcelona y de otras ciudades españolas. El edificio fue construido en 1917. Los interiores del mismo están originalmente decorados con azulejos, mosaicos, vidrieras de colores inspiradas en el folclore local. Y la estrella roja en las fachadas, tan familiar para muchos de nosotros, tiene un significado completamente diferente: es solo el emblema de la Compañía de los Caminos de Hierro del Norte de España (una empresa ferroviaria española).

Північний Вокзал (Estación del Norte) - головний міський вокзал, куди прибувають потяги з Мадриду, Барселони тощо. Будівля збудована у 1917р., її інтер'єри оригінально прикрашені кахлями, плиткою, мозаїкою, кольоровими вітражами за мотивами місцевого фольклору. А знайома багатьом нам червона зірка на фасадах несе зовсім інше навантаження - це лише звичайнісінька емблема залізничного товариства.

Y por fin ¿Qué es una ciudad española sin corrida de toros? Junto a la estación se encuentra la Plaza de Toros, una de las más grandes (16000 espectadores) y de la más bonitas de España. ¿Qué es la tauromaquia hoy en día en España? ¿Barbarie o parte de la cultura nacional? ¡Ooh, aquí la discusión continúa! Y ello a pesar de prohibición de corridas fuera de España (en muchos países del mundo, en los cuales anteriormente tuvo un considerable éxito), así como en Barcelona y las Canarias. En Valencia esta tradición continúa. La feria taurina se celebra en primavera durante la celebración de las Fallas y también en el otoño, calentando aún más el ambiente de la ciudad. Como prueba de este hecho, se forman enormes colas para adquirir las entradas

para el espectáculo, en las que no sólo se encuentran los aficionados valencianos y de otros lugares de España, sino también muchos turistas extranjeros.

Durante siglos el toreo fue el espectáculo público más popular. Los partidarios de la tauromaquia tienen mucho respeto a los toreros porque son considerados héroes que demuestran un gran dominio de sí mismo para enfrentarse a un toro solamente con una capa o muleta.

Este grandioso edificio, construido entre 1850-1860, se asemeja a un anfiteatro romano: el Coliseo. En su interior hay un pequeño museo taurino.

La Plaza de Toros

E4

Арена для кориди

Ну, і нарешті. Яке ж іспанське місто та без кориди? Поряд з вокзалом знаходиться Арена для кориди (Plaza de Toros) - одна з найбільших (16 тис. глядачів) та найкрасивіших в Іспанії. Що ж це: кориди в Іспанії сьогодні? Варварство чи частина укоріненої національної культури? Ооо, тут дискусія триває! І це попри офіційну заборону боїв за межами Іспанії (в багатьох країнах світу, де раніше вона мала чималий успіх), а також у Барселоні та на Канарських островах. У Валенсії ця традиція триває. Ярмарок кориди відбувається навесні, під час святкування Фальяс, та восени, ще більше розігрівуючи атмосферу міста. Як підтвердження

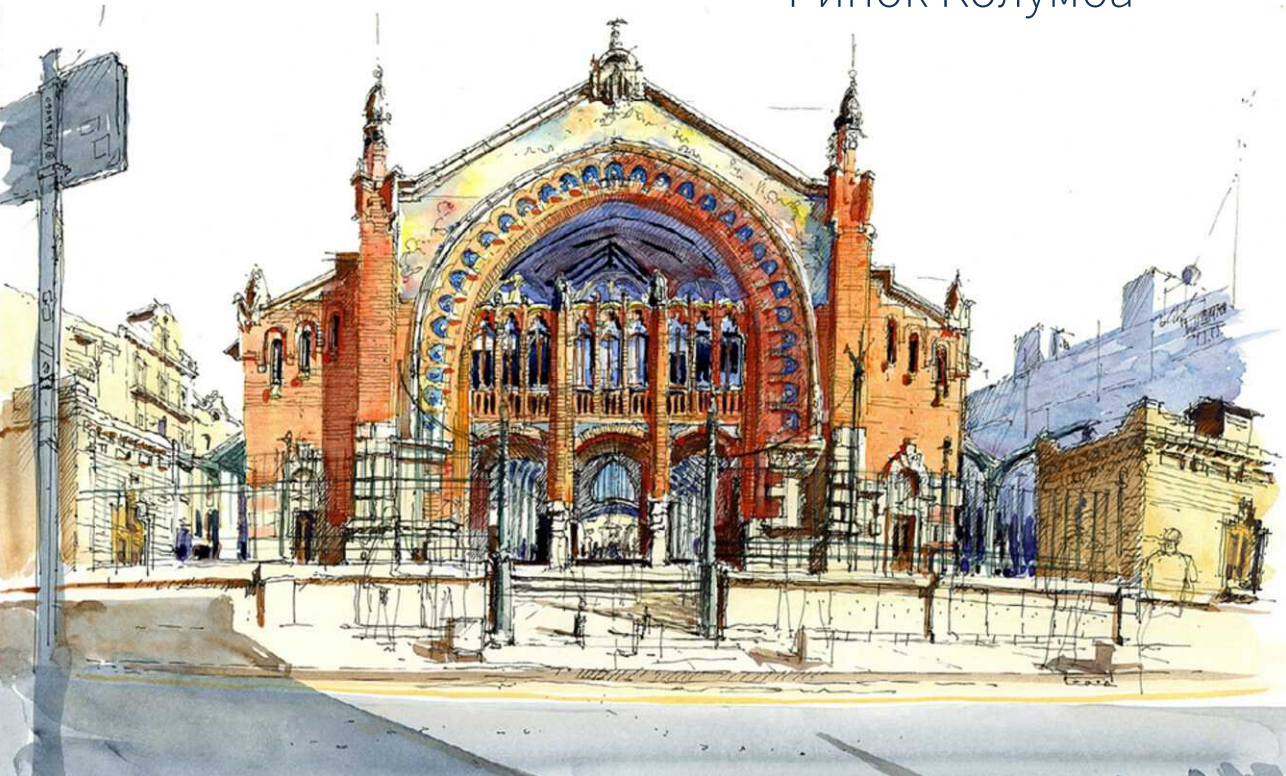
цього факту - величезні черги за квитками на шоу, в яких стоять не тільки валенсійці, іспанці з інших міст, а й багато туристів-любителів з усього світу.

Століттями бої биків були найбільш популярними розвагами. Серед прихильників кориди імена найвідоміших тореадорів у великій пошані, вони - герої, які демонструють чудовий самоконтроль, майстерність володіння зброєю та своїм тілом, щоб протистояти бику лише із капоте або мулетою.

Ця грандіозна будівля, побудована в 1850-1860 роках, нагадує римський амфітеатр: Колізей. Всередині є невеликий музей кориди.

El Mercado de Colón

Ринок Колумба

En la zona de la calle de Colón encontraremos el famoso Mercado de Colón, un espacio ideal para tomarnos una horchata, un café o disfrutar de un delicioso aperitivo. Este ejemplo del modernismo valenciano fue construido en el año 1916, específicamente para el nuevo barrio de la ciudad conocido con el nombre de L' Eixample. Este nuevo espacio urbano surgió tras el derribo de la antigua muralla cristiana que rodeaba la ciudad. Sus habitantes, la mayoría de ellos pertenecientes a la burguesía valenciana, solicitaron al Ayuntamiento de Valencia la construcción de un mercado con la finalidad de organizar allí la venta de alimentos y otro tipo de mercancías y productos. La petición fue aceptada y el día de su inauguración todos los asistentes disfrutaron de una gran fiesta que coincidió con la Nochebuena.

Далі вулицею Колон пропоную завітати (на келих орчати чи філіжанку кави) до відомого Ринку Колумба (Mercado de Colón). Цей яскравий зразок валенсійського модернізму збудований (1916р.) спеціально для нового району - Ешампле, який виник після руйнування християнської стіни навколо старого міста. Нова буржуазія ХХст. вирішує жити і будуватися тут, і вона буквально закидає мерею листами, що їм конче потрібен ринок аби приборкати хаотичну вуличну торгівлю та бруд довкола. Їхні потреби визнають першочерговими. Відкриття відбувається безпосередньо в Різдвяну ніч і стане пишним святом.

¡El mercado resultó sorprendentemente hermoso! La fachada del sur se asemeja a un arco triunfal, decorada con ornamentos naturales policromados; la del norte tiene forma de parábola, más modesta, pero inspirada en las obras del famoso arquitecto catalán Antonio Gaudí. La última rehabilitación en 2003 cambió la función del mercado, convirtiéndolo en un lugar de recreo con una intensa vida social y comercial. Todo este proceso de transformación ha llevado al magnífico mercado de Colón a ganar el Premio del Patrimonio Cultural en la categoría “Trabajos de restauración”. También cuenta con un aparcamiento subterráneo y establecimientos donde se puede disfrutar de exquisitos menús, cafeterías, bares y restaurantes de alta cocina.

¿Así que, probamos la auténtica bebida valenciana? La horchata es una tradicional bebida valenciana muy refrescante. La horchata se elabora a partir de la chufa molida. Os invitamos a tomar horchata en uno de los cafés de la franquicia “Daniel” donde tradicionalmente sirven la horchata granizada acompañada de un fartón dulce. El fartón es un panecillo alargado y muy blando y para tomarlo, como dicen los valencianos “como toca”, se moja en horchata hasta el fondo del vaso y se come.

Ринок вийшов напрочуд гарний! Південний фасад нагадує тріумфальну арку, колоритно прикрашену природними орнаментами; північний - у формі параболи, скромніший, але за мотивами відомого каталонця Антоніо Гауді. Остання реконструкція 2003 року змінила функцію ринку, отримавши привілейоване місце для відпочинку з пульсуючим громадським і комерційним життям. Увесь цей процес перевтілення приніс прекрасному ринку Колумба нагороду - Премію Європейської Культурної Спащини у категорії «Реставраційні роботи». Тепер тут є паркінг і заклади, в яких можна якісно й смачно провести дозвілля: кав'ярні, бари та ресторани високої кухні.

Отож, спробуймо автентичного місцевого напою? Орчата (horchata) - суто валенсійський десертний охолоджувальний напій. Його готують із меленого земляного горіха. Спробуймо орчату в мережевому кафе «Даніель», де традиційно пригощають крижаною сумішшю (гранітою) та солоденькими фартонами. Фартон (fartón) - це тип подовженої ніжної булочки, яку треба занурити у склянку з напоєм до самого дна і з'їсти, як кажуть валенсійці «como toca» належним чином.

Encrucijadas

Перехрестя

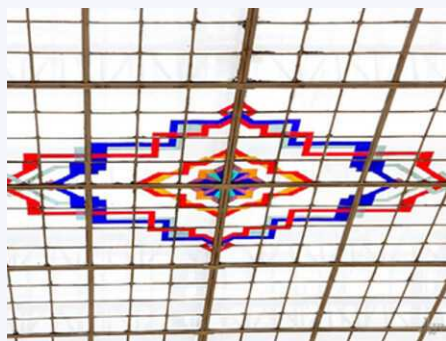
El edificio de correos de Odesa, al igual que el de Valencia, es una hermosa estructura arquitectónica y satisface necesidades tanto estéticas como de comunicación. La comunicación quizás es una de las necesidades y funciones más importante de la sociedad. En el siglo XIX y principios del XX no había teléfonos y tampoco el Internet, por lo que la única vía de comunicación seguía siendo la correspondencia por el correo.

Одеський поштамт, як і валенсійський являє собою красиву архітектурну споруду й задовільняє як естетичний, так і комунікаційний запит. Спілкування - чи не найважливіша функція та потреба суспільства. У XIX та на початку XX ст. не було телефонів й інтернету, отже, єдиним каналом зв'язку залишалось листування поштою.

El edificio de Correos y Telégrafos de Odesa es el edificio más bello no sólo de todo el territorio de Ucrania sino más allá. Construida en 1898, la Oficina General de Correos tiene un enorme techo de mosaico transparente basado en el principio de patrón de arcada. Entrada al gran salón a través de cinco altas puertas arqueadas.

Будинок Пошти й Телеграфу в Одесі є найгарнішою будівлею на всій території України, і не тільки. Збудований у 1898 р., Головопоштамт має величезну прозору мозаїчну стелю за принципом пасажу. Вхід до внутрішньої грандіозної зали через п'ять високих арочних дверей.

Torres y balcones, estucos e iluminación: todo esto parece a un lujoso complejo comercial. Hoy en día aquí se venden nuevos sellos ucranianos, se celebran exposiciones filatélicas y está presente al aroma del papel fresco y de tinta de imprenta.

La historia del edificio no es sencilla, pero la autenticidad de la oficina de correos no deja indiferentes ni los amantes de la arquitectura local ni a los bloggers inquietos de instagram.

Вежі й балкони, ліпнина й освітлення - все це нагадує дорогий торговельний комплекс. Але тут і сьогодні продають нові українські марки, влаштовують філателістичні виставки, тут присутній аромат свіжого паперу й друкарської фарби.

Історія будинку не проста, але автентичність поштового відділення не залишає байдужими ні нових поціновувачів місцевої архітектури, ні невгамовних інстаграмних блогерів.

RUTA N Barrio de la Seda

1.
 La Plaza del
 Mercado

2.
 La Lonja
 de la Seda

3.
 El Consulado
 del Mar

4.
 La Iglesia de los
 Santos Juanes

5.
 La Iglesia de San
 Nicolás de Bari y
 San Pedro Mártir

1.
 Ринкова
 площа

2.
 Будівля
 Шовкової біржі

3.
 Морське
 консульство

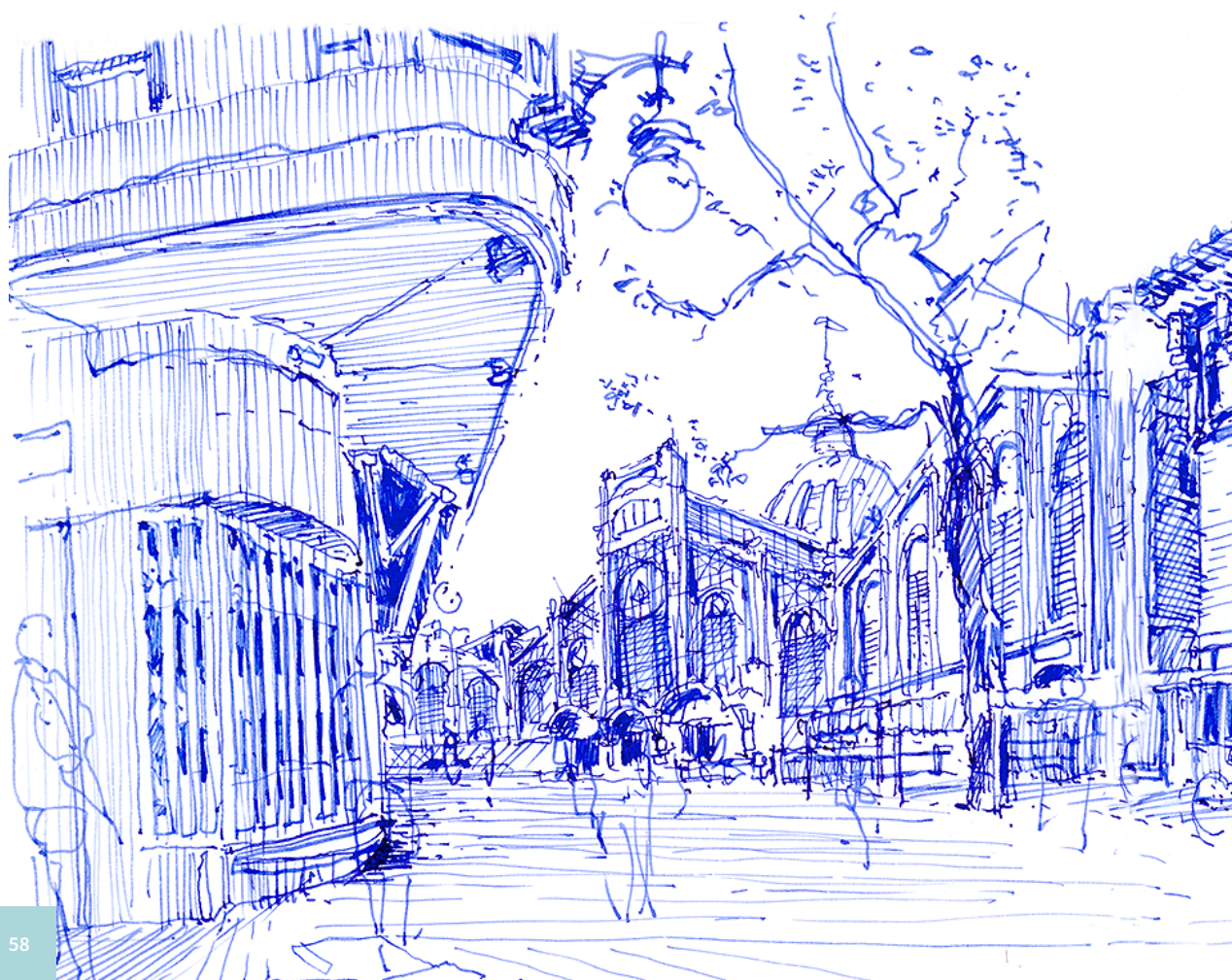
4.
 Церква
 Святих Йоанів

5.
 Храм Святих
 Миколая та Петра

МАРШРУТ N Шовковий квартал

La Plaza del Mercado

Ринкова площа

Caminamos por el laberinto de las calles hasta la siguiente manzana de edificios históricos y llegamos al antiguo barrio de la seda y la Plaza del Mercado. La Plaza del Mercado es un lugar en el que se saborea la historia. Durante siglos la vida aquí ha sido y sigue siendo bulliciosa, y para comprobarlo hay que venir aquí, en la primera mitad del día (antes de la siesta). La explanada frente al edificio de la Lonja fue el centro “neurológico” de Valencia a lo largo de los siglos con edificios caóticos y de filas desordenadas de puestos de venta al aire libre. Todo fue remodelado a principios del siglo xx, con la construcción del edificio del Mercado Central. Un espacio de ocho mil metros cuadrados dedicados, mayoritariamente, a la venta de productos alimenticios.

А ми лабіринтом вулиць рушаємо до наступних знакових будівель колишнього шовкового кварталу і до Ринкової площі. Ринкова площа (Plaza del Mercado) - місце, де можна по-справжньому спробувати історію на смак. Тут століттями вирує життя і, щоб відчувати цей аромат, треба потрапити сюди в першій половині дня (до сієсти). Еспланада площа перед будівлею Біржі протягом століть була «неврологічним» центром Валенсії з хаотичною забудовою й безладом базарних рядів просто неба. Все прибрали лише на початку ХХ ст., і на цьому місці виріс вражаючий павільйон (8 тис.м2) Центрального Ринку (Mercado Central), призначений в основному для продажу продуктів харчування.

Este es un excelente ejemplo del modernismo, para el cual los arquitectos tuvieron que adaptar el edificio a la forma del terreno liberado tras el derribo de las casas que ocupaban el futuro mercado.

En los ambos lados del mercado hay hermosas paredes de ladrillo con vidrieras y elementos de cerámica en la parte superior hay una cúpula acristalada con una veleta coronada por una “Cotorra de Mercat”. Respecto los pájaros y las veletas de la Plaza del Mercado surgió una historia interesante incluso hay un refrán: «Dos mujeres y un pato, mercado» refrán valenciano que significa que: las mujeres son charradoras por naturaleza y que cualquier motivo es bueno para charlar y muchas veces de manera ruidosa.

Це чудовий приклад модернізму, де архітекторам довелося пристосувати будівлю під форму ділянки, звільненої від забудови.

З обох боків павільйону - гарні цегляні прибудови з вітражами й керамічними виразами (для адміністрації ринку), зверху - засклена баня з відомим флюгером-декором. Це душа будівлі - «базарна папуга». З птахами та флюгерами на Ринковій площі траплялося багато цікавих історій і, навіть, є прислів'я: «Дві жінки і качка – базар». Валенсійське прислів'я означає, що жінки балакучі за своєю природою, і приводом для їхніх теревенів може бути будь – що, часто в дуже галасливій формі.

El primer pájaro fue el águila, colocada en la iglesia de los Sanos Juanes. Los arquitectos al construir mercado junto a esta iglesia decidieron crearle una compañía para que no se sintiera solo y tuviera con quien hablar contemplando la bulliciosa vida que sucede a su alrededor.

Першим птахом був орел на церкві Святих Йоанів, що поруч. Тому архітектори, збудувавши новий ринок, вирішили створити йому компанію, щоб птах Св. Йоана не був самотнім та мав із ким поспілкуватися, споглядаючи метушливе життя, що вирує навколо.

Los principales atractivos del Mercado Central, sin duda, están en su interior: verduras y frutas seleccionadas, quesos y jamones, variedades de mariscos, aceite de oliva y vino. Podéis probarlos, saborearlos, hablar con los vendedores, encontrarse con los amigos.

Regresemos de nuevo al pasado de la plaza donde se sitúa el mercado. En la parte posterior de la misma se asentaron los musulmanes tras la reconquista cristiana, dedicándose a la producción de seda y lana, alfarería y cerámica.

Головне ж надбання ринку, безперечно, всередині: відбірні овочі й фрукти, сири й хамони, різновиди морепродуктів, оливкова олія й вино. Можна спробувати на смак, поспілкуватися з продавцями, зустріти друзів.

Але повернемося у минуле площі. Колись, саме за цією площею селилися мусульмани після християнської реконксти, тут займалися шовковим та вовняним виробництвом, гончарством і керамікою.

La Lonja de la Seda

Будівля Шовкової біржі

Un hecho realmente extraordinario y excepcional que nos ha llegado desde el siglo xv es la construcción de la Lonja de la Seda y el Consulado del Mar. La cuestión: ¿qué opinión tenéis hacia los negocios, comercios? Los valencianos tradicionalmente son muy respetuosos al respecto. Imaginaos, esta majestuosa estructura fue construida en 1483 exclusivamente con fines comerciales. Circunstancia que pone de manifiesto la influencia e importancia de Valencia como potente centro económico del Mar Mediterráneo. Es imposible llegar a entender completamente la auténtica Valencia sin conocer la historia de la Lonja de la Seda. Sin duda, este es el mejor ejemplo de arquitectura gótica civil en Europa y el primer edificio valenciano protegido por la UNESCO.

Arquitectónicamente consta de 3 partes, separadas por una Torre Central dentada. A la derecha es la Lonja propiamente dicha, a la izquierda está el Consulado del Mar, cuyas escaleras conducen al famoso Patio de los Naranjos.

А от напrawdę цікавим, винятковим фактом, який дійшов до нас з XVст., є спорудження будівлі Шовкової Біржі (Lonja de la Seda) і Морського Консульства (Consulado del Mar). Питання: яке сьогодні ваше ставлення до бізнесу, комерції, торгівлі? У валенсійців - традиційно шанобливе! Лише уявіть, ця велична споруда будувалась (1483р.) виключно з комерційною метою. А це говорить про могутність і значущість Валенсії, як потужного економічного центру Середземномор'я. Неможливо повністю зрозуміти автентичну Валенсію, якщо ви не відкриєте для себе історію Шовкової Біржі. Без сумнівів, цей найкращий зразок світської готичної архітектури в Європі та перша валенсійська будівля, яка потрапила під охорону ЮНЕСКО.

Архітектурно споруда має 3 частини, розділених зубчастою Центральною Вежею. Праворуч - власне Біржа, ліворуч - Морське Консульство, сходи якого ведуть до знаменитого Апельсинового дворику.

Este edificio emblemático destaca por el esplendor de los detalles decorativos de estilo flamígero en las ventanas, por las puertas monumentales con arcos conopiales. Todo el exterior está adornado por pequeñas esculturas y las veintiocho gárgolas, que representan animales imaginarios y personajes reales de la época: soldados, monjes, comerciantes, músicos entre otros.

La mayoría de esas gárgolas representan escenas satíricas y eróticas, llenos de buen sentido de humor e ingenio. Ellas censuraban diversos vicios humanos (fornicación, lujuria, mentiras) e estimulaban a los comerciantes a ser honestos y decentes. Tales símbolos de los mensajes codificados. ¡Así que, no seamos como como gárgolas!

Ця емблематична будівля вирізняється багатством декоративних деталей у стилі полум'янистої готики на вікнах, монументальними дверима з овальними арками. Весь зовнішній вигляд прикрашають маленькі скульптури та 28 горгуль, що являють собою уявних тварин і реальних тогочасних персонажів: солдатів, монахів, торговців, музикантів тощо.

Більшість із цих химер із сатиричними та еротичними сценами, сповнені винахідливості й доброго почуття гумору. Вони цензурували найрізноманітніші людські вади (блуд, хтивість, брехню) та стимулювали торговців до чесності й порядності. Такі собі символи закодованих меседжів. Отож, не будьмо, як горгулі!

La Sala de Contratación o el Salón Columnario es un enorme espacio sostenido por veinticuatro columnas helicoidales de dieciocho metros cada una, que dividen la zona en tres naves. Hasta el día de hoy aquí se conservan mesas y taburetes antiguos en los que antiguamente se establecían acuerdos de compraventa. Y en el suelo de mármol multicolor en latín están grabadas las reglas del comercio.

Торгова Колонна зала біржі - це великий простір, заповнений 24 гвинтовими колонами по 18 метрів кожна, які ділять площу на три нефи. Тут до сьогодні зберігаються старі столи й табурети, за якими колись укладали угоди з купівлі-продажу. А на підлозі з різнобарвного мармуру висічені правила торгівлі латинською мовою.

El Consulado del Mar / Морське консульство

N3

El Consulado del Mar está realizado más en estilo Renacentista que Gótico. Consta de tres plantas y nos muestra una lujosa fachada con 40 medallones de la época del Renacimiento, que simbolizan el busto de personajes ilustres, entre ellos varios emperadores romanos. El Torreón Central, por su parte, llama atención por su impresionante escalera de caracol de piedra, con una impresionante precisión técnica: 110 escalones sin eje central. Durante siglos, fue prisión para mercaderes que no podían cumplir con sus obligaciones y pagos.

Морське консульство збудоване більш у ренесансному, ніж готичному стилі. Воно складається з трьох поверхів та демонструє нам розкішний фасад із 40 медальйонами епохи Відродження, які символізують бюсти відомих людей, у тому числі кількох римських імператорів. Центральна вежа, зі свого боку, цікава вражаючими кам'яними гвинтовими сходами, які досконало виконані з технічного боку, а саме 110 сходинок без центральної осі. Упродовж століть тут була в'язниця для купців-комерсантів, які не могли виконати свої зобов'язання й платежі.

La Iglesia de los Santos Juanes

N4

Церква Святих Йоанів

Y para expiar sus pecados o dar las gracias por un acuerdo exitoso, los mercaderes del mercado y los comerciantes de la Lonja iban a la iglesia de enfrente. ¡Cada uno tiene su propia relación con el Dios! La Iglesia de los Santos Juanes que también es conocida como la Iglesia de San Juan del Mercado. Está construida en estilo Gótico en el lugar de antigua mezquita del siglo xiv (1368), y ya en el siglo xviii se reconstruirá completamente en el estilo Barroco de moda en aquella época. Por lo tanto, hoy tenemos ante nosotros un edificio “renovado” con una decoración impresionante. Presten atención a lujosa fachada barroca y, por cierto, está en la parte trasera. La fachada principal da a la plaza de Brujas y es más sencilla. Pero la posterior abunda en esculturas y símbolos religiosos, que recuerdan a un altar al aire libre. Y así es, siempre había muchos mercaderes en la plaza y la iglesia no podía acomodar a todos, por tanto, la misa se realizaba en la calle. ¡Por la comodidad!

А от спокутувати свої гріхи або подякувати за успішну угоду купці з біржі та торговці з ринку заходили до церкви навпроти. У всіх же різні стосунки з Богом! Церква Святих Йоанів (Iglesia de los Santos Juanes) ще відома, як ринкова (Iglesia de San Juan del Mercado). Її збудують в готичному стилі на місці колишньої мечеті у XIVст. (1368р.), а вже у XVIIIст. повністю перебудують у модному на той час стилі бароко. Отже, сьогодні перед нами 300-річна «оновлена» будівля з вражаючим декором. Зверніть увагу на пишний бароковий фасад. До речі, це задня частина храму. Головний фасад дещо простіший і він виходить на площу (plaza de Brujas). А от задній рясніє скульптурами й релігійними атрибутами, нагадуючи вівтар просто неба. І це дійсно так: торгового люду на площі завжди було багато, церква не могла вмістити всіх бажаючих, і службу проводили на вулиці. Для зручності!

La parte superior de la fachada queda adornada con la torre del reloj, que cumplía una función pública: recordaba la hora; y en lo más alto se puede ver una gran veleta, que popularmente se llama “El Pájaro de San Joan”. En realidad, el águila con una pluma y un tintero saliendo del pico es un símbolo de San Juan Evangelista.

A lo largo de los siglos en torno de esté “Pájaro” ha surgido una de las leyendas más famosa de la ciudad. Se dice que en tiempos de pobreza, los campesinos de Castilla se marchaban a la próspera Valencia para buscar una vida mejor para sus hijos, con la esperanza de colocarlos como aprendices o sirvientes en algún hogar adinerado. Si el niño encontraba trabajo, el campesino regresaba feliz a casa. Pero no siempre salía así, por tanto, existía otra manera de deshacerse del niño...

Su padre lo llevaba a la bulliciosa Plaza del Mercado Central, y lo situaba enfrente a la Iglesia de los Santos Juanes y le mostraba un pájaro negro en su torre principal. Ordenaba al niño que mirara atentamente al Gran Pájaro de San Joan, que seguramente dejara caer un huevo de oro, y quién lo coja podrá quedárselo y hacerse muy rico y nunca más volverá a pasar el hambre. Mientras tanto, aprovechando el bullicio del mercado, dejaba al pobre niño a solas. No obstante, siempre hubo un comerciante generoso que lo acogía para que fuera su ayudante. Esta leyenda se encuentra en la novela de Vicente Blasco Ibáñez “Arroz y Tartana”, la que transmite vivamente el ambiente valenciano.

Верхівку фасаду прикрашає годинникова вежа, яка виконувала публічну функцію: показувала час; вище видно великий флюгер, який в народі називають «Птах святого Йоана». В дійсності, орел з пером і чорнильницею, які вислизують з його дзьоба - це символ святого Івана Євангеліста.

Навколо цього птаха впродовж століть виникла неабияка легенда. Кажуть, що в часи бідності селяни Кастилії йшли до процвітаючої Валенсії, щоб знайти кращого життя для своїх дітей, сподіваючись прилаштувати їх підмайстрами або слугами в якомусь багатому домі. Якщо дитина знаходила роботу, селянин повертався додому щасливий. Але так не завжди складалося, тому був ще інший спосіб позбутися дитини...

Батько відводив її на гамірну площу Пласа-дель-Меркадо-Сентрал, ставив перед церквою Сантос-Хуанес і показував великого чорного птаха на її головній вежі. Наказував дитині пильно слідкувати за птахом Святого Йоана, який обов'язково скине зверху золоте яйце, і хто його зловить, може залишити собі, стане багатим і ніколи вже не буде голодувати. Тим часом дорослі, скориставшись гамором ринку, залишали нещасного на самоті. Утім завжди знаходився якийсь крамар, який забирав сироту до себе в помічники. Ця легенда-історія має літературне втілення у романі Вісенте Бласко Ібаньеса «Arroz y tartana», в якому яскраво передається валенсійська атмосфера.

Храм Святих Миколая та Петра

Por último, otra iglesia parroquial, tan antigua que se considera de la misma edad que la ciudad. También es reconocida como museo y la llaman la “Capilla Sixtina Valenciana”. Se trata de la Iglesia de San Nicolás de Bari y San Pedro Mártir. Está situada entre la calle Caballeros nº35 y la plaza de San Nicolás en el centro histórico de la ciudad exactamente entre los distritos de La Seu, El Carmen y El Mercat. Según los datos de los arqueólogos es la primera iglesia que fue construida por los romanos mucho antes de la llegada de los musulmanes. Fue reconstruida varias veces como mezquita y nuevamente volvió a tener el estatus cristiano. Jaime I la donó a la Orden de Predicadores de los Dominicos y estos la dedicaron a los dos santos: San Nicolás de Bari y más tarde San Pedro Mártir. La fachada principal es del siglo xv. Combina bóvedas góticas y pinturas barrocas al fresco. Esta mezcla arquitectónica se completa con un rosetón neogótico inspirado en la estrella de David.

El auténtico tesoro barroco está en el interior: la impresionante e increíble belleza de las pinturas al fresco en un espacio aproximado de dos mil metros cuadrados ejecutadas por el pincel del pintor valenciano Dionís Vidal. ¡Por eso tiene el título “Capilla Sixtina Valenciana! Prestad atención: la entrada a la capilla está separada y pasa desapercibida (desde la calle Caballeros) en comparación con la preciosidad del interior. Esta es nuestra recomendación, como dicen, sin comentarios. Y sin la menor duda, esta es una visita indispensable para los amantes del arte. La última restauración se terminó en 2016. Existe una opción adicional, si las estrellas se alinean: un concierto de órgano y una vista del famoso techo de la nave central. ¡La decisión es vuestra!

Наостанок, іще одна родзинка, ще одна парафіяльна церква, але вона настільки давня, що її вважають ровесницею міста. А ще вона музеєм і називається Сікстинською капелою Валенсії. Все це про храм Святих Миколая та Петра (Iglesia de San Nicolás de Bari y San Pedro Mártir). Розташована вона між вулицею Кабальєрос (calle Caballeros № 35) і площею Сан-Ніколас (Plaza de San Nicolás) в історичному центрі міста, зокрема між районами Ла Сей (La Seu), Ель Кармен (El Carmen) та Ель Меркат (El Mercat). За даними археологів, перша церква була збудована римлянами задовго до приходу маврів. Неодноразово вона перебудовувалась у мечеть і знову поверталась до християнського статусу. Хайме I віддасть її у володіння ордену Домініканців, а вони назвуть її іменами двох святих: Миколая Чудотворця, а згодом ще одного покровителя - Св. Петра. Головний фасад XVст. поєднує готичні арки й барочні візерунки, а завершує цей архітектурний мікс мережане кругле віконце-троянда з проступаючою Зіркою Давида.

Справжній бароковий скарб храму всередині - вражаюча, неймовірна краса розписаної стелі, (майже 2000м2), виконана пензлем валенсійця Діоніса Відала. Саме з цієї причини її назвали Валенсійською Сікстинською капелою! Будьте уважними - вхід до капели окремих і непомітний (з вулиці Кабальєрос) у порівнянні з внутрішнім наповненням. Це наша рекомендація, як-то кажуть, без коментарів. І без сумніву, це має бути обов'язковим візитом для любителів мистецтва. У 2016 році закінчено останні реставраційні роботи. Існує окрема опція, якщо складуться зірки, органний концерт плюс споглядання знаменитої стелі. Вибір за вами!

El aspecto actual del Mercado Bessarabsky (o simplemente Bessarabka) no difiere mucho de las fotografías de hace 100 años. Construido en el lugar de un caótico comercio de alimentos en el centro de la ciudad, igual como el de Valencia, el mercado de Kyiv es el más adecuado para comparar tanto en los términos de años de su construcción como del estilo. En realidad, el edificio es más pequeño (3000m²), pero también tiene el techo de cristal y una estructura abovedada de metal, abierta que es parte integral del interior del mercado. En ambos casos, está muy de moda en los principios del siglo xx por el auge del modernismo. Aunque Bessarabka es más pequeña, no obstante, tiene tres plantas en las que hallan la sala de comercio, tiendas y restaurantes.

Сьогоднішній зовнішній вигляд Бессарабського ринку м.Києва мало відрізняється від фотографій 100-річної давнини. Збудований на місці хаотичної продуктової торгівлі в центрі, як і у Валенсії, київський ринок найбільше підходить для порівняння і за роками будівництва, і за стилем. Щоправда будівля значно менша (3 тис.м²), але теж зі скляним дахом і металевим склепистим каркасом, незакрита конструкція якого є невід'ємною частиною інтер'єру самого ринку. В обох випадках це модний на поч. XX ст. модернізм. Бессарабка хоч і менша, зате має три поверхи, які розмістили торгову залу, магазини та ресторани.

Especial atención merece la decoración escultórica del mercado con elementos nacionales: “La muchacha con jarrones”, alto relieve “El campesino con bueyes”, arcos coronados con las cabezas de toros, relieves “La lechera”, “Los peces” y un escudo con la imagen del Arcángel Miguel. Hemos escrito para vosotros sobre los mercados y sus tesoros culinarios, y nos invadió irresistible deseo de saborear el famoso beicon casero ucraniano, los quesos, variedades de delicias y las frutas y verduras muy sabrosas.

Окремих слів вартує і скульптурне убранство ринку з національними елементами: композиція “Дівчина з глечиками”, горельєф “Селянин з волами”, арки увінчані головами биків, рельєфи “Молочниця”, “Риби” та щит із зображенням Архангела Михаїла. Написали для вас текст і захотілось покуштувати домашнього українського сала, сирів, усіляких делікатесів та смачнючих овочів.

ruta c

Entre las torres medievales

1.

Las Torres
de Serranos

1.

Башти
Серранос

2.

El Barrio del Carmen

2.

Квартал дель
Кармен

3.

Las Torres de Quart

3.

Башти Куарт

4.

El Jardín Botánico
de la Universitat
de València

4.

Ботанічний сад
Валенсії

маршрут c

Між середньовічних башт

PUEBLO SEPTIMO 20.12.12 16.19.11.30

Las Torres de Serranos

C1

Башти Серранос

Cada ciudad medieval era una ciudad fortaleza, y para Valencia éstas no son las primeras murallas fortificadas con torres-puertas.

Las Torres de Serranos fueron construidas para servir de defensa a finales del siglo xiv (1398) y hasta ellas llegaban los caminos procedentes de Aragón y Cataluña. Los fuertes muros almenados, de las dos torres poligonales, la nobleza de las líneas, el arco de medio punto de la entrada son signos de la arquitectura defensiva del Gótico tardío que simbolizan la capacidad económica de la ciudad en aquellos tiempos.

Кожне середньовічне місто було певним містом-фортецею, і для Валенсії це не перші фортечні стіни з вежами-воротами.

Башти Серранос (Torres de Serranos) збудовані, як сторожові й оборонні, наприкінці XIVст.(1398р.) Вони стануть головним північним в'їздом у місто, до якого ведуть дороги з Арагону та Каталонії. Міцні зубчаті стіни двох багатокутних веж, шляхетність ліній, напівкругла арка входу — все це ознаки пізньоготичної оборонної архітектури, які символізують економічну спроможність міста того часу.

Llegaron a ser utilizadas como prisión. Curiosamente esta circunstancia evitó que les afectara la decisión de derribar las murallas de la ciudad en el siglo xix. De hecho, gracias a los trabajos de restauración impulsados por la Real Academia de San Carlos, a finales del siglo xix y principios del xx, las torres recobraron todo su esplendor.

Las Torres de Serranos confieren a la ciudad un aspecto majestuoso, además sirven como un espléndido mirador desde donde se puede observar toda la ciudad antigua, como si estuviera en la palma de tu mano.

Hay un punto de interés más. A lo largo de los siglos las torres tenían un pequeño elemento que cambiaba su función según el uso del edificio. Junto al arco de entrada, en la fachada orientada a la Plaza de los Fueros, hay una pequeña campana de bronce verde. Hoy en día, pasa desapercibida para la mayoría de los visitantes. Fue colocada en el siglo xiv para advertir de los peligros exteriores que amenazaban a la ciudad.

Cuando las torres empezaron a funcionar como prisión, la campana siguió sonando, pero en aquel momento para advertir sobre fuga de los presos. Al acercarse a la campana se puede ver desde abajo que está rota: quedó en el silencio día 7 de enero de 1812, al recibir el impacto de metralla de una granada durante el asedio de la ciudad por las tropas de Napoleón.

Згодом їхня оборонна функція зміниться на доволі мирну: вони запрацюють як в'язниці. Саме ця обставина запобігла знесенню міських стін у XIX столітті. А завдячуючи реставраційним роботам за сприяння Королівської Академії Сан-Карлос (Real Academia de San Carlos) на початку XX сторіччя вежам повернули усю їхню пишність.

Ворота Серранос надають місту величного вигляду, а також служать чудовим оглядовим майданчиком, звідки можна побачити все старовинне місто, як на долоні.

Є ще одна цікавинка. Упродовж століть ворота мали невеликий елемент, який також змінював свою функцію відповідно до використання будівлі. Поряд із вхідною аркою, на фасаді, який виходить на Plaza de los Fueros, є маленький зелений бронзовий дзвін. Сьогодні він залишається непоміченим для більшості туристів. А встановили його ще у далекому XIVст., щоб попереджувати про зовнішню небезпеку, яка загрожувала місту. Коли ж ворота почали функціонувати як в'язниця, у дзвін продовжували дзвонити, але тепер уже, щоб попереджати мешканців про втечу в'язнів. Якщо сьогодні підійти ближче, то можна побачити, що дзвін тріснув знизу: він замовк 7 січня 1812 року, коли його пошкодило гранатою під час облоги міста наполеонівськими військами.

Durante la Guerra Civil Española las Torres de Serranos cumplieron una función bastante extraordinaria y noble: sirvieron como depósito de las obras evacuadas del Museo del Prado de Madrid.

Para este propósito, en diciembre de 1936, se construyó una bóveda de hormigón armado de 90 cm de grosor sobre el suelo de la primera planta, para evitar daños que pudieran sufrir las obras en caso de bombardeo y derrumbe del edificio. Sobre esta bóveda se colocó un metro de cáscara de arroz para hacer las veces de amortiguador, cubriendo a su vez todo el arroz con un metro de tierra.

En la segunda planta vertieron un metro más de tierra y cubrieron la terraza con los sacos de arena. También para el control de la humedad y de la temperatura se instaló un sistema automático. Los trabajos de protección se realizaron bajo la dirección del arquitecto de la Junta Central de Salvamento del Tesoro Artístico, José Lino Vaamonte. Así que ¡los cuadros fueron salvados! ¿Qué es esto, sino un gran respeto por el patrimonio cultural de la humanidad, incluso en los tiempos difíciles?!

En la actualidad las Torres de Serranos sirven para múltiples actos de la ciudad. El más popular es la Crida que se celebra el último domingo de febrero la Fallera Mayor y la Fallera Mayor infantil de Valencia proclaman el inicio oficial de la fiesta de las Fallas. El acto finaliza con un espectacular castillo de fuegos artificiales.

Під час громадянської війни в Іспанії ворота Серранос виконали досить неординарну й благородну функцію - послужили сховищем для картин, евакуйованих з музею Прадо, що в Мадриді.

Для цього в грудні 1936 року над підлогою першого поверху було споруджено залізобетонне склепіння товщиною 90 см, щоб запобігти пошкодженню робіт у разі бомбардування та обвалу будівлі. Над цим склепінням було накопичено один метр рисового лушпиння (яке слугувало амортизатором), а поверх нього один метр землі.

На другому поверсі було насипано ще метр ґрунту, а тераса була закладена мішками з піском. Крім того, всередині було встановлено автоматичну систему контролю вологості та температури приміщень. Проект та керівництво належать архітектору Центральної ради з порятунку Мистецьких Скарбів Хосе Ліно Ваамонде. Тож, картини зберегли! Що це, як не величезна повага та безмежна турбота про культурні надбання людства, навіть, у скрутні часи?!

У наші дні ці кам'яні ісполіни надають величного вигляду, прийнявши функцію символа міста та слугують для проведення численних заходів. Найпопулярнішим є Ла Кріда (La Crida), який відзначається в останню неділю лютого. Головна Фаера та Головна Фаера серед дітей проголошують офіційний початок святкування Фальяс. Завершується захід видовищним феєрверком.

La antigua iglesia de la Madre de Dios de Pyrohoshcha (siglo XII), registrada en la crónica “Slovo o polku Ihorev” (“La palabra sobre el regimiento de Igor”) siempre ha sido el centro de la vida pública de Podil. A lo largo de los siglos aquí funcionaron la escuela, el orfanato, el hospital para los pobres, el archivo de la ciudad y al lado se celebraron reuniones municipales. Todo ello casi coincide en años e historia de creación de la iglesia valenciana del monasterio carmelita (siglo XIII), de donde procede el nombre del barrio del Carmen.

Finalmente, a ambos distritos de Kyiv-Valencia les une el hecho de que los dos sufrieron las inundaciones de los ríos: Podil sufría las inundaciones del Dniro, El Carmen padeció la del Turia. La presa de la central hidroeléctrica de Kiev salvó a la ciudad de las inundaciones a mediados del siglo XX, casi al mismo tiempo que se trasladó el cauce del río de Valencia. ¡El proyecto de desvío del cauce del Turia es increíble! En cuanto cauce del Dniro, es imposible cambiar su recorrido porque el río es demasiado caudaloso.

Давня князівська відновлена церква Богородиці Пирогощі (XIIст.), зафіксована в літописі «Слово о полку Ігоревім», завжди була центром громадського життя Подолу. Впродовж століть тут працювали школа, сирітський притулок, лікарня для бідних, міський архів, а поруч проходили збори містян. — Все це дуже близько за роками та історією створення до валенсійської церкви при монастирі кармелітів (XIIIст.), від якого й пішла назва кварталу Ель Кармен.

Наостанок, обидва райони Києва та Валенсії об’єднують повені річок: Поділ регулярно страждав від повеней Дніпра, Ель Кармен - від повеней Турії. Дамба Київської ГЕС врятувала місто від затоплень у середині XXст., приблизно в той час, як і перенесення русла річки у Валенсії. Неймовірний проєкт зміни русла Турії! А щодо русла Дніпра, то його неможливо перенести, бо ж річка надто могутня.

En Ucrania hay abundancia de fortalezas de piedra, pero a modo de encrucijadas nos gustaría ofrecerlos las torres del Castillo de Lubart de Lutsk. La ciudad ha conservado el espíritu medieval, conoció muchos asedios, pero sus murallas siguen siendo resistentes e invencibles. La muralla fortificada y las torres de la ciudad Lutsk son similares a las de las dentadas Torres de Serranos y son coetáneas de estas estructuras defensivas valencianas (siglo XIV). Pueden verse en nuestro billete de dinero de 200 grivnas. ¡Comparad! Es extraordinario que los “autógrafos” de lugareños o visitantes a partir de 1444 se hayan conservado en los antiguos ladrillos de las torres de Lutsk. Y en 1891 Olga Kosach la hermana menor de la famosa escritora Lesya Ukrainka dejó aquí una nota.

Україна має силу-силенну кам'яних твердинь, але для порівняння пропонуємо башти Луцького замку Любарта. Місто зберегло дух середньовіччя, пам'ятає безліч облог завойовників, проте до сих пір його мури є неприступними та витривалими. Фортифікаційна стіна і вежі м.Луцьк — подібні до зубчатих башт Серранос і є ровесниками валенсійських оборонних споруд (XIVст.). Їх можна побачити на нашій 200-гривневій купюрі. Порівняйте! Унікальним є те, що на старовинній цеглі луцьких башт збереглись «автографи» мешканців або відвідувачів, починаючи з 1444р.! А в 1891р. там залишила запис про себе молодша сестра письменниці Лесі Українки - Ольга Косач.

Glosario / Словничок

Valencia fue fundada en el año 138 a.C. - Валенсія заснована у 138 році до н.е..

El Barrio del Carmen / Квартал Ель Кармен

La plaza de los Fueros nos adentra en el Barrio del Carmen, fue aquí donde los musulmanes se asentaron dedicándose a la elaboración de la seda y de la lana, la alfarería y la cerámica. Durante larga historia de las calles de El Carmen, los albergues para los pobres, los burdeles, los locales de los gremios, los jardines y huertos musulmanes, las casas de la aristocracia... conformaron un entramado urbano singular, pero sobre todo social. De hecho, su nombre proviene de la iglesia y convento del Carmen Calzado, construido a finales de los siglos XIII y XIV. En 1983 el edificio fue declarado Monumento Histórico-Artístico Nacional. En realidad, el monasterio y la plaza son el corazón del auténtico centro del casco antiguo.

El edificio del monasterio fue restaurado y hoy en día es un centro cultural con una atractiva e interesante oferta para todos los públicos. En sus salas podremos contemplar exposiciones de pintura, escultura... e incluso disfrutar de conciertos en los claustros del monasterio.

Площа Фуерос (Plaza de los Fueros) переносить нас до кварталу Ель Кармен (Barrio del Carmen). Саме тут оселялися мусульмани після християнської Реконкісти, тут займалися шовковим та вовняним виробництвом, гончарством і керамікою. Протягом довгої історії вулиці Ель Кармен були сусідами з притулками для бідних, борделями, поселеннями ремісницьких гільдій, із мусульманськими садами та городами, будинками аристократії. Все це сформувало особливу міську спільноту. Назва кварталу походить від однойменної назви церкви при монастирі кармелітів Кармен Кальсадо (convento del Carmen), збудованого на межі XIII-XIV ст. У 1983 році будівлю було оголошено національною історико-мистецькою пам'яткою. По суті, цей монастир і площа є серцем та автентичним центром старого міста.

No acaba aquí la propuesta cultural del Barrio del Carmen. Si nos dirigimos hacia la entrada de la calle de la Corona encontraremos la sede de dos magníficos museos: el Museo de Prehistoria de València y el Museo Valenciano de Etnología. También para los amantes del arte contemporáneo tenemos una agradable sorpresa, el IVAM – Instituto Valenciano de Arte Moderno Centro Julio González situado en la calle Guillem de Castro. Y si decidimos continuar nuestro paseo cultural por El Carmen, tenemos la oportunidad de visitar la Casa Museo Benlliure en la calle Blanquerías.

Будівлю монастиря було відреставровано, і сьогодні це культурний центр, у дворик у якого проходять виставки живопису, скульптур та музичні концерти. На цьому культурна пропозиція Барріо-дель-Кармен не закінчується. Якщо ми підемо вулицею Ла Корона (la Corona), то побачимо Музей Валенсії Доісторичної Епохи (el Museo de Prehistoria) та Валенсійський Музей Етнології (el Museo Valenciano de Etnología).

А якщо ми підемо вулицею Гійема де Кастро (la calle Guillem de Castro), то знайдемо музей-центр сучасного мистецтва Хуліо Гонсалеса - IVAM (Instituto Valenciano de Arte Moderno Centro Julio González).

Продовжуючи нашу культурну прогулянку по Ель Кармен (El Carmen), маємо можливість відвідати Будинок-музей Бенльєре (Casa Museo Benlliure) на вулиці Бланкеріас (en la calle Blanquerías).

Ahora vamos a visitar una pequeña vivienda, "La Casa de los Gatos". Esta es su historia los musulmanes tenían un afecto especial y puro por los gatos, a diferencia de los católicos, que los consideraban animales diabólicos. Por tanto, no es extraño que los aniquilaran. Según cuenta la leyenda solamente cuatro gatos sobrevivieron a la conquista cristiana de València porque «Nunca se les escuchó un miau más alto que otro». Esto es lo que está escrito en memoria de ellos sobre en la fachada de la Casa de los Gatos. Y es verdad, sus descendientes hoy en día viven aquí, y son de la misma manera amados y cuidados. Buenas personas como el artesano y escultor Alfonso Yuste Navarro construyeron esta linda vivienda para los gatos. En la parte derecha de la fachada hay un azulejo que indica el nivel del agua de la riada de 1957. A la izquierda un decepcionante pronóstico sobre el calentamiento global.

Зараз ми відвідаємо крихітний котячий будиночок, "La Casa de los Gatos". Тут живе ціла історія про давніх улюбленців-мешканців кварталу! У мусульман існує особлива й чиста любов до котів, на відміну від католиків, які вважали їх диявольськими тваринами. Тому не дивно, що їх знищували. За легендою тільки чотири кішки пережили християнське завоювання Валенсії, оскільки «Їхнє «няв-няв» не було голосніше, ніж інших» - так написано на будиночку. І це правда, нащадки цих котиків досьогодні мешкають тут, їх так само люблять і підгодовують. Добрі люди, зокрема скульптор Альфонсо Юсте Наварро (Alfonso Yuste Navarro), збудував ці милі котячі апартаменти, за парканом яких жила ціла колонія котів. І наостанок зверну праворуч на цій стіні - кахлинка з рівнем води від Великої повені. А поряд ще одна - невтішний прогноз від глобального потепління на майбутнє.

Durante la devastadora riada de 1957, este barrio fue el que más sufrió. Las aguas del río Turia llegaron a alcanzar hasta dos metros en algunos lugares. Las marcas del nivel del agua se pueden encontrar en algunas de las fachadas de las casas del barrio.

Під час руйнівної повені 1957 року цей квартал постраждав найбільше. Води Турії піднялись місцями до двох метрів, відмітку рівня води можна побачити на стінах будинків.

En el Barrio del Carmen nos encontramos con un laberinto de calles cada una de las cuales tiene su propia historia. Dentro del barrio se encuentra el Portal de la Valldigna, La Plaza del Árbol, y las pequeñas tiendas con una historia centenaria.

В Ель Кармен ми опиняємось серед лабіринту кам'яних вуличок, кожна з яких має свою таємницю. В середині кварталу знаходяться брама Вальдігна (Portal de la Valldigna), Площа одного дерева (la Plaza del Árbol), крамнички зі столітньою історією.

El Portal de la Valldigna es una puerta que separaba la ciudad cristiana de la Valencia árabe. Se abrió en la propia muralla árabe a partir del siglo xi, y en 1400 se convirtió en la puerta de acceso al barrio árabe.

La puerta es un arco de medio punto de estilo Gótico valenciano, trabajada en sillar. El Portal debe su nombre al monasterio de Santa María de la Valldigna próximo a la localidad de Simat de la Valldigna.

El retablo que vemos aquí hoy, es una reproducción del altar original del año 1589, restaurado en 1960. En realidad, ante nosotros se encuentra el escenario del acto de fundación del monasterio de la Valldigna por el rey Jaime II de Aragón y el otorgamiento de las tierras al abad del Monasterio de Santes Creus con las palabras que acompañan a la imagen: “Aquesta vall per a la vostra causa”. Y en su parte superior está la representación de la Madre de Dios con los escudos de la ciudad de Valencia y del monasterio. Al lado hay una inscripción: “Nostra Dona de la Bona Son, Pregueu per nós, Portal de Valldigna”.

Портал Валдігни (Portal de la Valldigna) — це портал, який відокремлював християнське місто від мавританської Валенсії. Відкритий він був у самій арабській стіні з XIст., а у 1400 році став дверима доступу до мавританського кварталу.

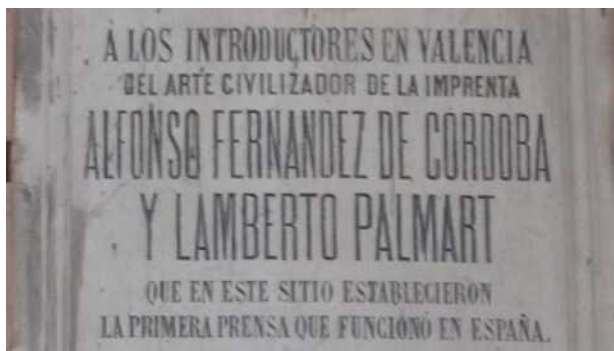
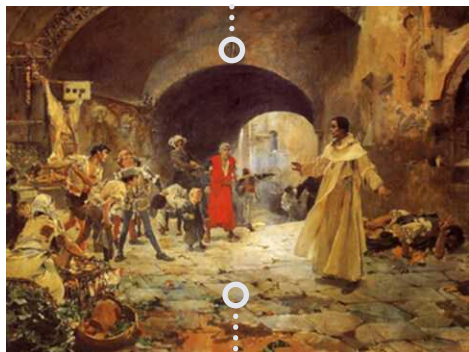
Брама являє собою напівкруглу арку в стилі валенсійської готики, виконану з тесану. Свою назву портал без дверей отримав від монастиря Санта-Марія-де-ла-Вальдігна, у Simat de la Valldigna, а навпроти нього знаходився будинок настоятеля.

Вівтарний образ, який ми сьогодні бачимо тут, є відтворенням оригінального вівтаря 1589р., відреставрований у 1960р. Власне, перед нами сцена акту заснування монастиря Вальдігна королем Яковом II Арагонським і надання землі абатові монастиря Сантес Креус зі словами: «Ця долина для вашої справи». А у його верхній частині зображено Богородицю з гербами міста Валенсії та монастиря. Поряд напис: «Наша Царице Удачі, Молися за нас, Портал Валдігни».

Además, fue en este portal donde ocurrió el relevante hecho protagonizado por el monje Jofre. Su decidida intervención, para proteger a una persona en estado de demencia, evitó que fuese perseguida y apedreada por un grupo de niños.

Durante el sermón del domingo de Cuaresma se dirigió a los ciudadanos de Valencia con las palabras de sincera misericordia hacia su prójimo, sentando así el fundamento para construcción del primer Hospital Psiquiátrico que se construyó en Europa (1409), que recibió el nombre de Hospital de los Monjes y los Inocentes (Hospital dels Folls y dels Innocents). Este acto del monje Jofre quedó immortalizado en el cuadro del pintor valenciano Joaquín Sorolla en 1887. ¡Tenemos la oportunidad de ver la obra del maestro y comparar los siglos!

Крім цього, саме тут сталася знакова подія, що відбулась із монахом Жофре, який рішуче втрутився у переслідування та побиття камінням божевільного й захистив його від групи дітей. А під час великопісної проповіді він звернувся до мешканців Валенсії зі словами щирого милосердя до ближнього, тим самим заклавши фундамент для побудови першої божевільні в Європі (1409), яка називалася Госпіталь Монахів та Невинних (Hospital dels Folls i dels Innocents). Цей вчинок монаха Жофре увіковічнив у своїй картині валенсійський художник Хоакін Сороя у 1887р. Маємо шанс роздивитись роботу майстра й порівняти століття!

Junto al portal se hallaba la primera imprenta no sólo del Reino de Valencia, sino de toda la Península Ibérica. Fue aquí donde el maestro impresor Lambert Palmart imprimió el primer libro de la península escrito en lengua valenciana en 1474... ¿Sientes el espíritu de la historia del lugar donde te encuentras? Una placa te lo recuerda.

Поруч із порталом також була розташована й перша друкарня не тільки у Королівстві Валенсія, а й на всьому Піренейському півострові. Саме тут майстер-друкар Ламберт Палмарт у 1474р. надрукував першу книгу на півострові, написану валенсійською мовою... Відчуваєте дух історії місця, де ви знаходитеся? Про це нагадує пам'ятна дошка.

El Carmen histórico como el moderno conserva su aura en las calles estrechas y los edificios antiguos, en el arte callejero y en las galerías, los museos y las cafeterías. El colorido de “un barrio informal” con una intensa vida nocturna.

Сучасний Ель Кармен, так само як і історичний, зберігає свою ауру у вузьких вуличках і старих будівлях, у стрит-арті і галереях, музеях і кав'ярнях. Не заблукайте в цьому колориті «неформального кварталу» з насиченим нічним життям!

Las Torres de Quart son otras de las puertas fortificadas de la muralla medieval de Valencia que aún se conservan en pie. El complejo consta de dos torres semicilíndricas, de estilo Gótico militar tardío valenciano, comunicadas entre sí por un cuerpo central en forma de arco de medio punto. Estas torres almenadas defensivas carecen de adornos, fueron construidas más tarde, medio siglo (xv) después de los Serranos, y el nombre indica la dirección del camino de Valencia al antiguo asentamiento de Quart de Poblet.

Las Torres de Quart tuvieron mucho protagonismo en los inicios de la Guerra de Independencia. Las tropas de Napoleón intentaron acceder a la ciudad asaltando las torres, pero fracasaron en su intento. En las murallas se pueden observar, todavía, los impactos de las bombas disparadas desde los cañones de la artillería francesa. Hoy en día, se pueden observar muy cerca restos de la muralla fortificada.

Башти Куарт (Torres de Quart) ще одні з двох, укріплених воріт середньовічної стіни Валенсії, які досі стоять. Комплекс складається з двох напівциліндричних веж, у стилі пізньої валенсійської військової готики, з'єднаних центральним корпусом у формі напівкруглої арки. Ці оборонні зубчаті вежі не мають оздоблення, їх добудували згодом, через півстоліття (XVст.) після Серранос, а назва вказує на напрямок руху дороги з Валенсії до давнього поселення в долині Куарт де Поблет.

Вежі Кварт відіграли вирішальну роль на початку Війни за Незалежність. Двічі наполеонівські війська штурмували фортечні споруди, але зазнали невдачі. На стінах досі можна побачити сліди від ударів бомб, випущених з гармат французької артилерії. Сьогодні залишки старої фортифікаційної стіни можна побачити зовсім поряд.

Presten atención a la antigua mampostería, porque tiene más de cinco siglos. Si tenéis suerte, veréis loros y otras aves exóticas que y anidan y crían en los agujeros provocadas por la artillería en la fachada exterior de las torres. Las Torres de Quart también fueron objeto de un proceso de restauración para mitigar los efectos del tráfico rodado que circulaba por el portal de las torres.

Зверніть увагу на давню тесану кладку, адже їй більше п'яти століть. І якщо вам пощастить, то ви помітите, що папуги та інші екзотичні птахи гніздяться та розмножуються в отворах, спричинених ворожою артилерією на зовнішньому фасаді башт. А вежі Куарт уже в ХХІст. все ще стоять, пройшовши процес реставрації від кіптяви дорожнього руху, який безперервно циркулює вздовж вулиць.

с4 El Jardín Botánico de la
Universitat de València

Ботанічний сад Валенсії

Cercano a las Torres de Quart tenemos un paraíso: el Jardín Botánico de la Universitat de València. Es un museo vivo, fue fundado en 1567 para atender las necesidades de la primera facultad de la Medicina de la Universitat de València, como huerto de las plantas medicinales. Tradición que continua siendo hasta el día de hoy un centro de aprendizaje y educación. Aquí se cultivan hierbas medicinales desde el siglo xvi, enfocadas a sus propiedades homeopáticas. El jardín tuvo una historia complicada: sobrevivió a la invasión napoleónica y a la gran riada de 1957. Fue escuela de famosos botánicos, en concreto del valenciano Antonio José de Cavanilles, quien en el siglo xix fue nombrado director del Real Jardín Botánico de Madrid. Hoy en día aquí existe una espectacular colección de variedades de palmeras, plantas acuáticas y espacios educativos para conocer todas las especies vegetales del jardín ¡En este maravilloso lugar se siente la paz, hay comodidad y sombra en un día caluroso!

Біля Торрес-де-Кварт ми маємо рай: Ботанічний сад Валенсії (el Jardín Botánico de la Universitat de València). Це живий музей, він був заснований у 1567 році для задоволення потреб першого факультету медицини Університету Валенсії, як сад для лікарських рослин. Традиція, яка продовжується донині як центр навчання та освіти. Вирощувати лікарські трави тут почали ще з XVIст., звернувши увагу на їхні гомеопатичні властивості. Сад мав складну історію: пережив наполеонівське вторгнення і велику повінь 1957р. А університет став альма-матір'ю для багатьох відомих іспанських учених-ботаніків: зокрема для валенсійця Антоніо Хосе Каванільєса, який у XIXст. став директором Королівського Ботсаду Мандрида. Сьогодні тут чудова колекція різновидів пальм, сукулентів, водяних рослин і навчальних ділянок. А ще тут спокій, затишок і затінок у спекотний день!

Encrucijadas

Перехрестя

Nos gustaría ofreceros encrucijadas entre el barrio artesanal valenciano de El Carmen con histórico barrio de Podil en Kyiv.

Для порівняння 1000-літнього валенсійського ремісничого кварталу Ель Кармен пропонуємо 1000-літній київський район Поділ.

La historia de nuestras calles Nyzhniy y Verkhniy Val las que están en Podil se remonta a los tiempos antiguos de Rus de Kyiv. Las murallas del río Hlybochytsya sirvieron primero como estructuras defensivas, luego para proteger la zona de las inundaciones del río, y hoy en día es la carretera principal de Podil. Las calles Alta y la calle Baja de Valencia tienen el mismo nombre y están situadas en espacio de las antiguas murallas defensivas.

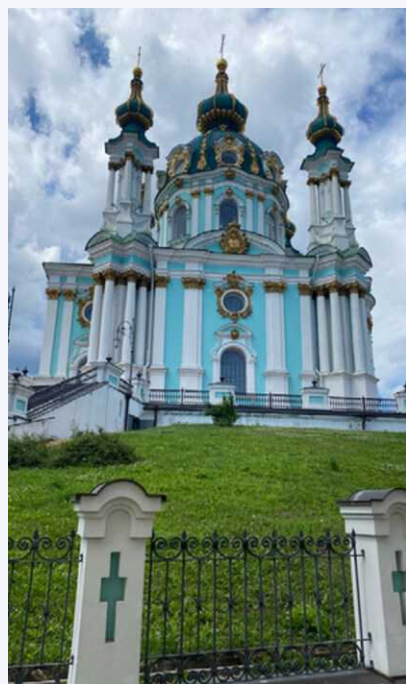
Історія наших вулиць Нижній та Верхній Вали, що на Подолі, сягає давніх часів Київської Русі. Вали річки Глибочиці спочатку виконували функції оборонних споруд, згодом - захисту місцевості від розливу річки, а сьогодні це головна магістраль Подолу. — Валенсійські вулиці Верхня і Нижня (calle Alta у Важа) мають однакову назву й розташовані між колишніми оборонними стінами.

La moderna Vosdvizhenka de Kyiv en la zona Honchari-Kozhumiaky (Alfareros Curtidores), donde las calles antiguas llevaban los nombres de las profesiones: herreros, canteros, peleteros, carpinteros. Aquí existieron talleres y asentamientos de artesanos hasta mediados del siglo XIX.

Este lugar histórico, habitado por artesanos desde los días de Rus de Kyiv, tiene una leyenda ucraniana sobre Mykyta Kozhumiak, quien salvó a los ciudadanos de Kyiv de la muerte al ganar el duelo con un dragón-caníbal (un símbolo de los nómadas de Rus de Kyiv).

Київська сучасна Воздвиженка в урочищі Гончарі-Кожум'яки, де прадавні вулиці називались за професіями: ковалі, кам'яנותеси, кушніри, теслярі. Цехи та поселення майстрів проіснували тут до середини XIX ст.

Ця історична місцевість, яку населяли ремісники ще з часів Київської Русі, увінчана й українською легендою про Микиту Кожум'яку, який урятував киян від загибелі, здобувши перемогу у двобої зі змієм-люджером (символом кочовиків у Київській Русі).

En siglo XXI en estas calles históricas se creó un nuevo distrito moderno, imitando Kyiv (como fue construida hace cien años de antigüedad). ¡Resultado muy bonito! El barrio histórico valenciano de producción de seda, lana y alfarería también dejó su existencia u y hoy en día se encuentra en el proceso de reconstrucción.

У ХХІст. на цих історичних вулицях створили новий сучасний район, що імітує забудову Києва 100-річної давнини. Вийшло дуже гарно! — Валенсійський квартал шовкового, вовняного та гончарного виробництва також припинив своє історичне існування, і сьогодні в процесі перебудови.

ruta I

Por el cauce del Turia

1.

Los puentes y
jardines del Turia

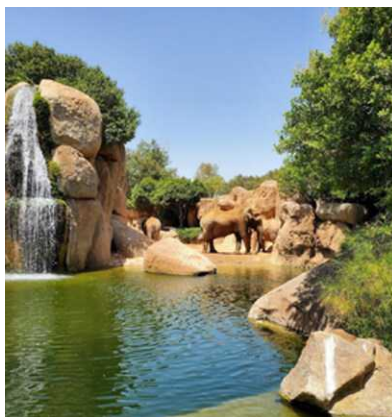

1.

Мости і сади Турії

2.

Biopark

2.

Біопарк

3.

La Ciudad de las Artes y
las Ciencias

3.

Місто Мистецтва й
Науки

МАРШРУТ I

Руслом Турії

Los puentes y jardines del Turia

Мости і сади Турії

Probablemente, cualquiera que venga a Valencia haya oído hablar de la ciudad futurista situada en el antiguo cauce desecado del río Turia. Se convirtió en un parque urbano con el mismo nombre, Turia. Y es el parque más grande y largo de España, el orgullo y el pulmón de Valencia. Ocupa 110 hectáreas y tiene más de 10 km de longitud. Por eso le sugerimos que lo recorra en cualquier medio de transporte ecológico.

Мабуть, кожен, хто приїздить до Валенсії, чув про футуристичне містечко, яке розташоване у колишньому осушеному руслі річки Турії. З нього зробили міський парк з однойменною назвою Турія. І це найбільший та найдовший парк Іспанії, гордість і легені Валенсії. Його площа 110 га! Довжина - понад 10 км. Тому пропонуємо проїхати його на будь-якому екологічному транспорті.

El parque se creó, muchos años después, tras la última gran riada de 1957, cuando el río se desbordó e inundó casi toda la ciudad. Murieron muchas personas. Este trágico suceso obligó a las autoridades españolas a actuar: desviar el cauce del río que pasaba por el centro de la ciudad de Valencia. Un año después, se excavó un nuevo canal artificial al sur de la ciudad. Surgió la pregunta: ¿qué hacer con el antiguo cauce natural? ¿Una autopista? ¿Nuevos barrios? Durante mucho tiempo (casi 30 años) varias opciones se debatieron y consideraron. El resultado fue que se impuso el sentido común, gracias a la voluntad reivindicativa de los valencianos de a pie, y en 1986 se construyó un parque urbano para esparcimiento de residentes y visitantes. ¡Qué idea y proyecto tan acertados! Hoy, Valencia es merecidamente llamada la ciudad de las flores, la ciudad de los jardines y los parques.

Виник парк після останньої великої повені 1957 р., коли річка вийшла з берегів і затопила майже все місто. Загинули люди. Ця трагічна подія змусила іспанську владу діяти: змінити русло річки, яке проходило через центр. Уже через рік викопали нове штучне русло за межами міста. Постало питання: а що ж робити зі старим природним? Швидкісне шосе? Нові мікрорайони? Довго (майже 30 років) дебатували й думали. У підсумку, здоровий глузд, не без участі активних пересічних валенсійців, переміг — збудували (1986 р.) міський парк для відпочинку мешканців та гостей. Погодьтесь, блискуча ідея і проєкт! Валенсію сьогодні заслужено називають містом квітів, містом садів і парків.

Hay dos rutas posibles por el parque Turia Park: desde el mar y hacia el mar. A pie o en transporte ecológico.

A pie. Sugerimos comenzar desde la zona más alejada del mar. Si dispone de al menos medio día, le recomendamos visitar el Parque de Cabecera. Aquí se encuentra ahora el Bioparc Valencia, un parque zoológico de nueva generación. 100.000 m² de asombrosos paisajes de África, Madagascar y la sabana en el centro de la ciudad, donde conviven unos 4.000 animales. ¿Tiene prejuicios contra los animales que viven en cautiverio? No, es una filosofía diferente. Se trata de la verdadera magia de la inmersión en el entorno natural de plantas y animales: los depredadores y sus presas están separados por cascadas, manantiales, fronteras naturales, árboles gigantes y lagos. Se trata de un amor sin límites por el mundo que nos rodea y una terapia increíble para adultos y niños. Es un lugar inolvidable y nuestra sincera recomendación es dedicarle medio día, detener el tiempo y disfrutar de la comunicación con la naturaleza.

Парком Турія можливі два маршрути: від моря і до моря. Пішки або на екотранспорті.

Пішки. Ми пропонуємо почати з віддаленої від моря зони. Якщо у вас є мінімум півдня, радимо завітати до парку Кабесера (Parque de Cabecera). Саме тут зараз розташувався Біопарк (Bioparc Valencia) - зоологічний парк нового покоління. 100 тис. м² дивних ландшафтів Африки, Мадагаскару й Савани у центрі міста, де мешкають близько 4 тис. тварин. Ви упереджено ставитеся до тварин, які живуть у неволі? Дарма! Тут інша філософія. Це про справжню магію занурення у природне середовище рослин і тварин: хижаків та їхню здобич розділяють каскади, джерела, природні межі, велетенські дерева, озера. Це про безмежну любов до навколишнього світу і дивовижну терапію для дорослих та дітей. Це незабутнє місце і наша щира рекомендація - провести тут півдня, зупинити час, насолодитися спілкуванням з природою!

Bicicletas, patinetes eléctricos, hoverboards todo sirve para que hablemos del deporte. ¿Sabías que los valencianos son muy deportistas? Es verdad. Así que pongámonos en marcha. El parque tiene un recorrido de unos 10-15 km. Y circulando en bicicleta, pareceremos unos lugareños más. Además, detrás del Puente de Glorias Valencianas comienza el extenso Tramo Deportivo, que incluye un estadio de atletismo, campos de fútbol y muchas pistas deportivas.

Велосипеди, електросамокати, гіроскутери - підходить все, бо далі буде багато про спорт. Ви знали, що валенсійці дуже спортивні? Це правда. Тож, рушаємо. Довжина паркового маршруту близько 10-15 км. І на велосипедах ми будемо виглядати природньо, як місцеві. Тим більше, що за мостом Валенсійської Слави (Puente de Glorias Valencianas) починається безмежна Спортивна зона (Tramo Deportivo), до якої входять і легкоатлетичний стадіон, і футбольні поля, і безліч спортивних майданчиків.

Sugerimos comenzar el recorrido por el casco histórico de El Carmen desde el siguiente puente (relativamente nuevo): el Puente de las Artes. El nombre habla por sí solo: los correspondientes edificios se encuentran a la derecha. Llamemos a esta parte del recorrido la parte museística, porque los antiguos monasterios se han transformado en museos y centros de exposiciones. El Centro Cultural la Beneficencia, con el Museo de la Prehistoria y el Museo Valenciano de Etnografía, cuyos edificios fueron fundados en el siglo xvi como monasterios y posteriormente reformados. Muy cerca del Centro Cultural de la Beneficencia se encuentra el Instituto Valenciano de Arte Moderno, al que también recomendamos acercarse.

А ми пропонуємо почати тур уздовж історичного кварталу Ель Кармен з наступного мосту (відносно нового) - Мистецького (Puente de las Artes). Назва говорить сама за себе: праворуч розташовані відповідні будівлі. Назвемо цю частину подорожі музейною, бо колишні монастирі перетворені в музеї та виставкові центри. Культурний центр Благодійництва (Centro Cultural la Beneficencia) з музеєм Доісторичної епохи (Museo de la Prehistoria) та Етнографії (Museo Valenciano de Etnologia), будівлі якого засновувалися у далекому XVI ст. як монастирські, а згодом реформувалися у Будинок Благодійництва для підтримки збіднілого населення кварталу після кризи шовкового виробництва. Поряд - Валенсійський інститут сучасного мистецтва (Instituto Valenciano de Arte Moderno), який ми також рекомендуємо відвідати.

El siguiente puente del siglo XVI recibe el nombre de San José (Puente San José) con una escultura de San José con el pequeño Jesús... Cerca, en la ribera derecha del viejo cauce, hay un interesante museo, la vivienda de los Benlliure del siglo XIX (Casa-museo Benlliure), donde podrá conocer el patrimonio artístico de esta venerada familia valenciana, en particular de José Benlliure, maestro de la pintura histórica. No se trata solo de una casa-museo con cuadros y objetos personales de los propietarios, sino de un auténtico museo de arte de destacados artistas valencianos de principios del siglo XX.

Наступний міст XVIст. Сан Хосе (puente San José) зі скульптурою Св. Іосифа з маленьким Ісусом... Поряд, на горі праворуч є цікавий музей, приватна садиба XIX ст. Бенльюре (Casa-museo Benlliure), де можна познайомитись із художньою спадщиною шанованої валенсійської династії, зокрема Хосе Бенльюре - майстра історичного живопису. Це не просто будинок-музей з картинами й особистими речами власників, а справжній музей мистецтва видатних валенсійських художників початку XXст.

Cerca se alza la legendaria cruz que, según la leyenda, llegó navegando por el Turia hasta la ciudad...

Te sugerimos que continúes hasta el Puente de Serranos y te hagas una foto delante de la antigua puerta principal de Valencia, situada en el lugar que ocuparon las antiguas torres romanas. Las Torres de Serranos son la seña de identidad de Valencia y una muestra de estructura defensiva gótica del siglo XV. Aquí nos despediremos del barrio de los artesanos El Carmen y haremos un breve descanso.

Зовсім поряд стоїть легендарний хрест, який за переказами приплив по Турії до міста...

Пропонуємо далі зупинитися біля мосту Серранос (puente de Serranos, 1518р.) і зафіксуємо себе на фото на тлі головних воріт Валенсії, розташованих на місці колишніх римських башт. Вежі Серранос - візитівка Валенсії і зразок готичної оборонної споруди XVст. Тут попрощаємось із ремісничим кварталом Ель Кармен і трохи перепочинемо.

Nuestra siguiente parada rápida es en el puente más antiguo de la ciudad, el Puente de la Trinidad (1402). A nuestra izquierda podemos ver la cúpula azul del Museo de Bellas Artes de San Pío V, frente a ella está el Real Convento de la Santísima Trinidad, del siglo xv. De ahí el nombre del puente. El edificio del moderno Museo se construyó como seminario en los siglos xvii-xviii, y hoy es la mayor colección de pintura de la ciudad: aquí hay cuadros de Goya, Ribera, Velázquez, El Greco, Van Dyck y artistas valencianos. Es una colección maravillosa y polifacética, ¡y la ciudad tiene algo de lo que enorgullecerse! Como dice el sabio consejo: “a must-see place” (inglés), “un lugar de visita obligada”.

Наступна наша швидка зупинка біля найстарішого мосту Трійці (Puente de la Trinidad, 1402 р.). Ліворуч від нас видніється блакитна баня-купол Музею Образотворчого Мистецтва Св.Пія V, перед ним королівський жіночий монастир Св. Трійці XV ст. Звідси і назва мосту. А от будівля сучасного Музею споруджувалась, як духовна семінарія, у XVII-XVIII ст., а на сьогодні вона є найбільшим зібранням живопису в місті: тут полотна Гойї, Рибери, Веласкеса, Ель Греко, Ван Дейка, валенсійських митців. Чудова й багатогранна колекція, місту є чим пишатися! Як то кажуть це: «must-see place» (англ.), «un lugar de visita obligada» (іспан.).

Наша наступна візитка нас веде до садових. Поруч з Музеєм мистецтва розташовані Сади Королівського Палацу (Jardines del Real), відомі ще як «Міський розплідник» (Jardines de Viveros). Нам їх звідси не видно, на жаль, але це найбільший і найстаріший парк Валенсії, ідеальне місце для прогулянок і відпочинку. Дуже радимо! Колись, ще за епохи арабського правителя Абд-аль-Азіза, тут розбили фруктовий сад. Згодом, після Реконкісти, збудували королівську заміську резиденцію - Палаціо Реаль (Palacio Real). І все б нічого, якби у 1811р. Наполеон не направив сюди французькі війська на завоювання Іспанії та Валенсії зокрема. Чи чули ви коли-небудь про те, щоб заради безпеки

рахували, що палац був добре розташований для ворога з точки зору військової стратегії, валенціанці його знищили.

Закінчимо візит до садових ще однією насолодою для очей - романтичними Садами Монфорте (Jardines de Monforte), які зовсім поруч. Це невеличкий за розмірами витвір мистецтва садової архітектури в стилі модерн XIXст. з античними скульптурами на тлі екзотичних рослин та фонтанами з ангелами посеред квітників.

Наш наступний виїзд можемо назвати садовим. Впритул до Музею мистецтва розташовані Сади Королівського Палацу (Jardines del Real), відомі ще як «Міський розплідник» (Jardines de Viveros). Нам їх звідси не видно, на жаль, але це найбільший і найстаріший парк Валенсії, ідеальне місце для прогулянок і відпочинку. Дуже радимо! Колись, ще за епохи арабського правителя Абд-аль-Азіза, тут розбили фруктовий сад. Згодом, після Реконкісти, збудували королівську заміську резиденцію - Палаціо Реаль (Palacio Real). І все б нічого, якби у 1811р. Наполеон не направив сюди французькі війська на завоювання Іспанії та Валенсії зокрема. Чи чули ви коли-небудь про те, щоб заради безпеки

міста руйнували королівські палаці? Маємо конкретний приклад: розуміючи вдале розташування палацу з військової точки зору для ворога, валенціанці розбирають його.

Звершимо тему садів ще однією насолодою для очей - романтичними Садами Монфорте (Jardines de Monforte), які зовсім поруч. Це невеличкий за розмірами витвір мистецтва садової архітектури в стилі модерн XIXст. з античними скульптурами на тлі екзотичних рослин та фонтанами з ангелами посеред квітників.

El puente que une la antigua residencia real con la ciudad tiene la denominación correspondiente: el Puente del Real. Se inaugurará con ocasión de la ceremonia nupcial de Felipe II con la archiduquesa Margarita de Austria. El puente está decorado con las esculturas de dos santos: el patrón de la ciudad, San Vicente Ferrer, y San Vicente Mártir. La vida de San Vicente Ferrer está rodeada de leyendas y milagros. Este predicador católico es especialmente venerado en toda la Comunidad Valenciana, y sus esculturas y retratos pueden verse en las fachadas de las casas y plazas de Valencia.

Міст, що з'єднував колишню королівську резиденцію з містом, має відповідну назву: Королівський (Puente del Real). Його відкриють урочисто до шлюбної церемонії Філіпа III з королевою Маргаритою. Міст прикрашений двома скульптурами святих - покровителя міста Вінсента Феррера та Вінсента великомученика. Життя Вінсента Феррера овіяне легендами та дивами. Цей католицький проповідник особливо шанований у всьому валенсійському регіоні, а його скульптури й портрети можна побачити на будинках та площах Валенсії.

Glosario / Словничок: Тема королів: король - el Rey, королева - la Reina, королівський палац - Palacio Real, королівський міст - puente del Real.

A la derecha podemos ver los tejados del antiguo complejo del monasterio templario español (Plaza del Temple). Durante el terremoto (siglo XVIII), el palacio y la iglesia sufrieron graves daños y fueron reconstruidos en estilo Neoclásico. Hoy en día se puede visitar la iglesia que formaba parte de este complejo. Le aconsejamos que preste atención a las esculturas de Ignacio Vergara, famoso artista valenciano que trabajó entre el final del Barroco tardío y el inicio del neoclasicismo. Su obra civil más famosa es la incomparable portada del Palacio del Marqués de Dos Aguas, el uno de los edificios más emblemáticos de Valencia. El antiguo edificio templario alberga hoy la Delegación del Gobierno español.

Праворуч ми бачимо дахи колишнього монастирського комплексу іспанських тамплієрів (Plaza del Temple). Під час землетрусу (XVIII ст.) палац і церква дуже постраждали та були відбудовані згодом у неокласичному стилі. Сьогодні можна відвідати церкву, яка входила до цього комплексу. Радимо звернути увагу на скульптури Ігнасіо Вергара - відомого валенсійського митця, який працював на межі пізнього бароко та неокласицизму. А найвідоміша його цивільна робота - це незрівнянний портал палацу маркіза де Дос Агуас — найемблематичнішої будівлі Валенсії. У колишній будівлі тамплієрів наразі розташована Делегація уряду Іспанії.

Más adelante, se aprecian los tejados del antiguo Convento de Santo Domingo (Plaza Tetuán), cuya historia comenzó inmediatamente después de que la ciudad fuera reconquistada por el rey Jaime I. Actualmente, alberga instalaciones militares; gracias a la participación activa del Ministerio de Defensa, los antiguos espacios del convento han recuperado su antigua belleza de arquitectura gótica.

Далі за маршрутом видніються дахи колишнього монастиря Св. Домініка (Plaza Tetuán), історія якого розпочалась одразу після відвоювання міста королем Хайме I. Сьогодні тут все підпорядковано потребам війських та армії, а завдяки активній участі Міністерства Оборони старим спорудам було повернуто колишню красу готичної архітектури.

Puentes antiguos y nuevos cruzan el antiguo cauce del río, creando una mezcla de épocas. Busque los antiguos y sólidos muros de piedra a lo largo del cauce que solía bañar el río Turia y los puentes modernos con elegantes pilares que parecen ligeros y airosos a primera vista. Por ejemplo, el Puente de la Exposición o de Calatrava. Se le conoce popularmente como la “peineta” por su forma ovalada, que recuerda al adorno del pelo de una mujer. De hecho el arquitecto Santiago Calatrava es, uno de los valencianos más famosos de nuestro tiempo.

Старі й нові мости перетинають колишнє русло річки, створюючи мікс епох. Зверніть увагу на давні міцні кам'яні стіни вздовж русла, що омивались Турією, й сучасні мости з елегантними опорами, легкі й повітряні, на перший погляд. До прикладу — міст Експозиції або міст Калатрави (puente de Calatrava/ Exposición). У народі він відомий, як «гребінець», завдяки його овальній формі, що нагадує жіночу прикрасу для волосся. А сам архітектор Сантьяго Калатрава — мабуть, чи не найвідоміший валенсієць сучасності.

Antaño, aquí se alzaba la Puerta del Mar, que era la última en cerrar en la ciudad medieval. Los viajeros que llegaban tarde pernoctaban al aire libre. Curiosamente, por aquí subían los barcos con mercancías por el cauce del río, y desde aquí, bajando por el río Turia, se abría el camino hacia el puerto y los asentamientos portuarios. Hoy, cruzando el puente de Calatrava, se puede ver una reproducción de esta puerta, así como un grandioso edificio que fue testigo del flujo de mercancías por mar. Se trata del Palacio de Justicia, que fue aduana, luego fábrica de tabacos, y actualmente está en restauración.

Cruzando los dos siguientes puentes (los puentes del Mar y de Aragón), a la izquierda, se halla el Palau de la Música, uno de los epicentros de la vida cultural. Este auditorio dispone de 4 salas de concierto con una acústica excelente y capacidad para más de 2000 espectadores. El enorme techo de cristal confiere al palacio una extraordinaria ligereza, sobre todo con el telón de fondo del palmeral que se extiende a su alrededor. También hay un jardín de invierno exótico en el interior del edificio, diseñado para estar en armonía con el río Turia que lo rodea y con la propia música.

Колись тут стояла Морська Брама (Plaza Porta de la Mar), яка останньою зачинялась у середньовічному місті. Подорожні, які спізнились, лишались на ночівлю просто неба. Сюди вверх руслом, як не дивно, заходили кораблі з товарами, а звідси вниз вздовж Турії відкривався шлях до порту та портових поселень. Сьогодні, перетнувши міст Калатрави, ви зможете побачити сучасну копію цієї брами, а також грандіозну будівлю-свідка вантажопотоку товарів по морю. Це Палац Юстиції (Palacio de Justicia), який раніше був митницею, потім тютюновою фабрикою, зараз в процесі реставрації.

За наступними мостами (Морським та Арагонським) ліворуч стоїть Палац Музики (Palau de la Música) - один з епіцентрів культурного життя. Тут чотири концертні зали з відмінною акустикою, які вміщують більше 2000 глядачів. Величезний скляний дах надає палацові незвичайної легкості, особливо на тлі пальмового гаю, що розрісся навколо. А ще є зимовий екзотичний сад всередині самого приміщення, який розбили там для гармонії або з навколишньою Турією, або для гармонії з самою музикою.

A la derecha se extiende el barrio del siglo XIX del Eixample, con sus amplias avenidas y magníficos edificios. Se levantó tras el derribo de las murallas de la antigua Valencia. Una de las calles preferidas de los valencianos es la Gran Vía del Marqués del Turia, con el Mercado de Colón muy cerca. Al otro lado del río Turia, comienza la avenida de Aragón con el estadio de fútbol de Mestalla. Más adelante se encuentran los edificios estudiantiles de las universidades Politécnica y de Valencia.

A lo largo del río Turia, pasaremos por el parque infantil de Gulliver, que debe su nombre a la figura reclinada del héroe de Jonathan Swift, y por el puente del Ángel Custodio. Si ha oído hablar de la gran fiesta de la primavera: las Fallas, cerca de la Plaza de Monteolivete se encuentra el Museo Fallero. El edificio del museo fue convento, una antigua posada, y posteriormente pasó a ser un cuartel militar e incluso una prisión después de la Guerra Civil. Hoy en día nos ofrece una extensa colección de ninots, que fueron “salvados” por los valencianos de la quema festiva mediante una votación popular. Hay bellísimos ninots de cartón piedra que merecen una visita. La colección data de 1935. Le hablaremos de la fiesta en sí en otro momento.

Праворуч простягнувся квартал XIX ст. Ейшампле з широкими проспектами та пишними будівлями. Він забудовувався після зносу фортифікаційних стін старої Валенсії. Одна з улюблених вулиць валенсійців - Гран Віа (Gran Vía del Marqués del Turia), зовсім поряд Ринок Колумба (Mercado de Colón). З іншого боку Турії починається Арагонський проспект (Aragón) із футбольним стадіоном «Месталья» (Mestalla). Далі - студентські корпуси Політехнічного та Валенсійського Університетів.

Вздовж Турії проїдемо дитячий «Парк Гулівера», названий так за лежачою фігурою героя Джонатана Свіфта, і міст Ангела-охоронця. Якщо ви чули про грандіозне свято весни «Фальяс», то поряд з площею Монтеолівете (Monteolivete) розташувався Музей «Фальяс» (Museo Fallero). Він знаходиться на території колишнього заїжджого двору, який певного часу був військовими казармами і, навіть, в'язницею. А зараз там величезна колекція ляльок-нінотів, яких «врятували» валенсійці від святкового спалення щорічним загальнонародним голосуванням. Там неймовірні композиції створені із пап'є-маше, які варто відвідати! Колекція бере свій початок з 1935 року. Про саме свято розкажемо окремо.

Encrucijadas

Перехрестя

El puente viaducto Plebanivskiy, en la provincia de Ter-nopil, data de 1896. Es uno de los tres puentes más boni-tos de Ucrania. Nos recuerda en cierto modo a los anti-guos puentes valencianos. Por supuesto, hay diferencias: no es un puente peatonal y forma parte de la línea fe-rroviaria sobre el desfiladero. Gracias a los sólidos pilares de piedra natural de la zona, se ha conservado perfec-tamente y ha permanecido en funcionamiento durante casi 130 años. El viaducto de 9 arcos está construido en el fondo de un profundo barranco, y los pasajeros pueden disfrutar desde la ventanilla del tren de unas magníficas vistas, que se aprecian mejor con sus propios ojos.

Плебанівський міст-віадук у Тернопільській обл. датується 1896 роком. Він входить у топ-3 найкрасивіших мостів України. Нам здалось, що він чимось подібний до старих валенсійських мостів. Звичайно, є розбіжності: він точно не пішохідний і є частиною залізничного шляху над ущелиною. Завдяки потужним опорах з натурального місцевого каменю він прекрасно зберігся і залишається дієвим ось уже майже 130 років. 9-арковий віадук побудований на дні глибокого яру, а пасажиром із вікна потяга відкриваються чудові краєвиди, які краще побачити на власні очі!

Glosario / Словничок:

Cuando todas las puertas de la ciudad de Valencia se cerraban por la noche, y ya no podía entrar hasta el día siguiente, los valencianos acuñaron una expresión: quedarse al aire libre (bajo la luna) de Valencia: “quedarse o estar a/en la luna Valencia”.

Коли зачинались усі брами міста, у валенсійців з'явився вираз: лишитися просто неба (під місяцем) Валенсії: «quedarse o estar a/en la luna Valencia».

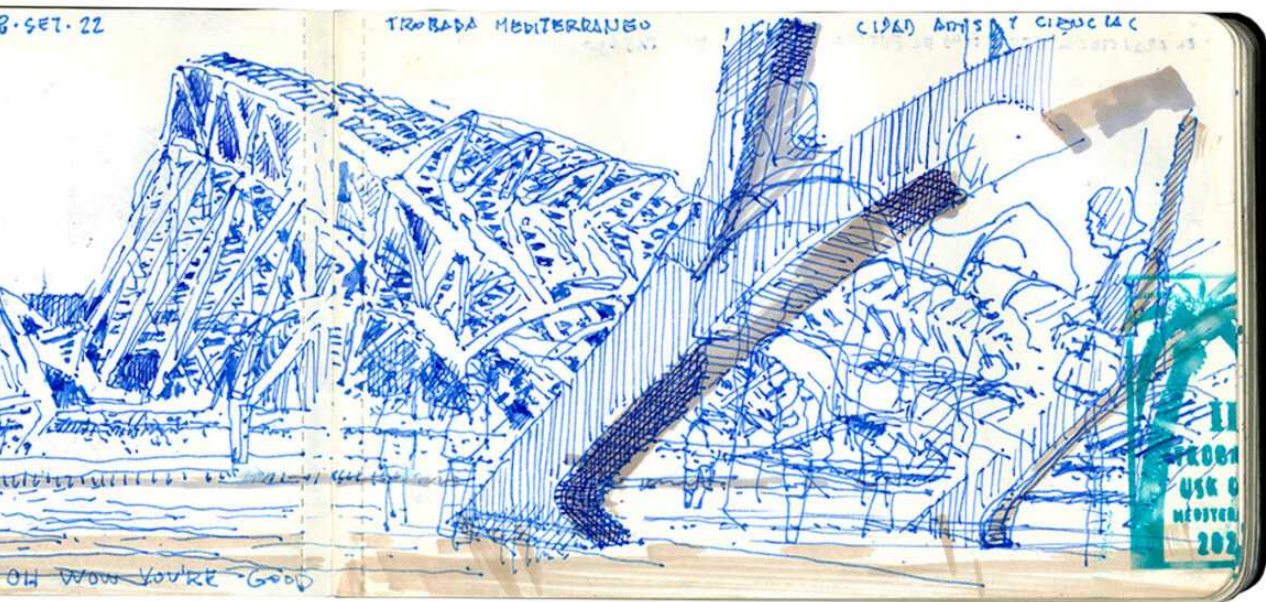
Atrás quedan casi todos los puentes, y por fin nos acercamos al principal enclave moderno de Valencia: la Ciudad de las Artes y las Ciencias.

Майже всі мости лишилися позаду, а ми, врешті-решт, впритул наблизились до головної сучасної родзинки-символа Валенсії — Міста Мистецтва й Науки.

Ciudad de las Artes y las Ciencias

13

Місто Мистецтва й Науки

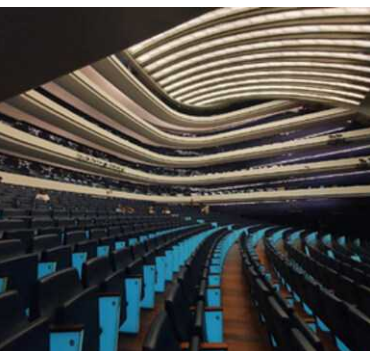
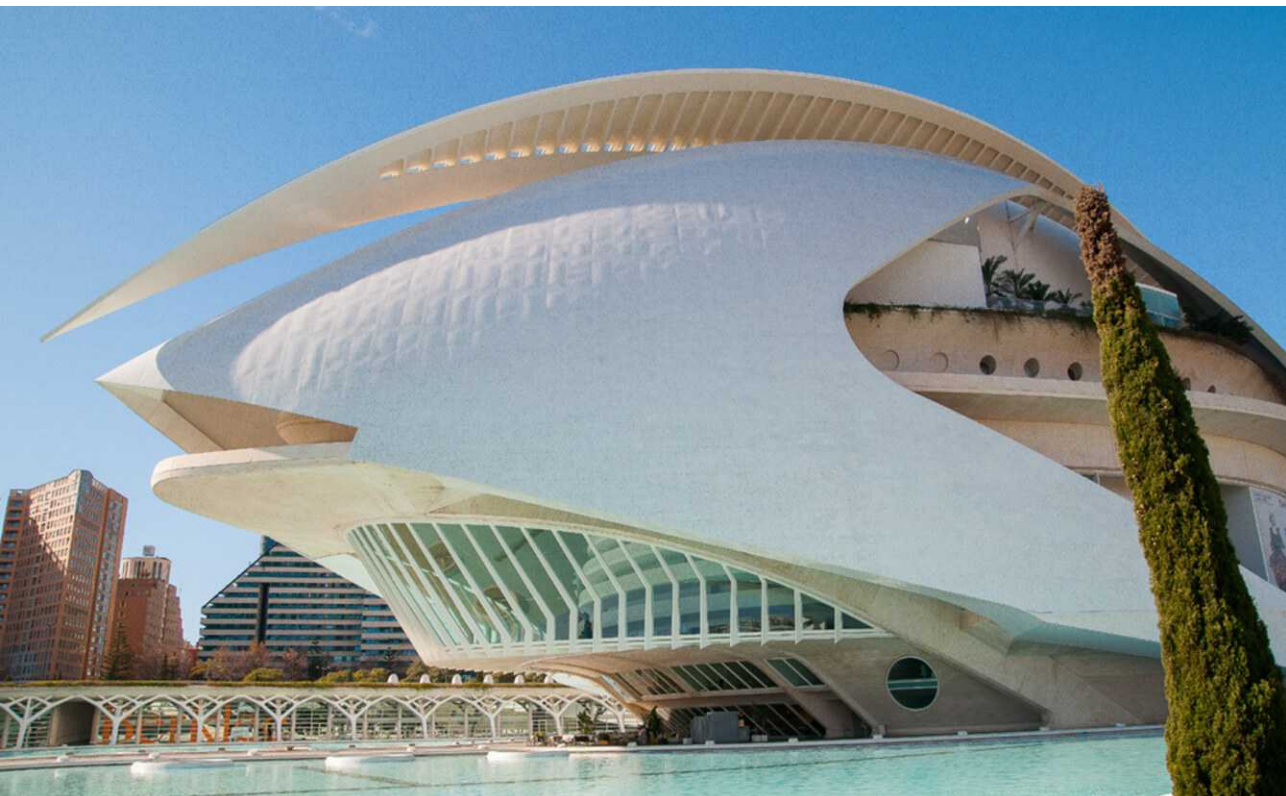
El principal orgullo e icono moderno de Valencia es la Ciudad de las Artes y las Ciencias. A su entender, ¿qué aspecto tendría la ciudad del futuro? La ingeniería impecable y la imaginación desbordada, las formas vanguardistas y el ritmo único del centro cultural son admirados por turistas de todo el mundo. Son, también, la visión de un equipo de los mejores arquitectos y diseñadores, liderados por los valencianos Santiago Calatrava y Félix Candela. Su impresionante arquitectura futurista se plasma en 5 edificios que acumulan todos los últimos logros en el campo del arte, la ciencia y la tecnología.

Найбільша гордість та сучасна родзинка-символ Валенсії - Місто Мистецтва й Науки (Ciudad de las Artes y las Ciencias). Як на вашу думку виглядає місто майбутнього? Бездоганий інженерний розрахунок та нестримна фантазія, авангардні форми та єдиний ритм культурного центру викликають захоплення туристів з усього світу. Ми побачимо погляд колективу кращих архітекторів і дизайнерів, на чолі з валенсійцем Сантьяго Калатравою та Феліксом Канделою. Вражаюча футуристична архітектура уособлена в 5 будівлях, які акумулювали в собі всі найновіші досягнення у галузі мистецтва, науки і техніки.

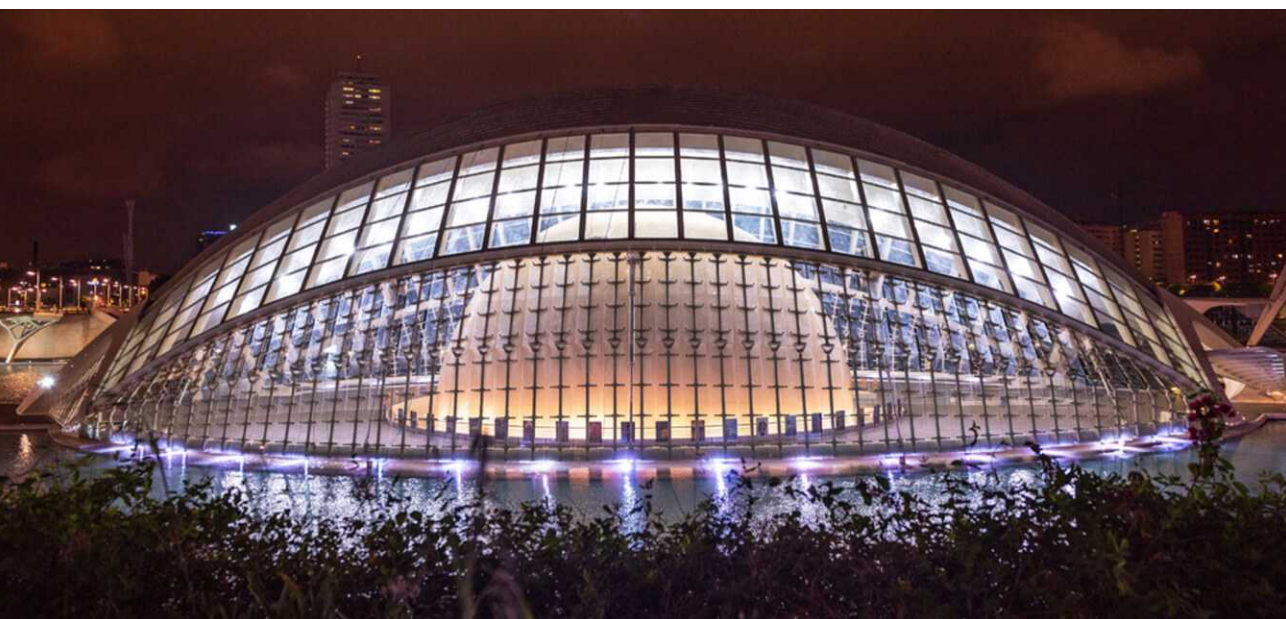
Todo empezó en 1995 y, 10 años después, se inauguró el Palacio de las Artes Reina Sofía. Es un recinto de proyección internacional que cuenta con cuatro espacios escénicos de ópera, música, teatro y ballet de calidad acústica única y capacidad para 4.000 espectadores. En las terrazas hay jardines tropicales con unas magníficas

vistas de Valencia. El propio edificio, con su característica cresta, se asemeja... al casco de un conquistador español en tierras americanas o a un barco surcando el mar. ¿Qué te parece esta idea?

Розпочалось все у 1995 році, а вже через 10 років Палац мистецтв королеви Софії (Palacio de las Artes Reina Sofía) був відкритий. Це місце світового рівня з чотирма сценами для опери, музики, театру та балету з унікальною акустикою, які одночасно вміщують 4 тис. глядачів. На

терасах, звідки можна насолодитися чудовими видами Валенсії, розбиті тропічні сади. Сама ж будівля завдяки характерному гребеню нагадує... шолом середньовічного іспанського воїна-конкістадора або ж корабель, що підкорює морський простір. Як вам такий задум?

Hemisférico (L'Hemisfèric): este edificio del complejo se inauguró en 1998. La forma del edificio se asemeja a un gran ojo, cuyo párpado puede subir y bajar. El que se refleja en la piscina que lo rodea, y en su interior hay un cine IMAX con una pantalla en forma de cúpula (los espectadores están casi tumbados viendo la película) y un planetario, que también acoge espectáculos de láser.

Напівсфера (Л'Емісфєріс) - ця будівля із комплексу відкрилась у 1998 році. Форма споруди нагадує велике око, повіко якого може опускати-ся-підійматися! Воно віддзеркалюється в басейні навколо, а всередині - ІМАХ кінотеатр з екраном у формі купола (фільми переглядають фактично лежачи) та планетарій, де також проводять лазерні шоу.

El Museo de las Ciencias es el edificio más grande del conjunto. No tiene ángulos rectos ni líneas verticales, y parece el esqueleto de una... ballena. Se trata de un museo interactivo de ciencias construido en el año 2000. El nombre habla por sí solo: hay muchas exposiciones sobre el desarrollo de la ciencia, la tecnología y el medio ambiente, así como salas para conferencias y proyecciones de películas científicas. Las paredes, el suelo, el techo... ¡todo está hecho de espejos! También hay una plataforma de observación al aire libre llamada el Paseo de las Esculturas. Al otro lado está el invernadero, concebido como una avenida de palmeras de 275 metros de largo, con los arcos "flotantes" del aparcamiento debajo.

Музей Науки (Museo de las Ciencias) - найбільша будівля комплексу. В ній немає ні прямих кутів, ні вертикальних ліній, зовні вона виглядає як скелет... кита. І це інтерактивний музей науки, збудований у 2000 році. Назва говорить сама за себе: там багато інсталяцій з розвитку науки, технологій та навколишнього середовища, є зали для конференцій та наукових фільмів. Стіни, підлога, стеля - все дзеркальне! Є і оглядовий майданчик просто неба під назвою «Сад скульптур». Цікаво? З іншого боку знаходиться Оранжерея, задумана як пальмова алея-сквер у 275 м, внизу - «плаваючі» арки паркувального майданчику.

El puente colgante (Puente de Serrería o Pont de l'Assut de l'Or) une las dos orillas del río Turia y forma parte integrante del complejo. La parte superior del puente de 125 metros de largo es el punto más alto de Valencia sobre el nivel del mar. Se inauguró en 2008 y su construcción costó 60 millones de euros.

El Ágora, de color azul, es otro edificio multifuncional, pero con tejado móvil. En su interior se celebran conciertos y exposiciones. Se construyó en 2009 y costó 90 millones de euros. Ambos proyectos pertenecen a Santiago Calatrava. Parece que el vuelo de su imaginación hacia el futuro no podía detenerse. Hoy existe un proyecto listo para ejecutarse de 3 rascacielos más: 220, 266 y 306 m², que deberían formar parte de la Ciudad de las Artes y las Ciencias. Y, sin embargo... está paralizado. El debate, por parte de la sociedad valenciana, sobre el dinero invertido en la construcción del nuevo espacio artístico y cultural detuvo las obras de los rascacielos: la opinión de la ciudadanía valenciana está dividida entre quienes consideran que la Ciudad de las Artes y las Ciencias es un ejemplo de la arquitectura del futuro y quienes la consideran como un ejemplo de despilfarro de dinero. ¿Quién sabe? Las opiniones de los valencianos y valencianas están divididas. ¿Qué pensáis al respecto, amigos?

Підвісний міст (Puente de Serrería або Pont de l'Assut de l'Or) з'єднує два береги річки Турії і є невід'ємною частиною комплексу. Вершина 125-метрового мосту є найвищою точкою Валенсії над рівнем моря. Відкритий він був у 2008 році, а вартість його будівництва складає 60 млн. євро.

Синя за кольором - Агора (Ágora) - ще одна багатофункціональна будівля, але з рухомим дахом. Тут проходять концерти й виставки. Це остання конструкція 2009 року, на яку витратили 90 млн. євро. Обидва проекти належать валенсійцю-земляку С. Калатраві. Здається, політ його фантазії у майбутнє неможливо було спинити. На сьогодні існує готовий проект з будівництва ще трьох хмарочосів: на 220, 266 та 306 м², які б мали стати частиною Міста Мистецтва та Науки. І все таки... будівництво заморозили. Неоднозначне сприйняття мешканців Валенсії зупинило роботу: люди вважають Місто одночасно, як зразком архітектури майбутнього, так і прикладом викидання грошей на вітер. Хтозна? Думки платників податків розділилися. Які ваші думки з цього приводу, друзі?

Y por último. La parte oriental del complejo alberga el mayor Oceanográfico de Europa (Oceanogràfic València), construido en 2003. Consta de pabellones sobre y bajo tierra, que representan los principales ecosistemas marinos, la flora y la fauna de distintas partes del mundo. ¿Qué prefiere? ¿El océano Atlántico o el mar Mediterráneo, o tal vez el Mar Rojo? Sinceramente, le recomendamos el túnel panorámico submarino de 30 metros, donde tiburones, rayas, enormes atunes y una gran variedad de especies de peces exóticos nadan tras el cristal. Puede adentrarse en el túnel de 70 metros para dar un paseo en batiscafo y visitar el delfinario, con piscinas que albergan 26 millones de litros de agua. ¡Todo un mar de posibilidades!

І наостанок. У східній частині комплексу розташований найбільший у Європі Океанографічний Парк (Oceanogràfic València), збудований у 2003 році. Він складається з наземних та підземних павільйонів, експозиціонує основні морські екосистеми, флору й фауну з різних кутків планети. Що вам до вподоби? Атлантичний чи Середземний океан, а, може, Червоне море? Щиро радимо 30-метровий підводний панорамний тунель, де навколо за склом пропливають акули, скати, величезні тунці, різноманіття екзотичних видів риб. Можна завітати до 70-метрової тунелю на мандрівку у батискафі й відвідати дельфінарій з басейнами, які вміщують 26 млн.літрів води. Величезна мушля вражень!

El Teatro de la Ópera de Odesa no es un teatro futurista, sino histórico y clásico. Sin embargo, también se sitúa entre los mejores teatros del mundo, ocupando una posición destacada; quien lo haya visitado nunca olvidará la belleza de este inmueble. El edificio se inauguró en 1810, y la última restauración se llevó a cabo en 2007. El Teatro de la Ópera de Odesa está diseñado siguiendo el estilo Barroco vienés en el exterior y el Rococó francés en el interior: grandes columnas, bustos de artistas famosos, espejos, una enorme lámpara de araña, una paleta de colores nobles... su belleza no ha dejado indiferente a nadie. Se trata de un lugar de estilo europeo, tradicional y refinado.

Одеський оперний театр - не футуристичний, а історично-класичний. Але він теж входить у топ найкращих театрів світу, займаючи лідируючі позиції, а той, хто побував біля нього, - вже не зможе забути краси цієї будівлі. Найперша будівля була відкрита ще в 1810 році, а у 2007 році було проведено останню реставрацію. Оперний театр Одеси виконаний у стилі віденського бароко зовні та французького рококо всередині: масивні колони, бюсти відомих творчих особистостей, дзеркала, величезна люстра, палітра шляхетних кольорів - його краса ще нікого не залишила байдужим. По-європейськи традиційно вишукано.

ruta A

Alrededores de Valencia

1.

La Albufera

1.

Альбуфера

2.

La Dehesa de
El Saler

2.

Ла Дееса де
Ель Салер

3.

Las playas

3.

Пляжі

4.

El Museo Lladró

4.

Музей Lladró

5.

Tradiciones
y Cultura.
Las Fallas de
Valencia

5.

Традиції та
культура.
Фальяс

МАРШРУТ А

Навколо Валенсії

Alrededores de Valencia

Навколо Валенсії

A sólo 10 km al sur de Valencia se encuentra un lugar bastante evocador y instagrammeable: el lago de Albufera rodeado de arrozales que, junto con los bosques de pinos de la dehesa del Saler, forman parte del Parque natural de la Albufera. Desde el siglo XIII al siglo XIX, estas tierras y el lago pertenecieron al patrimonio real. A principios de siglo XX, pasaron a ser propiedad de la ciudad de Valencia.

Всього в 10 км на південь від Валенсії знаходиться досить атмосферне й інстаграмне місце - озеро Альбуфера (Albufera), оточене рисовими полями, які разом із сосновими лісами є частиною величезного природного парку. З XIII по XIX ст. ці землі та озеро були королівською власністю, а з XX ст. ці простори належать міській раді.

PATACONA 7-23 TROBESDA USK © YOLAHUGO

El parque Natural de la Albufera es conocido por tener la laguna de agua dulce más grande de España (área de 2.800 hectáreas) y por las coloridas bandadas de aves acuáticas (300 especies) que pasan el invierno aquí; bosques de pinos con senderos de madera y playas vírgenes de dunas de la Dehesa del Saler; una casa tradicional de pescadores y una increíble puesta de sol sobre el lago.

La naturaleza se conserva aquí en un estado puro. Sinceramente aconsejamos relajarse de la bulliciosa ciudad con un paseo en barca y al mismo tiempo contemplar como el sol se está bañando en el lago. No sin razón este lago se le denomina en los poemas árabes Espejo del Sol.

La Albufera / Альбуфера

Заповідник Альбуфера відомий найбільшою в Іспанії прісноводною лагуною (площа 2800 га) і строкатими зграями водоплавних птахів (300 видів), які проводять тут зиму; сосновими лісами із прокладеними тут дерев'яними доріжками та неторканими дюнними пляжами Дееси дель Салер; традиційним рибальським будиночком й неймовірним заходом сонця над озером.

Тут природа збережена в незайманому стані. Щиро радимо відпочити й відновитися від гамірного міста на прогулянці човником й одночасно подивитися, як сонечко купається в озері. Недаремно в арабській поезії його називають Дзеркалом Сонця.

Al atardecer son los tonos rojizos y dorados de la puesta del sol que crean una atmósfera verdaderamente mágica. Imaginaos: desde la época de la antigua Roma, aquí se pesca y se cosecha arroz para la deliciosa paella.

У сутінках саме червоно-золотаві тони заходу сонця створюють справжню чарівну атмосферу. Тільки уявіть: ще з часів Стародавнього Риму тут ловлять рибу і збирають рис для апетитної паєлії.

Y si queréis conocer más sobre la vida de los habitantes de la Albufera en los inicios del siglo xx os recomiendo la novela “Cañas y barro” del escritor valenciano Vicente Blasco Ibáñez.

En la actualidad la Albufera es un oasis a las afueras de Valencia. Muy conocido y querido por los valencianos y un lugar atractivo para los viajeros. La entrada es completamente libre y abierta. El embarcadero más famoso e instagrameable, el mismo Mirador de la Gola de Pujol, desde donde parten barcas típicas del lago (Albuferencs) para 12-15 turistas. El barquero-guía estará encantado de compartir con vosotros historias sobre el origen de habitantes del lago, las peculiaridades del cultivo del arroz. El paseo dura alrededor de 40 minutos. Durante todo el año está abierto el servicio paseos en barca.

А якщо є бажання краще зануритись у життя місцевих мешканців Альбуфери початку ХХст., почитайте роман валенсійського письменника Вісенте Бланко Ібаньєса «Очерет і болото» («Cañas y barro»).

Альбуфера сьогодні - це відомий заміський оазис для валенсійців та привабливе місце для мандрівників. Вхід туди абсолютно відкритий і вільний. Найвідоміший пірс - він же оглядово-інстаграмний майданчик - Mirador de la Gola de Pujol, з якого відправляються невеликі автентичні озерні човни (albuferencs) на 12-15 туристів. Човняр-гід із задоволенням поділиться з вами історіями (іспанською мовою) про виникнення озера та його мешканців, розкаже про особливості вирощування рису. Прогулянка триває близько 40 хв. упродовж усього року.

La Dehesa de El Saler

Ла Дееса де Ель Салер

Por último, os presentamos otro fenómeno único de la península Ibérica la franja litoral que separa la Albufera del Mar Mediterráneo.

Se trata de la Dehesa de El Saler, 800 hectáreas de frondosos bosques de pinos con numerosas rutas para ir en bici o a pie (6 rutas con puntos de información), y un lugar pintoresco más L'Estany del Pujol, creado artificialmente en los años 70, como parte de un mega-proyecto que incluía un puerto deportivo para las embarcaciones. El proceso de urbanización que se inició entonces y con él, lamentablemente, el cambio del ecosistema circundante, se detuvo. Hoy en día, la preservación de la diversidad paisajística de este parque natural único está supervisada por el Ayuntamiento de Valencia.

Наостанок, пару слів про ще одне унікальне місце Піренейського півострова - прибережну смугу, яка відокремлює Альбуферу від Середземного моря.

Це Ла Дееса де Ель Салер (La Deesa de El Saler - 800 гектарів густих соснових лісів із численними велосипедними й прогулянковими доріжками (6 маршрутів з інформативними пунктами), та ще одним мальовничим озером Естані дель Пухоль (Estany del Pujol), створеним штучно у 70-х рр., у рамках мега-проекту, який включав пристань для яхт. Процес урбанізації, який тоді почався, а з ним, на жаль, і зміна навколишньої екосистеми, був припинений. Сьогодні збереження ландшафтного різноманіття цього унікального природного парку контролюється міською радою Валенсії.

Se puede llegar hasta el Parque Natural de la Albufera, desde el carril bici situado en la Ciudad de las Artes y las Ciencias, disfrutareis de un maravilloso y reconfortante paseo junto al mar. El viaje con el coche eléctrico duraría menos de media hora.

También hay autobuses urbanos: número 24 y 25 desde el centro de Valencia o un autobús turístico Albufera Bus Turístic, que sale desde la parada del Centro Comercial AQUA, según el horario, e incluye un paseo en barco por la laguna y familiarización con el ecosistema de los arrozales.

Доїхати сюди можна велосипедом. Від Міста Мистецтв та Наук і аж до Природного Парку простяглась чудова екологічна велосипедна доріжка ближче до моря. Подорож електрокаром займе менше, ніж півгодини.

Тут також курсують міські автобуси номер 24 і 25 з центру Валенсії або окремий туристичний автобус Albufera Bus Turístic, який, рушає від зупинки ТЦ AQUA за розкладом та включає прогулянку лагуною на човні й знайомство з екосистемою рисових полів.

Por cierto, ¿cómo no mencionar el plato más famoso de la cocina valenciana? La paella es una joya culinaria de la cocina mediterránea, que tiene su origen en Valencia a orillas del lago de la Albufera. La comida sencilla y modesta de los pescadores valencianos se convertiría más tarde en el orgullo gastronómico de toda España.

El arroz local teñido de azafrán, aceite de oliva, carne de pollo y conejo y verduras: la bajoqueta o ferradura (judías verdes planas) y el garrofó (judías blancas típicas de la región) forman la base del plato. La paella tal y como se cocina de “toda la vida”.

Curiosamente, sólo más tarde empezarán a añadir mariscos. Hoy en día, existen múltiples variaciones, de la paella, con distintos ingredientes reflejo de la rica y sabrosa gastronomía del territorio valenciano.

Curiosamente, la palabra paella en español tiene dos significados: un plato y una sartén de forma redonda, donde realmente se prepara este plato. Y aquí nuevamente podemos disfrutar de la unión de las tradiciones lingüísticas y culinarias español-ucranianas, porque hay un origen común de las palabras del latín «patella»: un plato de metal, una bandeja.

До речі, як тут не згадати про найвідомішу страву валенсійської кухні?

Паелья (paella) - це кулінарна перлина Середземноморської кухні, народжена саме у Валенсії на березі озера Альбуфера. Проста й скромна їжа валенсійських рибалок згодом стане гастрономічною гордістю всієї Іспанії. Місцевий рис, підфарбований шафраном, оливкова олія, м'ясо курки та кролика, й овочі: зелена та біла квасоля - основа страви. Традиційна паелья, так її готували завжди, як кажуть іспанці: “de toda la vida”.

Як не дивно, лише згодом до страви почнуть додавати морепродукти. Сьогодні існує кілька варіацій паельї з різними інгредієнтами, які відображають багату та смачну гастрономію валенсійського регіону.

Цікаво, що слово «la paella» в іспанській мові має 2 значення: страва й сковорода-пательня круглої форми, де власне й готується ця страва. І тут знову на слух відчувається перехрестя іспано-українських мовно-кулінарних традицій, бо є спільне походження слів від латинського «patella» - металеве блюдо, таця.

Encrucijadas / Перехрестя

Lagos rosados (región de Jersón, Crimea)

¿Habéis visto la puesta del sol en el lago de color rosa?
¡Allí predomina un solo color y multitud de matices!
¡Las vistas son impresionantes! Los lagos rosados de Crimea son componentes de un mismo complejo del golfo de Sivash. El agua que contiene es más salada que en el Mar Muerto.

Este color inusual de los lagos se debe al alga *Dunaliella Salina*, la que bajo los rayos del sol y del calor produce betacaroteno, que contiene la zanahoria. Es él que le da al agua este matiz rosado. Se recomienda ver esta belleza durante los días de calor propios del verano, cuando el agua se evapora y lo que queda adquiere un color intenso. Si venís en otra estación, cuando el lago no es tan rosado, no os preocupéis: también es bonito. Hacía el atardecer el color azul celeste del agua y el cielo se funden, y el horizonte desaparece junto con vuestro sentido de la realidad. ¡Disfrutad!

¿Qué une la Albufera valenciana con los lagos de Sivash? La atractiva belleza circundante, la unión con la naturaleza y las fotos fantásticas para recordar.

Рожеві озера (Херсонщина, Крим)

Чи бачили ви колись захід сонця у рожеве озеро? Там домінує лише один колір і безліч відтінків! Видовище просто фантастичне! Рожеві озера Криму - це насправді складові одного комплексу затоки Сиваш. Вода в ньому ще більш солона, ніж у Мертвому морі.

Незвичайного кольору озерам надають водорості Дуналієлли Саліни (*Dunaliella Salina*), які під впливом сонця і тепла виробляють бета-каротин, той що є у складі моркви. Саме він надає воді рожевий відтінок. Побачити цю красу рекомендують під час літньої спеки, коли вода активно випаровується, а та, що лишається, набирає насиченого кольору. Якщо ж ви приїдете в інший сезон, коли озеро не рожеве, не засмучуйтеся: тут гарно також. Ближче до заходу сонця, блакить води та неба зливаються, і обрй губиться разом з вашим відчуттям реальності. Насолоджуйтеся!

Що об'єднує валенсійську Альбуферу з озерами Сиваша? — Це приваблива навколишня краса, єднання з природою та фантастичні світліни напам'ять.

Las playas / Пляжі

A diferencia de los espacios puros preservados de la Albufera en el sur de Valencia, sugerimos visitar el casco urbano de Port Saplaya en el norte. Aquí, en primera línea del mar, se encuentra una colorida urbanización residencial con laberintos de calles entre casas de colores y canales artificiales para atracar los barcos de los residentes. Esta Venecia valenciana realmente se hace eco de la Riviera italiana.

¿Habéis notado ya, que el principal atractivo de Valencia es el mar? ¡Así es! Y es maravilloso que, a las rutas históricas de Valencia medieval y a los edificios ultramodernos de Santiago Calatrava, también se puede añadir el descanso en la playa, que tanto atrae el mar Mediterráneo. La franja de playas valencianas, situada cerca del centro de la ciudad, se extiende a lo largo de 2,8 km y es, por supuesto, un gran atractivo tanto para turistas como para los valencianos y valencianas.

Sus playas (Playa de El Cabanyal, Las Arenas y Playa de La Malvarrosa) impresionan por su amplitud, arena fina y dorada, el malecón acompañado por las palmeras y variedad de bares y restaurantes. Estas playas se encuentran entre las mejor valoradas y galardonadas con la prestigiosa Bandera Azul. Hay una excelente infraestructura y una larga temporada de baño de mayo a octubre, con una temperatura media del agua 25°C. El transporte público (autobús 92, 95, tranvía 8) está siempre a su servicio.

На противагу збереженим природним територіям Альбуфери на півдні Валенсії, пропонуємо завітати до урбаністичного містечка Порт Саплая (Port Saplaya) на півночі. Тут, на першій лінії моря розташувався колоритний житловий комплекс-урбанізація із вуличними лабіринтами між кольорових будинків та штучних каналів для паркування власних човнів. Ця валенсійська Венеція, дійсно, перегукується з італійською Рив'єрою.

Ви вже відчули, що головною принадою Валенсії є море? Так і є! І це чудово, що історичні маршрути середньовічної Валенсії, збалансовані ультрасучасними спорудами Сантьяго Калатрави, можна поєднати ще й із пляжним відпочинком, яким так манить Середземне море! Смуга валенсійських пляжів, розташованих недалеко від центру міста, простягається на 2,8 км та є, безумовно, величезною принадою, як для туристів, так і валенсійців і валенсійок.

Пляжі (Playa del Cabanyal / Las Arenas та Playa de la Malvarrosa) вражають своєю шириною, дрібним золотавим піском і набережними вздовж пальмових алей, різноманітністю барів та ресторанів. Ці пляжі незмінно входять до найкращих рейтингів і відзначені престижним Блакитним прапором. Тут відмінна інфраструктура та тривалий купальний сезон з травня по жовтень включно, із середньою температурою води 25°C. Громадський транспорт (автобус №92, 95, трамвай №8) завжди до ваших послуг.

Aún a mediados del siglo XIX estas playas sólo se utilizaban para la pesca y el comercio. Poco a poco esta situación cambió con el célebre botánico Félix Robillard obsesionado con la idea de ennoblecer y reverdecer zonas abandonadas. De hecho, hizo realidad su sueño con la compra de una gran parcela en esta zona de playa con el objetivo de crear un espacio verde con multitud de diferentes, incluida la variedad de geranio Malva Rosa.

Así, gracias a su iniciativa y al éxito de la idea, la playa recibió un magnífico nombre y se convirtió en un lugar popular de descanso de la burguesía valenciana a finales del siglo XIX y principios del XX. El pintor valenciano Joaquín Sorolla pintó sus cuadros en estas playas, y tomaron inspiración en ella el célebre escritor Vicente Blasco Ibáñez y el escultor José Benlliure.

Os recomendamos, amigos, que mientras tomáis el sol bajo una sombrilla, os llevéis a la playa la novela “Flor de Mayo” de Vicente Blasco Ibáñez o podéis googlear los cuadros de destacados artistas valencianos. ¡Conocer una nueva cultura siempre es útil y emocionante!

Ще у середині XIXст. ці пляжі використовувалися лише для вилову риби та торгівлі. Але Валенсії знову-таки пощастило з відомим ботаніком Феліксом Робіллардом (Félix Robillard), одержимим ідеєю облагородити та озеленити занедбані території. Насправді він здійснив свою мрію, придбавши велику пляжну ділянку та висадивши безліч видів рослин, серед яких і сорт герані Мальва-Роса (Malva Rosa).

Так із його легкої руки пляж отримав чудову назву та став популярним місцем відпочинку валенсійської буржуазії кінця XIX-початку XXст. На цих пляжах малював свої картини валенсійський художник Хоакін Соролля (Joaquín Sorolla), черпали натхнення знамениті письменник Вісенте Бласко Ібаньєс (Vicente Blasco Ibañez) та скульптор Хосе Бенльйуре (José Benlliure).

Бажаємо вам, друзі, засмагаючи під сонячною парасолею, захопити на пляж роман Ібаньєса «Травнева квітка» («Flor de Mayo») або погуглити картини видатних валенсійських митців. Знайомитися з новою культурою - це завжди корисно й захопливо!

Encrucijadas

Перехрестя

Iván Frankó en la lengua de Cervantes

¡España, oh mi España!
Edén es terrenal
Así en sueños veo yo
La tierra virginal.

Estas son las primeras líneas de una adaptación en verso de las “Las aventuras de Don Quijote” realizada por el intelectual ucraniano Iván Frankó (1891). El texto consta de un prólogo y veinticuatro capítulos, familiarizándonos tanto con la biografía de Miguel Cervantes como con los episodios del primer tomo de las aventuras del Quijote. Respecto a Iván Frankó como traductor del Quijote en ucraniano, la Enciclopedia mundial escribirá en 1924.

Sin haber visitado España, Iván Frankó logró dar a conocer y popularizar los grandes clásicos españoles entre los ucranianos. En 1894 la obra “El alcalde de Zalamea” de Pedro Calderón, fue traducida por Frankó, y estrenada en el escenario del Teatro de Lviv con el título ucraniano “Viyt Zalameyskyi”. Frankó fue el primero en revelarnos el universo literario del padre del “nuevo teatro” español Lope de Vega, También compartió los ideales filosóficos de José Ortega y Gasset, facilitando por primera vez el diálogo intercultural hispano-ucraniano.

Hoy, más que nunca, el proyecto de modernidad concebido por Iván Frankó para Ucrania es relevante y cercano a nosotros: como una comunidad europea, como una nación que no acepta las realidades, sino que las crea. Es muy gratificante que, parte de la obra del escritor-poeta-filósofo Iván Frankó haya sido traducida al español y sea escuchada como una noble voz del espíritu de progreso, lo que sin duda interesa al lector hispanohablante.

Іван Франко мовою Сервантеса

«Іспанія! Іспанія!
Мов у казочнім сні,
Той земний рай, чудовий край
Ввижається мені».

Це перші рядки віршованої версії українського інтелектуала Івана Франка «Пригоди Дон Кіхота» (1891р.), за мотивами Мігеля Сервантеса. Вона складається з прологу та 24 розділів, знайомлячи нас, як із біографією відомого іспанського письменника, так і з епізодами першого тому донкіхотівських романтичних перипетій. Про Франка-перекладача Кіхота на українську напише Всесвітня енциклопедія ще в 1924 р.

Не відвідавши особисто Іспанії, І.Франко, який знав 14 мов, зумів відкрити й популяризувати українцям ключових іспанських класиків. Тільки на хвилюку уявіть, що вже у 1894р. перекладена Франком п'єса «Мер Заламеї» Педро Кальдерона мала прем'єру на сцені Львівського театру під назвою «Війт заламейський». Франко ж першим відкрив нам світ батька «нової іспанської драматургії» Лопе де Веги та розділив філософські ідеали Хосе Ортеги-і-Гасета.

Сьогодні, як ніколи, нам актуальний і близький його модерний проєкт України: як європейської спільноти, як нації, що не приймає реалії, а творить їх. Приємно, що навізаєм, частина твору українського письменника-поета-філософа перекладена іспанською мовою та звучить благородним голосом духу прогресу, що, безумовно, зацікавлює іспаномовного читача.

La siguiente será una historia sobre el amor y la belleza. El museo Lladró.

Lladró es el apellido de tres hermanos que, a mediados del siglo xx, comenzaron la fabricación de piezas de porcelana y poco a poco consiguieron ser conocidos en todo el mundo. ¿Qué tienen las piezas de porcelana de los hermanos Lladró?

Las flores, el movimiento y las emociones son la seña de su identidad. Las obras de Lladró son multitemáticas y multidimensionales. Pero por primera vez, parece que la porcelana ha encontrado su propia alma, lo que conmueve al público, evocando sentimientos mutuos.

Далі буде історія про любов і красу навколо. Музей Ллдрó.

Ви точно чули про іспанську порцеляну, а Валенсія - батьківщина засновників мануфактури Ллдрó (Ядро). Власне, Ллдрó - це прізвище трьох братів, які у середині ХХст. розпочнуть тут порцелянове виробництво і поступово стануть відомими на весь світ. Чим цікава іспанська порцеляна та як її відрізнити від конкурентів?

Квіти, рух та емоції - ось її візитівки. Роботи Ллдрó багатосюжетні й багатогалузеві. Але вперше, здається, порцеляна віднайшла власну душу, яка впливає на глядачів, викликаючи почуття захоплення навзаєм.

La más alta calidad, el cuidadoso procesamiento de los detalles más pequeños y las constantes innovaciones en tecnología hacen que estas piezas de porcelana sean únicas. Cada pétalo de las composiciones florales, cada estambre se crea a mano usando pinzas y un bisturí. A continuación los detalles de las figuras son pegados y pintados. ¡Imaginaos, solo las mujeres lo hacen! ¡Es como si Dios mismo hubiera puesto pinceles en sus manos para crear tal belleza! Algunas obras tardan semanas e incluso meses. Finalmente, cuecen en los hornos y las obras maestras están listas.

Hoy en las afueras de Valencia se ha creado toda una ciudad de porcelana, un maravilloso lugar para los admiradores de las bellas artes. El argumento más convincente es ir a verlo con tus propios ojos.

Las excursiones deben solicitarse en el sitio web con antelación, pero son gratuitas incluso con un guía que habla en ucraniano. Y los precios son los más baratos que en cualquier otro lugar.

Найвища якість, ретельне опрацювання найдрібніших деталей, постійні інновації в технологіях роблять цю порцеляну унікальною. Кожну пелюстку з квіткових композицій, кожен тичинку створюють власноруч за допомогою пінцету і скальпеля. Далі фігурки склеюють і розфарбовують. Уявіть, це роблять лише жінки! Наче сам Бог вклав в їхні руки пензлі, щоб створити таке диво! На деякі роботи витрачаються тижні й місяці. Врешті-решт все обпикають в печах, і шедеври готові.

Сьогодні у передмістях Валенсії створено ціле порцелянове містечко, справжня Мекка для поціновувачів вишуканого мистецтва. Найпереконливіший аргумент - іти й дивитись. На власні очі.

Екскурсії треба замовляти на сайті заздалегідь, але вони безкоштовні ще й з українськомовним гідом. А ціни - найдешевші, ніж будь-де.

Encrucijadas

Перехрестя

Kiev es una ciudad que bajo el sonido de sirenas y bombardeos, abrirá en 2023 un museo con la colección de arte en porcelana más grande del mundo. Y las piezas más destacadas serán las obras maestras de Lladró. Según Oleksandr Shvets, un coleccionista de Kiev, hoy en día es un museo que cura y restaura las almas heridas de los ucranianos. La colección se reunió durante décadas con gran amor por la belleza... Así es como la porcelana española y el cuidado y el afecto de los ucranianos por el arte se encontraron y entrelazaron en tiempos difíciles.

Київ - місто, де під час війни, під виття сирен і бомбардувань, у 2023 відкриють музей з найбільшою колекцією порцелянового мистецтва світу. А найвизначніші роботи за кількістю та витонченою майстерністю - це шедеври Lladró. За словами киянина-колекціонера Олександра Щвеця, сьогодні це - музей, що лікує й відновлює зранені душі українців. Колекція збиралась десятиліттями з величезною любов'ю до прекрасного... Так іспанська порцеляна й українська небайдужість та закоханість у мистецтво знайшли один одного та переплелись у складні часи.

Tradiciones y cultura. Las Fallas de Valencia

Традиції та культура. Фальяс

¿Qué sabemos de España y de los españoles? Una nación emocional, ardiente e increíblemente amante de la vida. Son principales proveedores mundiales de vino, aceite de oliva y cítricos y tienen maravillosas tradiciones.

Що ми знаємо про Іспанію та іспанців? Емоційна, запальна й неймовірно життєлюбна нація. Разом з тим вони є основними постачальниками вина, оливкової олії й цитрусових. А ще вони мають чудові традиції.

Las Fallas son la seña de identidad de la ciudad de València, la gran fiesta del inicio de la primavera y del fuego, que atrae a varios millones de turistas cada año. Esta fiesta tiene lugar en el mes de marzo, cuando los valencianos dicen adiós al invierno y dan la bienvenida a la primavera.

Durante todo el año, los artistas falleros trabajan en sus talleres creando verdaderos monumentos caracterizados por el ingenio y la gracia.

Los pintan e instalan en las plazas de la ciudad desde principios de marzo. ¡Para quemar todos los Ninots (muñecos) en una noche! El 19 de marzo se encienden estas hogueras de la “inquisición”.

Multitud de turistas que visitan Valencia pueden ver, durante los primeros días de marzo, este increíble proceso de montaje de las Fallas: cómo las traen desmontadas en camiones, cómo las levantan con grúas, cómo trabajan día y noche para llegar a tiempo al día en el que la Falla por fin esta plantada.

Las Fallas - це візитівка міста, суто валенсійське грандіозне свято весни та вогню, на яке щорічно приїжджає декілька мільйонів туристів. «Фальяс» іспанською означає вогонь. Це найбільше та найочікуваніше шоу року відбувається у березні, коли мешканці прощаються з умовною зимою і зустрічають весну.

Цілий рік найкращі майстри працюють над створенням запаморочливих фігур із пап'є-маше, що відрізняються винахідливістю та витонченістю.

Розфарбовують і збирають їх на площах міста з початку березня. Щоб що? Щоб спалити всі Ніноти (ляльки) в одну ніч! 19 березня палають ці вогнища «інквізиції».

Але мільйони туристів-гостей Валенсії встигають побачити цей неймовірний процес збирання Фай: як їх привозять вантажівками у розібраному вигляді, як піднімають будівельними кранами, як працюють день і ніч, щоб встигнути до дня, коли Фау буде встановлено.

Si quieres saber más de la maravillosa fiesta de las Fallas puedes visitar el Museo Fallero. Allí encontraras muchos documentos y “ninots” que fueron indultados del fuego por votación popular.

A continuación, comienza la visita a las Fallas. Las fotografías de los ninots, la tradición de comer buñuelos con chocolate...

Las figuras de los ninots, por cierto, tienen una carga significativa, exponen los defectos humanos, temas de actualidad, tanto en la vida social como política. ¡Necesitáis tener tiempo para observarlas con atención! Después de todo, los ninots que representan los vicios y pecados humanos se quemaran obligatoriamente.

La víspera del día de San José los carpinteros, quemaban todos los trastos que se habían acumulado en los talleres durante el período invernal, simbolizando la llegada de la primavera. Posteriormente, se empezaron a crear figuritas que recibieron el nombre de “ninots” a partir de restos de ropa vieja y trozos de madera. ¡Poco a poco, la fiesta fue creciendo! En el siglo xx se añadieron petardos y fuegos artificiales, y los Ninots se hicieron mucho más grandes, y sus composiciones, más atractivas y de gran escala, ¡hasta tal punto que son impresionantes!

Якщо ви хочете дізнатися більше про чудовий фестиваль Фальяс, завітайте до однойменного музею (Museo Fallero). Там ви знайдете багато особливих нінотів, які вразили своєю небуденністю та екстравагантністю і були помилені з вогню народним голосуванням.

Далі починається візит до Фальяс: фотографії нінотів, фотосесії з ними, та традиція їсти гарбузові пампушки бунюелос (buñuelos) із гарячим шоколадом.

Фігури нінотів зазвичай несуть сатирично-смілове навантаження, викривають людські вади, злободенні теми, як в соціальному так і в політичному житті. Треба встигнути ретельно їх роздивитися! Адже ніноти, які символізують людські вади і гріхи, сплять обов'язково.

Колись це було тихе свято валенсійських теслярів. Напередодні дня Св.Йосипа (свого покровителя) вони спаливали весь мотлох, що назбирувався у майстернях за зимовий період, символізуючи прихід весни. Згодом із залишків одягу та дерев'яних шматків почали робити фігурки-ніноти. Поступово свято вогню прижилося і запанувало! У ХХст. додалися петарди та феєрверки, а Ніноти стали значно більшими, композиції з них - привабливішими та масштабнішими настільки, що це вражає!

Desde los años 40 del siglo xx aparece la “mascletá”, una espectacular composición pirotécnica de disparos rítmicos, fuego de colores y del olor de la pólvora. Hay que ver y escuchar la “Mascleta”, al menos una vez en la vida, para comprender el posible alcance de tu despertar de la hibernación invernal, el alcance de la explosión de tus propias emociones.

Por cierto, durante la guerra ruso-ucraniana, unos potentes disparos de la Mascletá han pintado varias veces el cielo de Valencia con los colores de nuestra bandera en señal de apoyo absoluto a Ucrania. Agradecemos al pueblo esta iniciativa antibélica, porque la tradición de protestar contra la injusticia siempre ha estado presente en las Fallas.

З 40-х років XX ст. з'являється шумовий салют «масклета» (mascletá) - видовищна суміш ритмічних вибухів, різнобарв'я вогню й запаху пороху. Масклету треба побачити й почути, хоча б раз у житті, щоб зрозуміти рівень вашого пробудження від зимової сплячки та ступінь вибуху власних емоцій.

До речі, під час російсько-української війни потужна масклета неодноразово розмальовувала небо Валенсії у кольори нашого прапору на знак абсолютної підтримки України. Дякуємо валенсійцям за таку антивоєнну ініціативу, адже у свята Фальяс завжди була присутня традиція протесту проти несправедливості.

Así que, podéis estar seguros de que la Mascletá no os dejará indiferentes y que esa impresión inolvidable se quedará con vosotros por siempre.

En los últimos días de la fiesta tiene lugar el acto más emotivo para todos los falleros y falleras, la Ofrenda de Flores a la Virgen de los Desamparados.

Falleras de todas las edades llevan ramos de flores tiernas a la plaza de la Virgen, allí los encargados de recogerlos van cubriendo con ellos el manto de la virgen confeccionado un hermoso e increíble tapiz de flores la plaza se convierte en un verdadero jardín de flores.

Тож, будьте впевнені, що байдужими до Масклетти ви не залишитесь точно, а яскраві враження матимете надовго!

В останні дні свята відбувається найбільш зворушлива подія «Офренда» (la Ofrenda): підношення квітів Св. Діві Знедолених. Парадна хода з оркестрами проходить центром міста, демонструючи красу національного костюма. Фаєрас (жінки) різного віку несуть живі квіти до plaza de la Virgen, де флористи прикрашають дерев'яний каркас-мантию Богородиці, створюючи барвистий гобелен, а площа стає справжнім квітковим садом.

Las fiestas de las Fallas terminan con la “cremà” de todas las Fallas grandes e infantiles la noche de San José. Podéis pensar que con el fuego estamos expulsando los malos espíritus, purificando los vicios humanos... en definitiva liberando espacio para lo bueno y lo positivo. ¡Por lo tanto, os animamos a encontrar vuestra propia primavera y con ella vuestras nuevas esperanzas!

Кульмінацією свята є спалення (“la cremà”) усіх дорослих та дитячих Фальяс у ніч св. Йосипа. Вважається, що все вкупі (петарди, вогонь, квіти) є наслідуванням традицій: вигнання нечистої сили, очищення від усіляких людських вад. Сучасна ідея: спалити все умовно погане та дріб’язкове, звільнивши простір для доброго та позитивного. Тому запрошуємо вас зустріти власну весну, а з нею і нові надії!